Radu Ţuculescu

Bravul nostru Micşa!

patru piese de teatru

LiterNet.ro 2011

...

Redactor: Radu-Ilarion Munteanu rimunteanu@liternet.ro
Corectură: Lidia Cheinic
Ilustrații: Félix Vallotton
Editor format .pdf Acrobat Reader: Iulia Tomescu

Text: © 2004-2011 Radu Țuculescu.
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2011 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor siteuri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 978-973-122-055-0

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

RADU ȚUCULESCU

BRAVUL NOSTRU MICŞA!

(patru piese de teatru)

cu o prefață de Miruna Runcan şi o postfață de Claudiu Groza

....

....

această carte se dedică prietenului meu TOCA,
pe care nu l-am mai văzut de pe vremea cînd eu vindeam aripi
iar el se înverşuna să fie bolnav de teatru...

Cuprins

CUM OR SĂ SE TERMINE TOATE ASTEA? SAU NOTE DESPRE TEATRUL LUI RADU ŢUCULESCU **4**

BRAVUL NOSTRU MICŞA! **8**

USCĂTORIA DE PARTID **47**

GRĂDINA DE VARĂ **111**

CE DRACU' SE ÎNTÎMPLĂ CU TRENUL ĂSTA? **157**

CE DRACU' SE ÎNTÎMPLĂ CU LUMEA ASTA? **183**

Cum or să se termine toate astea? sau Note despre teatrul lui Radu Țuculescu

Piesele din volumul de debut teatral (întîrziat nu din voința autorului, ci din cauze istorice destul de lesne de închipuit) al prozatorului şi criticului Radu Țuculescu au o stranie omogenitate, pe de-o parte stilistică, pe de alta de conținut. Aparent în contra curentului, (dacă e să te iei după ceea ce se montează cu frecvență în ultimii zece ani, nu după atît de bogata dramaturgie scrisă şi nereprezentată), cele trei propuneri de texte pentru scenă au structuri mai degrabă clasice, în linia unui realism satiric în care absurdul nu e declarat formal, ci e conținut de substanța intențiilor situaționale şi ideatice ale autorului. Fără nici un soi de emfază stilistică, fără jocuri palimpsest cu iz de colaj intertextual, despuiate voit de estetisme *haute couture*, piesele sunt provocatoare tocmai prin asumata şi întrucîtva neobişnuita lor directețe. În plus, ele vorbesc despre un *acum* frămîntat şi durut, e drept că într-o notă de crîncenă veselie; şi despre un *aici* ieşit din țîțîni, recognoscibil în fond la fiecare pas. Reprezentativ în cele din urmă.

Ceea ce le leagă obsesiv, la nivel formal dar şi la nivelurile de adîncime, este recursul final la metafora care, în loc să deschidă, închide. E un procedeu riscant, deloc îndrăgit de regizori, vă spun din experiență: asta mai ales pentru că fluxul de devenire al reprezentației teatrale româneşti, moderne şi postmoderne (atîta cît e el), are oroare de uşi trîntite în nas.

Şcolile şi modele bine împămîntenite dictează, de peste cincizeci de ani, că metafora scenică ține mai degrabă de imagine decît de textul dramaturgic (ceea ce e oricum deja o fundătură, tocmai pentru că aşa ceva nu se poate legifera); dar şi că această metaforă e o formă de ambiguizare a fascicolelor de sens, un „semn deschis", dacă se poate stelar, ca un simbol. Or, scriitura lui Radu Țuculescu vine să contrazică brutal acest clişeu al teatralizării spectacolului, propunînd de fiecare dată o situație dramatică ce e, prin ea însăşi, o metaforă care-şi înghite (asemeni şarpelui Uroboros) coada. Ambiguitatea e contextuală, iar metafora o reduce, o denotează aş zice. Cum probabil veți remarca, toate trei textele au finaluri care… îşi refuză net orice concluzionare. În filmul american, în care conceptul de *closure* e lege de nezdruncinat, toate trei ar fi imposibil de admis…

Despre ce vorbesc cele trei piese? Despre noi, fireşte, şi despre absența oricărei perspective, despre disponibilitatea noastră de a ne adapta la orice, chiar şi la saltul peste limită, cu lipsa de eroism, cu inconştiența vorbăreață şi descurcăreață cu care ne suntem nouă

înşine familiari. Frenetic vesele, piesele lui Țuculescu au un fel de nocivitate subversivă cu care teatrului adevărat îi stă mereu bine, fiindcă e semn de vitalitate în raport cu comunicarea şi cu comunitatea. (Scuzați cacofonia, cu toate că e voită).

Cea mai limpede (cu toate că mai schematică şi mai scurtă) ca „manifest” e *Ce dracu' se-ntîmplă cu trenul ăsta?* Un compartiment cu două babe (pardon, două doamne), o țărăncuță, un tînăr care se refugiază de disconfortul mulțimii şi curentului din „bou-vagon”, un bătrîn care se magnetizează cu metodă. Şi o sumă de figuri episodice binecunoscute: vînzători de ziare, cerşetori profesionişti… Cine nu a trăit asta? Banalitatea situației e desăvîrşită, cea a conversațiilor e alarmantă dar şi admirabil ritmată, gogomănia cu aplomb, naivitatea fără inocență, morbiditatea conținută şi egal împărtăşită fac legea. Numai că personalul o ia razna ca nebunul, nu se mai opreşte în nici o stație, şi moşul bețiv observă asta treptat. Interesant e că nu sărim în nici un soi de suprarealitate aici, explicațiile sunt grotesc de realiste: vînzătorul de ziare află că mecanicul locomotivei s-a sinucis, că probabil nimeni nu e în stare să oprească trenul, că o ciocnire devine iminentă. Numai că, stupoare, în locul panicii disperate din filmele catastrofă, în trenul nostru se instalează, după o fremătare de moment, un soi de irațională indiferență senină, şi taclaua continuă încrezător, spre infinit.

În afara schiței de caractere şi ai suculenței aiuritoare a dialogului, ceea ce cred că se marchează aici în mod condensat e exact miza autorului pe frustrarea destinatarului, fie el cititor, fie el spectator: descumpănirea lui, iritarea lui în contact cu refuzul oricărei iluzii cu privire la salvare sunt dureroase ca un cui în tîmplă.

Grădina de vară sau *Hai să-i batem* pare să te ducă uşor cu gîndul, intertextual, la *Filantropica* lui Nae Caranfil, cel puțin la nivelul atmosferei. Piesă într-un act, dar mult mai elaborată decît cea de mai sus, ea se petrece în spațiul unic al… unei grădini de vară, la prima vedere foarte obişnuite, dar în care ieşirea din țîțîni pare a-şi amîna infinit explicația. Sub aparența unei „felii de viață”, personajele se încrucişează simultan în banalitatea recognoscibilă a cotidianului românesc de fiecare zi, dar şi într-o permanentă răsturnare: nu atît de situație cît de… condiție identitară. Doi prieteni, foşti colegi de studenție, se întîlnesc după mulți ani la o bere. Dar întîlnirea pare a nu fi totuşi accidentală: unul din ei a „făcut ceva”, un gest eroic sau măcar o faptă cinstită, a demascat o fraudă, şi despre asta „s-a scris la ziar”, provocîndu-l pe celălalt la înscenarea revederii.

Nimic din ceea ce percepem la prima vedere nu se dovedeşte a fi, în fond, realitate, cu excepția personajului cumsecade, Dragomir. Grădina de vară e

aproape suprarealistă, în ea chelnerii se distrează apatici şi ursuzi cu clienții, ascultînd concertul lălăit al bucătăresei şefe, suită pe scenă. Ei nu servesc, se lasă serviți, de pe mesele încărcate cu mîncare, „permițîndu-le" vizitatorilor să-şi toarne singuri berea, să-şi aducă farfuriile şi platourile gata pregătite, chiar să şi danseze, cîtă vreme nu-i deranjează zgomotos de la emulația lor contemplativ-muzicală. Prietenul care-a făcut invitația e chitit să obțină ceva de la eroul de ziar, sau pur şi simplu să-l năclăiască cu propria promiscuitate. Îşi antrenează în ambiguul plan nevasta şi amanta (care e de altfel şi amanta nevestei). La margine, într-un boschet, locuieşte un boschetar cu aparent rol de bufon *raisonneur*, care se dovedeşte la final a fi diabolicul patron al locantei. Prin grădină se mai perindă un securist (care citeşte clişeizat un ziar şi dă telefoane de raport, codificate, despre manifestația stradală care se aude în fundal), un handicapat supercomersant, un student îndrăgostit de Mozart, un polițist rutinard, venit să-i ajute pe chelneri să-şi încheie reprezentația de fiecare zi: o aprigă luare la bătaie a consumatorilor, în sfîrşit revoltați: nu de situația în sine ci de… prețurile consumației.

Cum se termină această parabolă fără aspect fățiş de parabolă, dar destul de transparentă la o a doua lectură? Iac-aşa!, cu bătaia generală încasată de clienți, democratic, şi de cei aparent răi şi de cei aparent buni. Fără nici o şansă. E un fel de zicătoare pentru asta, dar mă sfiesc s-o rostesc în litere de tipar… cu toate că României noastre frumoase i se potriveşte acum mînuşă.

În fine *Uscătoria de partid* sau *Striviți gîndacii de bucătărie* e un text oarecum mai ambițios (cu toate că eu, din motive de concizie şi intensitate îl prefer pe *Hai să-i batem*, dar e o simplă opțiune de gust), în două părți, utilizînd un ansamblu mai mare de personaje, ca şi o construcție (dramaturgică dar şi de decor) mai complexă. Aici trimiterea politică – vădită şi în acelaşi timp abil ambiguizată - se intersectează într-un joc foarte special cu descrierea unei lumi îmbibate de o sexualitate decerebrată, foarte curajos pusă în pagină; şi asta tocmai pentru că autorul combină pulsiuni erotice născute din disperare cu clişee de telenovelă, animalitatea rece cu spiritul ludic amputat de inocență, discursul excitant cu povestioara scabroasă. Totul într-un crescendo al cuceririi Everestului „de bloc" de către administratorul şef de partid virtual (POC, Partidul Oamenilor Cinstiți), şi de gîndacii care se înmulțesc fără oprire.

Propunerea dramaturgică e puternică, poate prea frenetică în raport cu locurile albe pe care le lasă liantului care e corul (o femeie grasă care spală neostoit, un bărbat care cîntă la fluier, o femeie cu batic care notează tot). Presupoziția că liantul-cor poate fi utilizat cu maximă libertate poetică şi scenică de către

regizor e un risc în plus, în situația în care dramaturgul îşi asumă şi aşa destule alte riscuri: cel constant al refuzului „rezolvării situaționale”, dar şi cel de a-i scutura spre indignare pe atît de pudibonzii noştri contemporani, care scuipă pe străzi şi-şi pocesc nevestele, dar se urzică moral de ce „porcării se spun în ziare, la film sau pe scenă”.

Piesele lui Radu Țuculescu îşi aşteaptă mai degrabă regizorul suficient de nervos şi de pătimaş ca să le dea viață pe scenă, nu publicul. Publicul – dincolo de maliția mea de mai sus – e destul de pregătit şi destul de pofticios azi ca să le ofere atenția pe care o merită. Să nu ne facem iluzii în ce-l priveşte pe destinatar: atîta cît este în materie de teatru (şi vă asigur că e în creştere numerică şi calitativă) destinatarul abia aşteaptă să-i vorbeşti despre ce-l doare. Chiar cu riscul – major, dar care ar fi hazul altminteri? – de a-l scoate din sărite, provocîndu-i insomnii. În insomnii vin şi întrebările serioase. În insomniile publicului, cele tonice, care transformă nevroza în înțelegere, se cuibăreşte şi speranța. Restul e digestie.

Miruna Runcan - prefață la „*Ce dracu' se întîmplă cu trenul ăsta?*” (Editura Eikon, Cluj şi LiterNet.ro, 2004), volum ce conținea ultimele trei piese ale prezentei cărți.

BRAVUL NOSTRU MICŞA!

comedie în cinci scene şi un epilog

....

....

Personaje:

Micşa – un om în vîrstă, pe jumătate paralizat
Dodo - tînăr şmecher
Leo - vînzător de morcovi
Floristela - femeia în roşu veşnic gravidă
Popa Mambo
Primărița
Violeta - amanta de o viața a lui Micşa
Ziarista
Turistul englez
O găină

....

....

O margine de şosea şi poarta casei în care locuieşte Violeta. Pe buza şanțului, Leo vinde morcovi de pe o tarabă improvizată. Alături de el se găseşte Micşa, într-un şezlong. Stă pe jumătate culcat şi e, tot pe jumătate, paralizat.

Scena întîia

Leo şi Micşa apoi Floristela, Dodo şi Violeta

LEO *(pe-un ton filosofic)*: Dragul meu Micşa, viața asta e ca o balegă în mijlocul drumului.

MICŞA *(semiparalizat şi în vorbire dar cu mintea întreagă)*: Balegă... în drum... da da...

....

LEO: Ai iubit şi la ce şi-a folosit?

MICŞA: Iubit... folosit... gaga...

LEO: *(îi întinde o sticlă)*: Ia o gură, e din aia bună. Pere puturoase.

MICŞA: Puturoase... hihi... da... *(apucă sticla cu ambele mîini şi bea scurt)*

LEO: Atît. Mai mult nu-ți dau. Azi va fi o căldură năucă.

MICŞA: Năucă... căldură...

LEO: *(bea scurt, se scutură, pune sticla sub taraba cu morcovi)*: Chiar Violeta să facă un asemenea gest! Sînt uimit! Toți vor rămîne cu gura căscată.

MICŞA: Da da... gura... vreau apă...

LEO: Am şi apă... *(îi întinde o altă sticlă)* Te pomeneşti că ți-o fi şi foame.

MICŞA *(bea, îi curge apă pe piept)*: Nu...

LEO: Vine şi foamea. Îți dau un morcov, la nevoie chiar doi.

MICŞA: Tari... proteză... da da...

LEO: Unele femei sînt ca reptilele. Reci şi distrugătoare. Dar Violeta... a fost întotdeauna o ființă caldă... umană.

....

MICŞA: Umană... da da... pîrț...

LEO: S-o fi îmbolnăvit la creieri, dintr-odată. Poate-i vîrsta de vină.

Intră Floristela şi Dodo. Floristela e îmbrăcată în roşu. Începe să-şi aranjeze o tarabă lîngă Leo. Pe taraba improvizată, va înălța o mică piramidă din mere roşi şi alta din ceapă roşie.

DODO: Salutare, Leo! Ia te uită, bătrînul Micşa! Ai ieşit la aer, tătucule?!

LEO: A ieşit... pe naiba!

MICŞA: Pe dracu... hihi...

LEO: L-a scos Violeta.

DODO: Normal, singur nu-i în stare, ştiu şi eu, nu-s prost, băi pulică!

LEO: L-a dat afară din casă, pricepi?

FLORISTELA: Cum zici?

.... LEO: Cum ai auzit. L-a scos... definitiv. Îl ia cine-o vrea.

DODO: Dar ce, Micşa-i aparat electric defect să-l depui în stradă?

MICŞA: Da da... m-a aruncat...

FLORISTELA: Leo, tu vorbeşti serios?

LEO: Bineînțeles. Aşa-i, Micşa?

MICŞA: Aşa-i... da...

DODO: Dă să beau o duşcă!

FLORISTELA: Adică, l-a aruncat ca pe-o cîrpă? E adevărat, unii bărbați ar merita dar...

DODO: Floristela, puişor, lasă acuma teoriile, chiar dacă eşti o expertă în domeniu... hăhă...

FLORISTELA: *(aruncă-n Dodo cu un măr)* Expertă-i mă-ta!

DODO: Poate-şi dau un pumn în burta aia veşnic gravidă!

LEO: Dodo, încetează! Nu-i timp de ciondăneli tembele, cînd Micşa a fost aruncat în stradă în plin soare.

MICŞA: Aruncat... cîrpă... da da... ....

DODO: Ai dreptate, scuzați. Vreau să vorbesc cu Violeta.

FLORISTELA: Dacă o vrea şi ea.

DODO *(urlă):* Violeta!!

LEO *(îl imită)*: Violeta!

DODO: Ieşi puțintel afară, mătuşico!

Apare Violeta cu o găină în brațe

VIOLETA: Dodo, ce naiba urli ca un apucat?

DODO: Mătuşico, sînt chestiuni grave de discutat...

VIOLETA: De cînd sînt eu mătuşica ta, Dodo?

DODO: Tata mi-a spus odată... că bunicii noştri au fost verişori... mai îndepărtați...

VIOLETA *(rîde)*: Aiureli. Ți-aş putea fi mamă.

DODO: Doamne fereşte de aşa o mamă fără suflet!

LEO: Nu-i momentul să dezbateți acum problema neamurilor!

DODO: Chiar aşa. Mătuşico, de ce zace Micşa în drum?

....

VIOLETA: De peste un an de zile îl spăl, îl îmbrac şi-l dezbrac, îl duc la budă, îl şterg, îi dau de mîncare... Sînt şi eu bolnavă, nu mai pot.

MICŞA: Mîncare... puțin... da da...

FLORISTELA: Şi-atunci soluția a fost să-l arunci în drum?

VIOLETA: Nu l-am aruncat. L-am pus frumuşel. Să vină fiu-său după el. De aia are băiat. Copiii să-şi îngrijească părinții.

FLORISTELA: După atîția ani de iubire...

DODO: Obligația ta este...

VIOLETA: Vorbeşti aiurea, Dodo! N-am nici un fel de obligații. Nu-i sînt nevastă, nu am semnat nici o hîrtie, n-am făcut nici un angajament oficial.

LEO: L-ai sunat?

VIOLETA: Pe cine?

LEO: Pe fiu-său...

VIOLETA: L-am sunat.

DODO: Şi?

VIOLETA: A spus să-l pupăm, amîndoi, în cur! ....

MICŞA: Măgar... da da...

DODO: Nu cred... Exagerezi.

LEO *(îi explică lui Dodo)*: După ce Micşa s-a mutat, definitiv, la Violeta, fiul n-a mai vrut să audă de el. A întins-o la oraş şi nici măcar de sărbători nu-l vizitează.

FLORISTELA: De unde să ştie Dodo? Era plecat, în perioada aia...

DODO: Să lăsăm trecutul. Ne copleşeşte prezentul. *(către Violeta)* Mătuşă, faci satul de rahat! Tu îți dai

seama că drumul ăsta, şoseaua asta micuță, a devenit europeană?

VIOLETA: Nici în cot nu mă doare!

DODO: Ce vor spune cei care-şi opresc maşinile ca să cumpere faimoşii noştri morcovi?

FLORISTELA: Ori faimoasele mere şi faimoasa ceapă.

LEO: Văzînd un biet bolnav neputincios scos în stradă de propria iubită...

VIOLETA: Vă răciți gura de pomană.

DODO: În curînd... îl va năuci soarele. O să se împută.

....

VIOLETA: Îi poți aduce umbrela de soare, eu n-am nevoie de ea.

DODO: Chiar i-o aduc! *(intră în curte)*

MICŞA: Umbrela mea... da da...

VIOLETA: A ta, pe dracu!

LEO: Vio, poate te răzgîndeşti.

FLORISTELA: Ai avut, întotdeauna, un suflet bun, milos...

VIOLETA: Milos, zici? Haha... Dintre noi două, Floristela, tu eşti cea miloasă... Îți dă mîna, eşti încă tînără. Tot gravidă?

FLORISTELA: Evident.

MICŞA: Evident... da da... țîțe...

VIOLETA: Îl auzi? E cu un picior în groapă dar... cîrîie ca un cocoşel.

FLORISTELA: ... cînd vede o găină roşie.

VIOLETA: *(rîde)* Îmi placi, nu prea faci pauze.

FLORISTELA: Vine şi vremea pauzelor. *(intră Dodo cu o umbrelă mare, colorată)*

....

DODO: *(fixînd umbrela lîngă Micşa)* Bătrîne, am adus-o! Să te apere de soare şi de ploi. E al naibii de grea.

MICŞA: Bună... la cap... da da..

DODO: Leo, dă sticla aia cu zeamă din pere puturoase. Merit o duşcă. *(Leo îi dă sticla)*

FLORISTELA: Oare eu nu merit?

LEO: Tu meriți... întotdeauna.

DODO: E pofticioasă, Flori a noastră. O reacție normală... dacă-i privim, atent, burtica.

FLORISTELA: *(după ce bea şi ea din sticlă)* Priveşte, Dodo, fără sfială! Ca un adevărat mascul ce eşti.

MICŞA: Mascul... da da... bărbat...

DODO *(către Violeta)*: Sînt trist, mătuşică! Tu eşti în stare să ții mai mult... la găina aia decît la fostul iubit.

VIOLETA: Găina asta, măcar mai este bună de-o supă. Dacă am chef, îi leg o sfoară de-un picior şi... mă plimb cu ea la şosea.

LEO: Eu te-aş sfătui, totuşi, să te mai gîndeşti.

VIOLETA *(brusc, se înfurie)*: Sfaturi să dai nevestei tale şi plozilor... cînd o să-i faci!

FLORISTELA: Leo are dreptate.

VIOLETA: Tu taci! V-am lăsat să vindeți în fața porții mele, că aici e vadul bun, şi-mi faceți morală? Dacă mă enervați mult, zburați ... ca pe nişte găini!

MICŞA: Găini... hihi...

LEO: Bine, Violeta, calmează-te. Poate găsim o soluție.

VIOLETA: Eu am găsit-o. Vreți alta, e treaba voastră.

DODO: Ia priviți cine vine!

FLORISTELA: Popa Mambo.

VIOLA: Ăsta mai lipsea.

LEO: Te pomeneşti că a aflat deja...

MICŞA: Doamne... da da... biserica...

Intră Popa Mambo îmbrăcat în sutană şi cu o chitară agățată de umăr.

POPA MAMBO: Lăudat fie Domnul, iubiți creştini. Mă bucur să sînteți împreună... O, iată-l şi pe Micşa! Ce frumos din partea voastră, să-l scoateți afară, să mai vadă şi el lumea. Ce frumos că ia-ți pus şi umbrelă, îl fereşte de insolație.

MICŞA: Aruncat... ca o cîrpă... da da...

POPA MAMBO: Ce spune?

LEO: Ăăă... vrea să zică...

VIOLETA *(hotărîtă)*: Vorba lungă, apă de ploaie, părinte. Scurt: l-am dat afară din casă, din curte şi din viața mea, definitiv. Taci! Ascultă pînă la capăt. L-am pus în drum, să vină fiul să-l ia. Sînt bătrînă şi bolnavă, nu-l mai pot îngriji, mă lasă puterile...

DODO: După cum se şi vede... A găsit sprijin... în găină!

MICŞA: Hi hi...

VIOLETA: Mai bun un animal, decît un om.

MICŞA: Pasăre... proastă... da... eşti...

POPA MAMBO: Dragă Violeta, gestul tău nu e unul tocmai creştinesc.

VIOLETA: Părinte, străduieşte-te să-l convingi pe fiu despre chestiile creştineşti!

POPA MAMBO: Fiul e departe... la oraş...

....

LEO: Greu cu tinerii.

POPA MAMBO: Eu mă străduiesc.

FLORISTELA: Cum merge cu chitara?

POPA MAMBO: Din ce în ce mai bine. Învăț repede ... Tu, tot gravidă?

FLORISTELA: *(privind, ruşinoasă, în pământ)* Ce să fac, părinte? Spun zilnic rugăciuni şi... cam degeaba. Ştii, greu mă abțin.

POPA MAMBO: Continuă, Flori.

FLORISTELA: Cu ce?

POPA MAMBO: Cu rugăciunile. Oare să-mi cumpăr un scuter ori o motocicletă japoneză? Ar fi un exemplu tinerilor, poate vor veni mai mulți la biserică...

VIOLETA: Precis! Cu motocicletele, pîrpîrrr! Dacă-i vei lăsa să intre cu ele în lăcaşul cel sfînt, ai tăi sînt!! Le parchează lîngă altar.

LEO: Îți arde de glume... iar nouă ne arde obrazul de ruşine. Ce-o să le spun cumpărătorilor, dacă întreabă despre Micşa? Adică ce rahat e cu el aici?

VIOLETA: Ce-ți trece prin creieraşi. Prea puțin îmi pasă! Dar dacă mă înjuri... zbori din locul ăsta, te-am mai avertizat!

....

POPA MAMBO: După cîte îmi dau seama... beleaua e mare pe capul nostru.

MICŞA: Mare... mare... da da... *(Violeta izbucneşte într-un rîs bubuitor)*

DODO: Ți-ai amintit de-un banc bun, mătuşică? Spune-l, să hohotim şi noi.

VIOLETA: *(printre hohote)* Mi-am imaginat... că Leo... are creierii în formă... de morcovi, iar Flori... în formă de ceapă... roşie...

MICŞA: Rahat... eşti... da da...

VIOLETA: Chiar aşa... ai tăi au formă... de rahat încovrigat!

FLORISTELA: Primărița!

LEO: După mutră, a aflat.

POPA MOMBO: De unde drac... aşa repede?

DODO: Informația zboară, ca speriată de bombe.

MICŞA: Terorişti... da... da... terorişti...

Intră Primărița, mai mult neliniştită decît supărată.

PRIMĂRIȚA *(descoperindu-l pe Micşa)*: Deci... e adevărat!

VIOLETA: După cum se vede.

PRIMĂRIȚA: Vio, dragă, noi ne cunoaştem de multă vreme, ne-am jucat împreună, am fost la aceeaşi şcoală...

VIOLETA: Unde ne trăgeam de cozi... Termină cu prostiile sentimentale. Să vină fiu-său şi să-l ducă. Altceva n-avem ce discuta pe această temă!

MICŞA: Fiu... căcat... da da...

PRIMĂRIȚA: Se va auzi... pînă departe... la centru. Tocmai acum, cînd m-am apucat să cerşesc fonduri pentru dezvoltarea satului nostru.

VIOLETA: Ce dracu' are Micşa cu... fondurile voastre?

PRIMĂRIȚA: Ale noastre... Spre binele...

VIOLETA: Vin alegerile sau ce-i cu discursul ăsta? În viața mea nu se bagă nimeni, pricepi? Altfel... nu te mai votez data viitoare!

PRIMĂRIȚA *(plîngăreț)*: Violetaaa...

VIOLETA: Nu mi-e soț... n-am nici o obligație... sînt obosită... gata!

PRIMĂRIȚA: Iar dacă fiul nu vine să-l ducă?

LEO: Mai mult ca sigur, aşa va fi.

VIOLETA: Nu mă interesează!

PRIMĂRIȚA: Să... moară în fața porții tale...

DODO: Mîncat de furnici...

MICŞA: Furnici...?

Brusc, încep să bată, în draci, clopotele bisericii. Toți îl privesc pe Popa Mambo, contrariați.

POPA MAMBO: Fir-ar să fie ... iertare dar... îmi distruge nervii.

DODO: A înnebunit clopotarul?

POPA MAMBO: Nu mai există clopotar. L-am schimbat cu un sistem electronic... care porneşte cînd are chef, să-l ia drac... Fug să-l opresc.

Sună telefonul mobil al Primăriței

PRIMĂRIȚA: Da. Ce zici?... nu te aud... urlă, mă!... da... acum aud... cum?... am dat-o dracului... *(termină de vorbit la telefon)*

DODO: Veşti proaste?

....

PRIMĂRIȚA: Vine presa!

LEO: Începe balamucul.

MICŞA: La balamuc... da da... la balamuc...

Se stinge lumina.

Scena a doua

Ziarista, Primărița, Dodo, Leo, Floristela, Micşa şi, mai tîrziu, Popa Mambo şi Violeta.

PRIMĂRIȚA: Greu îmi vine să cred, fără supărare, că vă interesează asemenea subiect, cînd avem altele mult mai importante precum...

ZIARISTA *(are un mic aparat în mînă cu care înregistrează vorbele iar de gît îi atîrnă un aparat de fotografiat)*: Un bătrîn bolnav şi nevinovat aruncat pe marginea şanțului de propria-i iubită, e un subiect major. Ține de sentimentele cele mai umane!

.... MICŞA: Sentimente... caca... pîrț...

PRIMĂRIȚA: S-ar putea să aveți dreptate, dar noi...

DODO: Avem planuri constructive pentru satul nostru, eu de exemplu sînt...

ZIARISTA: Nu încercați să mă deviați de la subiect! Nu ține, sînt ziaristă cu experiență vastă şi premiată!

FLORISTELA: Încercăm şi noi să ne cîştigăm existența cinstit, mai vindem un măr, o ceapă...

LEO: Un morcov de excepție, n-ai mîncat aşa ceva, de cînd te-a plesnit medicul peste bucile goale...

MICŞA: Buci?... ăăă..

LEO: Adică, de cînd s-a născut, măi Micşa.

ZIARISTA: O să gust... face bine la ochi şi la piele.

LEO: Am o privire de vultur şi o piele... uite aici!

ZIARISTA: Mai tîrziu... acuma doresc să aflu povestea vieții acestui bărbat care suferă ca un cîine, sub o umbrelă atît de colorată.

MICŞA: Potaie... da da...

ZIARISTA: Sau... ați vrea mai bine s-o... inventez eu? Nu v-ar avantaja prea tare.

PRIMĂRIȚA: Aşa-i.

LEO: Oricum, ne facem de căcat.

FLORISTELA: Măcar... povestim adevărul...

DODO: Şi vom suporta, demni, consecințele!

PRIMĂRIȚA *(oftînd zgomotos şi vizibil jenată de situație):* Atunci... asta e. Să zică Leo, îi cunoaşte pe amîndoi din copilărie.

LEO *(către Ziaristă)*: Bei o duşcă?

ZIARISTA: Ce?

LEO: Din pere puturoase.

ZIARISTA: Îți bați joc?

DODO: E cea mai scumpă şi mai bună băutură, whisky-ul e fix pişu' pe lîngă ea.

ZIARISTA: Ei, nu spune, eşti cumva expert în whisky, hihi! *(bea scurt, cască ochii mari)* Super!

PRIMĂRIȚA *(dulce)*: Vă facem cadou o sticlă...

ZIARISTA: Super. Acum, povestea. Pe parali... pe Micşa îl întreb degeaba iar Violeta, aşa parcă o cheamă, nu-i acasă.

.... FLORISTELA: Mai bine...

ZIARISTA: Corect! Obiectivitate şi echidistanță. De restul... am eu grijă.

LEO *(îşi drege vocea)*: Îi cunosc pe Micşa şi pe Violeta, din copilărie.

ZIARISTA: Trecem peste copilărie, chiar dacă a fost grea. Mai aproape de subiect, te rog.

În acest moment s-ar putea auzi un fond muzical preluat de la cea mai recentă telenovelă. Ori ar putea cînta chiar Popa Mambo, în spaniolă, ceva înfiorător de sentimental. Desigur, sînt simple sugestii, regizorul are voie să procedeze după cum îl taie capul.

LEO: Prin urmare, şi cei doi se cunosc din copilărie şi încă de atunci se plăceau. Dar părinții i-au obligat ca el să se căsătorească cu alta şi ea să se mărite cu altul.

PRIMĂRIȚA: Tot din sat.

ZIARISTA: Aha, m-am prins, deci au rămas aici.

FLORISTELA: Unde, mă-sa, să pleci?

MICŞA: Pe loc... da da... tot pe loc...

LEO *(se încruntă, supărat că este întrerupt)*: Micşa a fost un soț care şi-a făcut datoria, a făcut un băiat dar o mai vizita pe Violeta, fiind aproape vecini iar soțul Violetei era şofer de cursă lungă. A făcut şi ea o fetiță... ....

ZIARISTA *(insinuant)*: Cu el...?

LEO: Care el?

DODO *(şmecher)*: Şoferul, măi pulică... scuzați.

LEO: Evident. Fetița seamănă cu Violeta ca două picături. Acum e şi ea măritată la oraş. Şi, într-o zi, şoferul Violetei, adică soțul, nu s-a mai întors din cursa cea lungă iar Violeta, după vreo jumătate de an, a priceput că a rămas văduvă. Tot satul a priceput.

ZIARISTA: Şi... Micşa, desigur.

MICŞA: Nu-s prost... tu...

LEO: Dar Micşa a continuat să-şi vadă, mai departe, de casă şi de familie

FLORISTELA: ... şi de Violeta, din cînd în cînd...

LEO *(enervat):* Nu mă mai întrerupeți, paştele ei! Eu povestesc şi-mi pierd firul dracului! Şi de Violeta, evident. Apoi nevasta lui Micşa s-a îmbolnăvit de cancer şi a murit. Fiul lui era deja mare, om însurat la oraş, Violeta era şi ea liberă şi singură mai de mult , deci Micşa şi-a vîndut casa şi s-a mutat la Violeta. Pe față, că nu mai erau piedici.

ZIARISTA *(oftînd)*: O mare şi veche dragoste, în sfîrşit împlinită.

MICŞA: Căcat... da da...

LEO: Nu s-au căsătorit dar au trăit cîțiva ani buni împreună...

ZIARISTA: Fericiți.

LEO: *(furios)* Da! Al dracului de fericiți. Culmea e că fiul tare s-a supărat / cînd tatăl la Violeta s-a mutat.

ZIARISTA *(insinuant)*: Ce-a făcut Micşa cu banii de pe casă?

LEO: I-a dat toți banii fiului, că Violeta are casă mare...

ZIARISTA: Atunci nu pricep de ce s-a supărat.

LEO *(furios la culme)*: ... iar într-o dimineață, Micşa al nostru a paralizat şi-a rămas la pat. Mai bine de un an, Violeta l-a îngrijit, i-a dat de mîncare, l-a spălat iar acuma... l-a sunat pe fiu să vină să-l ducă.

DODO: Marea dragoste s-a fîsîit.

FLORISTELA: Violeta e bătrînă şi bolnavă.

PRIMĂRIȚA: A lăsat-o puterile.

LEO: Iar fiul, ce mă-sa, e tînăr, zdravăn, să mai aibă şi el grijă de propriul tată că şi ăsta *(arată spre Micşa)* a avut grijă şi l-a crescut, chiar dacă i-o mai trăgea Violetei...! Scuzați...

MICŞA: Fiul meu... da da... porc...

ZIARISTA: Iar fiul ce-a zis?

DODO : A zis... să-l pupe-n cur amîndoi.

ZIARISTA: Adică?

PRIMĂRIȚA: Adică... ni-l lasă nouă pe cap dar... rezolvă primăria situația, puteți scrie asta fără rețineri.

ZIARISTA: Cum?

PRIMĂRIȚA: O asistență socială, ceva, undeva...

DODO: Cîndva...

ZIARISTA: Pentru asta trebuie bani iar Micşa, după cîte am înțeles, n-are nimic.

DODO *(către Leo)*: Mai dă-mi o puturoasă.

LEO: Cu plăcere.

.... ZIARISTA: ... aş dori şi eu un strop.

PRIMĂRIȚA: E producție proprie. Numai noi facem țuică din pere puturoase.

ZIARISTA *(bea)*: Bună... foarte bună. Delicatesă... *(începe să-i facă lui Micşa fotografii)*

DODO: Da... o adevărată sursă de venit. O idee de privatizare...

ZIARISTA: De ce nu?

LEO: Gustă şi din morcovi... *(îi întinde unul)*, vreau părerea ta sinceră.

MICŞA: Apă... da da...

ZIARISTA *(rontăind morcovul)*: Incredibil! Ce-ai făcut, omule, cu el, i-ai băgat miere cu siringa?

LEO: Am băgat pe... naiba, aşa sînt ei de la mama natură!

FLORISTELA: Gustați şi merele şi... ceapa.

ZIARISTA: Chiar ceapă, nu!

FLORISTELA: E dulce, nu pişcă deloc.

ZIARISTA: Dar pute.

FLORISTELA: Pe dracu! N-ai văzut în viața ta aşa ceva *(muşcă dintr-o ceapă apoi îi suflă Ziaristei, cu putere, în nas)* Na, ce zici? Pute? Fii sinceră!! ....

ZIARISTA: Uluitor! Sînteți unicate. Ia să vă fac o poză.

MICŞA: Apă... sete...!

PRIMĂRIȚA: Avem, deci, şi lucruri pozitive în sat... nu doar pe Micşa... care-i un accident.

DODO: Şi eu vreau o poză.

ZIARISTA: Tu cu ce te lauzi? Cu o varză, vreun pătrunjel, ceva.

DODO: Eu am venit!

ZIARISTA: Ce zici?

DODO: Toți tinerii pleacă, eu am venit! M-am întors în sat, cu intenții de dezvoltare!

ZIARISTA: Bravo. Taman acum cînd tinerii pleacă, tu... te întorci. Meriți o poză.

DODO: ... şi-un mic textuleț.

MICŞA: Apă...!

FLORISTELA: Cred că vrea apă.

.... MICŞA: Da da...

LEO: Poate mai bine o puturoasă?

MICŞA: Apă...!

Floristela îi dă sticla cu apă. Micşa bea, scăpînd apă din gură. Nu-i acordă nimeni atenție. Intră în scenă Popa Mambo.

PRIMĂRIȚA *(către ziaristă)*: El e preotul nostru... iar ea e ziaristă la centru... la cotidianul... unul important...

ZIARISTA: Țara mea. Se vinde-n toată țara.

POPA MAMBO: Ooo... extraordinar. Sînt popa Mambo.

ZIARISTA: Dați şi cursuri de chitară?

POPA MAMBO: Nu. Învăț. Singur. După partituri. Deja am avansat.

ZIARISTA: Aveți un scop în sine?

POPA MAMBO: Creşterea numărului de credincioşi... în biserică.

ZIARISTA: Îi faceți credincioşi, cu chitara?

POPA MAMBO: A, nu. Dar pe tineri, mai ales, îi atragi spre biserică prin ceva nou. Ceva dinamic. Şi nimic nu e mai dinamic decît o muzică dinamică. Pun rugăciunile pe muzică... cum o fac negri, de aia sînt ei aşa de uniți. ....

ZIARISTA: Super.

POPA MAMBO: Îmi doresc şi-o orgă electrică. Ritm şi muzică făcute cu pioşenie dar şi bună dispoziție. N-are sens să ne văităm şi în biserică. Destul behăim în viața de zi cu zi...

DODO: Precum oițele Domnului.

MICŞA: Oițe... hihi... brînză...

POPA MAMBO: Şi biserica noastră trebuie să fie la pas cu secolul.

ZIARISTA: Corect.

LEO *(către Popa Mambo)*: Bei o puturoasă?

POPA MAMBO: Una scurtă. Azi mai am de compus... pentru duminică.

PRIMĂRIȚA *(către Ziaristă)*: Vezi cîte chestii frumoase se petrec la noi în comunitate?

ZIARISTA: Văd.

Intră Violeta. Dacă se poate, cu găina legată de un picior, plimbînd-o ca pe un cățeluş. Dacă nu se poate, atunci cu găina în brațe.

PRIMĂRIȚA: A apărut şi Violeta.

VIOLETA: Ce naiba v-ați adunat toți aici, faceți vreo şedință în fața casei mele?

MICŞA: Casa ei... da da... pute...

VIOLETA: Nu mai pute... că te-am scos afară. *(arătînd spre Ziaristă)* Asta cine-i?

FLORISTELA: De la ziarul Țara mea.

PRIMĂRIȚA: Din capitală!

VIOLETA: Ahaaa! Dacă încerci să-mi faci o poză, arunc cu pietre!

ZIARISTA: Nu fac... Te-aş întreba despre iubire... despre sentimente... cititorii noştri ar fi...

VIOLETA: Mă abțin să-ți spun unde să-ți bagi sentimentele... cu cititori cu tot. *(dispare după poartă)*

ZIARISTA: E bătrînă dar nu pare neputincioasă.

PRIMĂRIȚA: Deh... aparențele...

MICŞA: Babă... de rahat...

Brusc, încep clopotele bisericii să bată ca turbate. Scurtă panică.

ZIARISTA: Ce-i? Arde undeva? Incendiu?

POPA MAMBO: Incendiul mă-sii... iertare.

PRIMĂRIȚA: Ce-o fi, vreun mort neprevăzut?

DODO: Năvălesc barbarii?

POPA MAMBO: E sistemul electronic... porneşte singur, naiba ştie de ce!

PRIMĂRIȚA: Trebuie unul nou...

LEO: Ne sperie şi pe noi.

FLORISTELA: Te bagă în derută.

POPA MAMBO: Aşa-i... poți înnebuni. *(scoate un ciocan de sub haină)* Fug să-l opresc... electronica mă-si!

MICŞA: Da da... la balamuc... la balamuc...

....

....

Scena a treia

Micşa, Dodo, Leo, Floristela, Primărița. Mai tîrziu, Popa Mambo şi Violeta. În afară de Micşa care dormitează, ceilalți patru au acelaşi număr din ziarul Țara mea în mînă, deschis la articolul scris de Ziaristă. Sînt abătuți.

DODO: Nasol...

FLORISTELA: Cam inventează tipa...

LEO: Minte... ici colo...

DODO: Şi poze... numai cu Micşa...

PRIMĂRIȚA: ... şi cu Violeta...

DODO: I-a copt-o. A fotografiat-o iar baba nu şi-a dat seama...

LEO: Va turba...

DODO *(citeşte rar)*: „Iubirea de-o viață aruncată pe marginea şanțului în ploaie şi vînt...”

LEO: Un titlu bubuitor.

FLORISTELA: Minciuni! De-o săptămînă, nu plouă!

DODO *(aproape silabiseşte)*: „... iubitul bolnav , acum e doar bun de aruncat la gunoaie..”

PRIMĂRIȚA: Escroaca! Unde vede ea gunoaie în satul nostru?

LEO: Păi, în nici una dintre fotografii... nu apare nici măcar un chişţoc de țigară!

DODO: „... cu atît mai dureros cu cît gestul sadic vine din partea ființei pe care a adorat-o o viață întreagă în taină...”

LEO: Taina mă-si! Ştia tot satul.

DODO: „... disperat, s-ar sinucide dar nu poate, că-i înțepenit...”

FLORISTELA: I-o fi spus Micşa?

PRIMĂRIȚA: Una ați povestit, alta a scris.

DODO: „... povestea lui Micşa e şocantă şi teribilă. Nemaiauzită. Cum se va uita Europa la noi...?”

PRIMĂRIȚA *(distrusă)*: Cu asta m-a terminat! Perspectivele mele-s în beznă.

LEO *(strigă, aproape indignat)*: Micşa!

MICŞA *(se trezeşte speriat)*: Ce... da... trezit...

LEO *(îi întinde ziarul)*: Holbează ochii! Vezi ... unde ne-ai adus?

FLORISTELA: Leo, eşti prea dur. El n-are nici o vină.

DODO: Poate mai face un atac.

LEO: Măcar scapă... toată lumea...

PRIMĂRIȚA: Aşa nu rezolvăm nimic. Ce-i scris... rămîne... mama ei de viață. Leo, dă puturoasa!

LEO: Cu plăcere. *(îi dă sticla)*

DODO: Iar cu noi, nici o poză... nimic!

MICŞA *(cu nasul în ziar)*: Curva... da da... pîrț...

LEO: La care se referă? La ziaristă ori la Violeta...?

....

FLORISTELA: La amîndouă.

DODO: Pe ăştia, nimic ce-i pozitiv nu-i interesează.

PRIMĂRIȚA: Înşiră cuvinte ca nişte căcăreze de capră.

DODO: Vor să-şi vîndă hîrtia şi-o umplu cu jeguri!

LEO: Halesc mizerii cu polonicul!

FLORISTELA *(foşnind ziarul)*: Stați puțin! V-ați înfierbîntat... prea repede. Uite, aici, scrie şi despre noi.

DODO, LEO, PRIMĂRIȚA: Unde, tu?!

FLORISTELA: Articolul trebuie citit pînă la capăt.

PRIMĂRIȚA: Cine poate.

DODO: Ai dreptate, Floristela. Ascultați. „... în sat, morcovii cresc enorm şi-s mai dulci decît trestia de zahăr iar ceapa nu pute dar din pere puturoase se face o băutură la fel de bună ca coniacul...”

MICŞA: Rahat... da da...

LEO: Şi... altceva?

DODO: O clipă... *(se încruntă)*... să număr... unu, doi, trei... Trei rînduri şi jumătate, numai despre popa Mambo!

PRIMĂRIȚA *(mai optimistă)*: Ce zice?

DODO: ... că-i în pas cu timpurile moderne şi că-i lipseşte foarte tare... un sistem electronic de tras clopotele şi-o orgă electrică!

LEO: Îi lipseşte ei ceva!

FLORISTELA: Putea să ne pomenească numele.

LEO: Nici nu a întrebat cum ne cheamă. Doar pe popă.

DODO: Despre mine, nimic! Absolut nimic!

PRIMĂRIȚA: Lasă, Dodo, e mai bine...

....

FLORISTELA: Despre tine, ce? Ai produs ceva?

DODO: Atenție, îți pot rămîne întrebările tîmpite în gît! Eu am viziuni de viitor, fetițo. Trebuia să mă dea exemplu.

LEO: Pentru ce?

DODO: Pentru că am venit, măi pulică! Acum, cînd toți vor să plece. Dar exemplele prea pozitive, le stau în gît ăstora de la ziare...

FLORISTELA *(alintată)*: Precum întrebările tîmpite?

PRIMĂRIȚA: Oricum, eu răsuflu mai uşurată.

.... MICŞA: Caca... repede... da da...

LEO *(către Micşa)*: Aşa-i viața, bătrîne, ca o balegă...

MICŞA *(agitat)*: Caca... tare..!

DODO: Leo, pe Micşa îl trece.

LEO: Îl trece? Aoleu! Repede, să-l ridicăm!

MICŞA: Da da... repede...

PRIMĂRIȚA: Duceți-l în curte.

DODO: Dacă urlă Violeta la noi?

LEO: Îi dau una peste bot.

PRIMĂRIȚA: Aici e riscant... Se poate opri vreun cumpărător...

DODO: Să-l ducem... pînă nu-şi dă drumul.

LEO: Floristela, păzeşte tarabele! Rezistă, Micşa!

DODO: Strînge din buci.

MICŞA: Rezist... da..da... strîng...

Leo şi Dodo îl ridică pe Micşa, ajutați şi de Primăriță. Dispar, toți, dincolo de poartă. Intră popa Mambo

FLORISTELA: Părinte, ai citit? ....

POPA MAMBO: Rugăciunile? Le cînt!

FLORISTELA: Ziarul Țara mea. Scrie şi despre tine.

POPA MAMBO: Dă să văd.

FLORISTELA *(îi întinde ziarul)*: Uite, aici.

POPA MAMBO *(citeşte, mormăind, în timp ce Floristela se lipeşte de el uşor)*: „... de tras clopotele... orgă electrică...” Extraordinar! Acuma pricep.

FLORISTELA: Ce?

POPA MAMBO: Am primit azi un telefon de la o firmă... Vor să doneze bisericii noastre o orgă electrică! De la articol mi se trage, clar.

FLORISTELA: Şi eu am o veste. Sînt gravidă...

POPA MAMBO: Ca de obicei.

FLORISTELA: Da... dar de data asta... mă gîndesc să nasc.

POPA MAMBO: Dumnezeu să te ajute.

FLORISTELA: Sper să ne ajute şi tatăl.

POPA MAMBO: Cine-i?

....

FLORISTELA *(privindu-l, adînc, în ochi)*: Păi, i-a să ne gîndim, cine poate fi? Ei...?

POPA MAMBO: Habar n-am.

FLORISTELA: Ei...?

POPA MAMBO: Eu m-am ferit... sînt sigur. Nu te uita aşa la mine...

FLORISTELA: Omul nu-i sigur niciodată.

POPA MAMBO: Dar... luai pastile, ce dracul, Doamne iartă...

FLORISTELA: Dacă mă gîndesc bine, cel mai probabil... tu eşti autorul.

POPA MAMBO: Gîndeşte-te bine de tot!

Apar Dodo, Leo şi Primărița, cărîndu-l pe Micşa. Sînt urmați de Violeta cu găina în brațe.

VIOLETA: Acuma v-ați dat seama şi voi, cum mă descurcam singură.

LEO: Ne-am dat.

PRIMĂRIȚA: Asta nu rezolvă situația.

LEO: Trebuie lămurit, fiul ăla bătut în cap.

....

PRIMĂRIȚA: Pînă atunci Micşa stă în drum, de-l văd toți străinii.

POPA MAMBO: Vă anunț că vom primi o orgă electrică.

PRIMĂRIȚA: Cine?

POPA MAMBO: Biserica.

VIOLETA: Sosesc ajutoare de undeva?

POPA MAMBO: În urma articolului din ziar... o firmă ne face donație.

DODO: Poate îți schimbă şi sistemul ăla de tras clopotele.

POPA MAMBO: Poate.

PRIMĂRIȚA: Articolul a avut şi-un efect pozitiv.

POPA MAMBO: A avut.

DODO: A avut... Ia stai puțin, măi pulică!

FLORISTELA: Dodo, mai controlează-ți limbajul.

DODO: Taci! Acum gîndesc.

MICŞA: Taci... da da... femeie gura...

....

DODO: Am o idee genială! O idee salvatoare! Chemăm şi televiziunea!

PRIMĂRIȚA: Dodo, ai înnebunit!? Mă distrugi.

LEO: Vine şi fără s-o mai chemi.

DODO: Să vină! Una națională, nu una căcăcioasă regională. Una internațională! Asta e!

PRIMĂRIȚA: Dodo, tu te-ai întors pentru ca să nenoroceşti o comunitate mică şi nevinovată...

DODO: Primărițo, după ce scuip ideea din mine afară, la lumină, s-o aflați în amănunt... o să mă faci cetățean de onoare! Iar voi o să mă pupați toți.

VIOLETA: Unde, mă?

DODO: Pe obraz, mătuşică, nu acolo unde te-ai gîndit.

MICŞA: În cur... hihi...

Se pornesc clopotele, brusc, toate deodată.

POPA MAMBO: Iarăşi!

VIOLETA: Amuțeşte-le, naibii, pe veci! Scoate-le din priză!

....

DODO: Fă zob sistemul ăla electronic!

POPA MAMBO: M-am săturat. Fug!

LEO: Fugi, părinte, că asurzim.

FLORISTELA: Şi n-o să-ți mai auzim predicile.

MICŞA: La balamuc... da da... la balamuc!

Scena a patra

Toți şed pe marginea şanțului (în afară de Micşa, bineînțeles, care doarme frumuşel în şezlongul său) şi-l ascultă pe Dodo. Acesta se agită în fața lor, explicînd plin de avînt.

DODO: Nu sînt doar şmecher, sînt de-a dreptul deştept!

PRIMĂRIȚA: N-o mai lungi, Dodo. Varsă ideea.

DODO: Un ghem de idei geniale... pornite de la una principală. Micşa, sursă originală pentru dezvoltarea turismului la noi în sat!

....

LEO: Te-ai tîmpit!

DODO: Nu te grăbi cu concluziile, măi pulică. Cotidianul *Țara mea* din capitală, a scris două pagini, cu poze! O adevărată reclamă, ascultă-mă pe mine. Popa Mambo poate confirma.

POPA MAMBO: Mi-a prins bine. Primesc o orgă electrică şi s-ar putea...

DODO: ... chiar un nou sistem electronic de bătut clopotele! Iată un prim efect. Concret. Povestea lui Micşa... o vindem!

VIOLETA *(rîde)*: Ca morcovii...

DODO: Rapid, devine celebru şi curg turiştii să-l vadă.

FLORISTELA: Micşa nu poate povesti.

DODO: Nici nu trebuie. Înregistrăm povestea, în mai multe limbi, şi se ascultă în cască.

LEO: Ce cască?

DODO: Ca la marile muzee. Norocul vostru că m-am întors. Vă mai luminez mințile. Deci, o înregistrăm, în primul rînd, în engleză, obligatoriu.

PRIMĂRIȚA: Cine ştie să traducă în engleză?

DODO: Toți liceenii! Ori apelăm la studenții de la oraş, nu le strică un bănuț. În engleză şi... mă gîndesc... în japoneză! Asta-i! Japonezii sînt cei mai turbați turişti. Într-o clipă, ajung aici. ....

PRIMĂRIȚA *(începe să-i placă ideea)*: Dar pe Micşa nu-l putem ține chiar aşa.

DODO: Bineînțeles că nu. Trebuie ferit de intemperii. Montăm nişte scînduri în jurul lui, să stea ca într-o vitrină... fără geam.

PRIMĂRIȚA: Se rezolvă. Fac o şedință fulger la sediu.

DODO : Şi un veceu ecologic.

FLORISTELA: Ce?

DODO: O budă, iubițel. Una portabilă. O punem alături de vitrină. Atît pentru Micşa, cît şi pentru turişti.

VIOLETA: Foarte bine. Doar nu se vor căca toți în spatele gardului meu!

POPA MAMBO: Iar eu o să cînt o rugăciune cu acompaniament de chitară.

DODO: Ajung şi la tine. Întîi chestiunile mai concrete. Morcovii, merele şi ceapa. Agroturism!

LEO: Ai vreo idee?

.... DODO: Evident, măi pulică. În articol se aminteşte de morcovi?

FLORISTELA: Da. Şi de mere şi de ceapă. Laudativ.

LEO: Dar nu sînt poze.

DODO: La televizor, o să se vadă mai mult şi mai bine.

PRIMĂRIȚA: Tu crezi că vine televiziunea?

DODO: Sînt convins. Ăştia se iau unii după alții. Subiectul e gras, pe placul privitorilor. Va produce şi oarece lacrimi. Dacă nu se anunță pînă mîine, cel tîrziu, dau eu un telefon şi treaba-i rezolvată.

FLORISTELA *(admirativ)*: Eşti uimitor de activ.

DODO: Normal. Deci, produsele acestea sînt unice...

LEO: Ăsta-i adevărul.

DODO: Şi le păstrați ecologice.

FLORISTELA: Ca şi buda?

DODO: Da. Adică, iubițel, asta înseamnă că rămîn cît mai aproape de natură. Nu arată ca în poze, nu sînt trase la imprimantă, toate merele egale, şi cepele şi morcovii. La noi sînt de diferite mărimi, lovite ici colo, mai cu cîte o pată, un viermuleț dar... cu gust unic, natural, pricepi? Asta atrage străinii, chestiile naturale, fără chimicale, fără euri... ....

FLORISTELA: Pricep...

VIOLETA: Şi nespălate.

DODO: Pe dracu! Igiena e importantă. Pătate dar curate!

POPA MAMBO: Şi eu?

DODO: Imediat, părinte. Oare pe primul loc, după Micşa, ce urmează, ha?

LEO: Puturoasa!

DODO: Ai ghicit, pulică! Cu băutura îi dăm gata. Faima îi va creşte cu viteza luminii.

FLORISTELA: Viteză mare.

DODO: Îi găsim şi-o etichetă, la nevoie.

PRIMĂRIȚA: Se bea şi fără etichetă.

DODO: Iar dacă omul bea îl roade stomacul. Şi-atunci?

LEO: Îi vine să mănînce ceva.

DODO: Exact. Facem un chioşc, un mic birtuleț, cu numai două trei mese. Acolo, turistul copleşit de povestea vieții lui Micşa şi cu stomacul excitat de puturoasă, poate servi ceva scurt.

FLORISTELA: Ce?

DODO: Ceva gen hot dog.

LEO: Aia ce-i?

DODO: S-ar traduce... cîine cald.

LEO: Cîine?

PRIMĂRIȚA: Cîine?!

FLORISTELA: Pentru japonezi?

DODO: Ho, opriți-vă. Aşa se zice pe engleză. E un cîrnaț fiert băgat într-un corn şi cu muştar.

LEO: Ahaaa... Credeam că trebuie să belim cîinii din gospodării.

FLORISTELA: E simplu de gătit.

DODO: Dar şi aici putem fi specifici. M-am gîndit la toate. Cum stau cîinii la soare pe aceste meleaguri? În-co-vri-gați! Nu drept, țepeni. Atunci vom face un hot dog rotund. Un cîrnăcior subțire, specific locului, încovrigat ca o casă de melc şi băgat într-o pîinişoară rotundă, tot de casă.

FLORISTELA: Şi-i fac eu un sos, de-ți sugi degetele.

DODO: Logic. Eşti specialistă. Tu şi cu Leo veți gospodării chioşcul unde veți vinde şi celebrele zarzavaturi. Cine doreşte, poate rontăi un morcov, un măr ori o ceapă.

PRIMĂRIȚA: Dodo... eşti grozav!

DODO: Punem şi-o firmă: La Micşa. Bineînțeles, o scriem în engleză: by Micşa. Şi în japoneză.

LEO: Aia cum o fi sunînd?

Se trezeşte Micşa.

MICŞA: Aia... a... io..da da...

VIOLETA: Şi toate astea vreți să le faceți în fața porții mele?

PRIMĂRIȚA *(se repede la Violeta, o prinde de bluză şi-i şuieră în față)*: Să nu te aud, Violeto, comentînd. Nici prin gînd să nu-ți treacă. Înghite-ți cuvintele. Că... pun primăria pe tine şi te fac bucățele!

MICŞA: Bravo... rupe-o... da da...

VIOLETA *(rîde galben)*: N-am nimic de comentat. Mă gîndeam la un cîştig...

DODO: Toată lumea va avea de cîştigat. Vom stabili, mai tîrziu, cît fiecare. Întîi să pornească turismul.

PĂRINTEL MAMBO: Şi eu?

DODO: Imediat, părinte. Vom face şi proiecte.

PRIMĂRIȚA: Proiecte? Super.

DODO: Chiar europene. De exemplu... un proiect pentru construirea unui azil ori ceva asemănător, cu parc şi lac, pentru paralitici.

PRIMĂRIȚA: Dar nu avem decît unul.

DODO: Pînă-l construim, mai paralizează doi trei... Important e să se aprobe.

MICŞA: Azil... da da...

DODO: Pentru aşa ceva, sigur există fonduri europene!

PRIMĂRIȚA: Dodo... cred că-ți găsesc un post la primărie.

DODO: Lasă... nu mă bag eu slujbaş. Eu sînt întreprinzător pe bază de idei. Nasc idei iar voi le puneți în practică. Întîi e nevoie de cap... apoi de brațe.

FLORISTELA: Vorba aia, fără cap, vai de brațe.

DODO *(cuprins de febra ideilor)*: Şi, obligatoriu, la intrarea în sat ridicăm un monument.

PRIMĂRIȚA: Excelent. Al cui monument?

DODO: În bronz, mare şi strălucitor.

PRIMĂRIȚA: Pe cine turnăm?

DODO: Morcovul!

LEO: Bravo!

FLORISTELA: Dar ceapa mea? E mai prejos? A fost lăudată-n ziar.

DODO: Ai dreptate. Facem două monumente, sînt două intrări în sat, nu?

VIOLETA: Una-n dreapta şi una-n stînga.

MICŞA: Şi-n mijloc... eşti proastă... da da...

PRIMĂRIȚA: Pentru monumente, avem ceva fonduri.

DODO: Artişti se găsesc, am cunoscut chiar eu cîțiva la oraş, stau degeaba.

POPA MAMBO *(încîntat)*: Un morcov uriaş din bronz strălucitor şi-o ceapă uriaşă, la fel, pe cîte un piedestal. Impresionant.

.... LEO : Şi unde le punem?

DODO: Imediat după tablele indicatoare. Şi ălea vor fi schimbate. O să ne înfrățim cu alte localități din lume.

FLORISTELA: Şi din Japonia!

POPA MAMBO: După indicatoare... nu se poate. Urmează Iisus, răstignit. La ambele intrări.

DODO: Ai dreptate. Prea mare înghesuială. Nici n-ar da bine, Iisus şi morcovul. Punem monumentele vizavi. La... concurență, hăhă.

LEO: Şoferii se vor holba, cînd în stînga, cînd în dreapta!

FLORISTELA: Şi-şi vor face cruce cu ambele mîini!

PRIMĂRIȚA: Eşti tot mai deşteaptă.

POPA MAMBO: Şi eu?

DODO: Declarăm biserica monument istoric.

POPA MAMBO: Nu-i destul de veche.

DODO: Nu-i nimic. O învecheşti tu cumva. Îi inventezi un scurt istoric. Să aibă măcar cîteva sute de ani. Asta înseamnă tradiție. Turiştii o vizitează, le împărțim pliante, le tragi cîte o cîntare. După Micşa, cîrnați încovrigați, morcovi şi puturoasă, o plimbare la biserică face bine la digestie. ....

FLORISTELA: Intenționat, uiți mereu de ceapă!

POPA MAMBO: Ideea e bună. De fapt, chiar s-ar putea ca biserica de aici să fie mult mai veche decît se zice... Voi cerceta.

DODO: Întîi concepe un pliant, apoi cercetează... Timpul zboară.

MICŞA: Vîjj... da da...

PRIMĂRIȚA: Eu am plecat la primărie şi convoc o şedință.

POPA MAMBO: Plec şi eu... să gîndesc pliantul.

LEO: Cum de-s mute clopotele?

POPA MAMBO: Am făcut praf sistemul. Aştept altul nou.

PRIMĂRIȚA: Leo, vii cu mine, faci parte din consiliu.

LEO: De cînd?

PRIMĂRIȚA: Din clipa asta.

.... LEO: Aveți grijă şi de morcovii mei, pînă mă întorc.

VIOLETA: Eu intru în casă. Poate mă angajez să coc pîinişoarele.

PRIMĂRIȚA: Bravo, Violeta. Te integrezi.

VIOLETA: Şi... dacă vreun turist doreşte să mai rămînă, am camere libere.

DODO: Extraordinar! Am uitat de pensiune! E obligatoriu. Violeta, te felicit. Intră în proiect. Bem cîte o puturoasă.

LEO: Ca să fie într-un ceas bun.

PRIMĂRIȚA: Chiar aşa, măi pulică.

MICŞA: Da... pensiunea mă-sii... da da... balamuc...

Beau toți din sticlă, ultimul fiind Micşa care rămîne cu ea în brațe şi va adormi treptat. În scenă se sting reflectoarele, rămîne unul pe Dodo şi Floristela.

FLORISTELA: Dodo...

DODO: Ce?

FLORISTELA: Eu am ştiut de la început...

DODO: Ce ai ştiut?

FLORISTELA: Că eşti deosebit de ceilalți. ....

DODO: Cînd ți-ai dat seama?

FLORISTELA: Atunci, în fînul proaspăt cosit. Cîte stele mi-ai arătat tu mie, în timp ce stăteam pe spate!

DODO: Cînd cerul e senin, sînt multe stele.

FLORISTELA: Apa rîului curgea ca o muzică cu greieri, ziceai.

DODO: Normal.

FLORISTELA: Mi-ai explicat că iubirea e un sentiment care se bazează pe miros.

DODO: Normal.

FLORISTELA: Dacă nu-ți place mirosul celuilalt, adio atracție. Îți trece pe loc.

DODO: Iar mie nu mi-a trecut. Normal.

FLORISTELA: Deci îți aminteşti şi tu! M-ai mirosit peste tot.

DODO: Zău?

FLORISTELA: Ai zis că am cel mai grozav miros din cîte ai întîlnit.

DODO: Dacă am spus...

....

FLORISTELA: Şi eu te-am mirosit peste tot.

DODO: Ca doi cățeluşi.

FLORISTELA: Mi-a plăcut mirosul tău.

DODO: Ne-am potrivit.

FLORISTELA: Pînă în noaptea aceea, habar n-aveam de mirosuri. Sînt multe, ca stelele. Ca bărbații.

DODO: Unii put.

FLORISTELA: Mie îmi spui? Îți aminteşti de noaptea aceea cînd am stat pe spate, Dodo?

DODO: Păi, da...

FLORISTELA: Ți-a rămas în nări mirosul meu?

DODO: În nări?

FLORISTELA: Mi s-au umplut toți porii cu mirosul tău, ziceai.

DODO: S-au mai destupat, între timp.

FLORISTELA: Şi-ai mai zis că multe căsnicii se desfac din cauza mirosului.

DODO: Nu-mi amintesc.

FLORISTELA: Am rămas gravidă. ....

DODO: Deoarece te îmbraci mereu în roşu. Ți-am spus.

FLORISTELA: Am rămas gravidă... atunci.

DODO: Cu cine?

FLORISTELA: Atunci nu am fost decît noi doi, cînd ne-am mirosit şi mi-ai vorbit aşa de frumos ca nimeni altul.

DODO: Insinuezi că e al meu?

FLORISTELA: Normal. Tu eşti un isteț reîntors de la oraş. Un domn.

DODO: Isteață-i mă-ta! De atunci, te-ai mai mirosit cu vreo duzină! Vrei să-mi bagi un plod pe gît?

FLORISTELA: Va mirosi ca tine.

DODO: Ți-ai greşit calculele, Floristela! Cu mine n-ai viitor.

FLORISTELA: Şi despre viitor ai povestit. Aşa frumos era, roz şi dulce.

DODO: O să pută a căcat, dacă umbli cu şmecherii.

.... FLORISTELA: Mi-am făurit vise!

DODO: Cu mine e imposibil să rezolvi o legătură legală.

FLORISTELA *(schimbă tonul)*: De cînd sînt mari perspective şi la noi, m-am hotărît. Trebuie să am un soț.

DODO: Popa Mambo e cel mai indicat.

FLORISTELA: Nu ne prea potrivim la mirosuri...

DODO: Lasă tîmpeniile. Biserica miroase întotdeauna a cîştig.

FLORISTELA: E tare păros pe piept.

DODO: Asta înseamnă că-i viril...

FLORISTELA: Mă rog...

DODO: ... activ şi credul. Poți să-ți faci de cap, mai ales în timpul predicilor.

FLORISTELA *(alintată)*: Eu pe tine te vreau, Dodo. Frumos, tînăr, întreprinzător...

DODO: Exclus!

FLORISTELA: Vrei să mă pun în genunchi?

DODO: Nu aici, tu! Vede lumea. ....

FLORISTELA: Doar ca să te conving, mă pulică. Ei, atunci... voi declara că-i copilul tău.

DODO: Sînt... însurat. Am lăsat nevasta la oraş, să se polueze zdravăn!

FLORISTELA *(şocată)*: O... oh... sînt distrusă... leşin...

DODO: Leşină, iubițel. Măcar punem capăt unei discuții fără perspective. *(Floristela leşină iar Dodo începe să rontăie un morcov)*

Scena a cincea

Pe scenă au mai apărut un veceu ecologic, două mese cu scaune în fața unui chioşc pe care scrie BY MICŞA urmat de o pictogramă japoneză. Floristela e în mişcare, cînd în interiorul chioşcului, cînd afară la masa unde se află Popa Mambo cu chitara. Micşa picoteşte.

POPA MAMBO: Păcat că n-ai văzut ce impresie am făcut turiştilor.

FLORISTELA *(numai zîmbet)*: Am timp destul. O viață.

POPA MAMBO: Eşti harnică, zău.

FLORISTELA: Aşa-i o viitoare preoteasă.

POPA MAMBO: Corect.

FLORISTELA *(drăgăstos)*: Oare, o să mă mai pot îmbrăca în roşu?

POPA MAMBO: Bineînțeles! Sîntem moderni. Nu habotnici.

FLORISTELA: Du you vrei un hot dog rotund cu sos?

POPA MAMBO: Oh, no, thank you. O apă plată, din izvorul autohton.

FLORISTELA *(îi aduce un pahar cu apă şi i se aşează în brațe)*: Începi să prinzi engleza.

POPA MAMBO: M-am apucat serios de ea.

FLORISTELA: Şi eu trebuie să mi-o perfecționez.

POPA MAMBO: Duminica voi cînta, în biserică, şi o rugăciune în engleză. Ba şi în predică voi strecura cîte un cuvințel englezesc.

FLORISTELA: Eşti un popă de viitor şi-un husband de nădejde.

Dacă actorul care-l interpretează pe Popa Mambo e în stare, poate chiar cînta ceva în stil negro spirituals.

POPA MAMBO: Face impresie, mai ales la tineri.

FLORISTELA: Avem nevoie de cît mai mulți enoriaşi.

POPA MAMBO: Întru trăinicia bisericii.

FLORISTELA: Ca să crească copilaşul nostru fără lipsuri.

POPA MAMBO: Familia, pe primul loc.

FLORISTELA: Va fi un băiețel frumos.

POPA MAMBO: Eşti sigură că-i băiat? Medicii pot spune, cu exactitate, abia prin luna a treia.

FLORISTELA: De unde ştii tu asta? Eşti cumva... însurat în taină?

POPA MAMBO: Doamne fereşte, Floristela, ce-ți trece prin minte! Eu cînd îmi întemeiez o familie, o fac definitiv.

FLORISTELA: Va mirosi frumos.

POPA MAMBO: Ce?

FLORISTELA: Copilul nostru.

POPA MAMBO: Nu pricep...

FLORISTELA: Contează mult, în viață, mirosul. Cînd îți place mirosul unuia, cu el te potriveşti cel mai bine.

POPA MAMBO: Tu miroşi a usturoi.

FLORISTELA: Din cauza sosului!

POPA MAMBO: Iar eu... a tămîie.

FLORISTELA: Pe aceste meleaguri pitoreşti vizitate de turişti, la baza unei familii trainice stă usturoiul şi tămîia!

Intră Dodo şi Turistul englez

DODO: Vă distrați... în timp ce alții muncesc!

FLORISTELA: Ce-i cu... turistul englez? Parcă a mai fost, azi, pe aici.

TURISTUL: I'm happy... yes...

DODO: Yes yes... A fost cu grupul dar... mai vrea să audă o dată povestea lui Micşa.

POPA MAMBO: Atît de tare l-a impresionat?

DODO: Naiba ştie. Aşa am priceput. Story...?

TURISTUL: Yes yes... story... Miksha...

FLORISTELA: Îi plăcea şi puturoasa.

DODO: Foarte bine, creşte faima. Micşa, fă ochi!

MICŞA: Ce... a da... turistul englez...

DODO: Apasă pe buton, să-ți mai audă gentelmenul povestea.

MICŞA: Imediat... yes yes...

Turistul îşi pune căştile şi ascultă. Îi vor da lacrimile, din cînd în cînd.

DODO *(se aşează la masă)*: Mi-e sete.

FLORISTELA: O apă plată de izvor sau o puturoasă?

DODO: Apă. Nu beau în timpul serviciului.

POPA MAMBO: Se mai anunță turişti azi?

DODO: E de ajuns că a rămas ăsta...

TURISTUL *(copleşit de povestea vieții lui Micşa)*: Oh, very nice... romantic...

MICŞA: Romantic... yes yes... pîrț...

FLORISTELA: Azi au mers mai bine morcovii.

DODO: Dar cîinele nostru încovrigat?

FLORISTELA: Ăla are succes întotdeauna.

....

POPA MAMBO: Şi puturoasa.

DODO: Normal. Merg mînă în mînă.

TURISTUL *(printre lacrimi)*: Oh, yes... a great love...

MICŞA: Mare rahat... yes yes...

DODO: Micşa, abține-te! Pînă la urmă o să înțeleagă şi se duce dracului impresia.

MICŞA: Ok... yes...

POPA MAMBO: Şi biserica a fost azi plină!

DODO: Normal. I-ai descoperit un super trecut istoric. Mai trebuie o legendă, ceva cu adieri exotice. Iar cîntatul?

POPA MAMBO: În curînd, şi în engleză!

DODO: Bravo! Ideea că vei fi tată, îți dă impulsuri constructive.

FLORISTELA: I-am explicat despre mirosuri.

DODO *(puțin speriat)*: Adică...?

FLORISTELA: Am... citit într-o revistă, cît sînt de importante şi de multe.

DODO: Sînt bune şi revistele la ceva. ....

TURISTUL: O yes... very cruel... heartless...

MICŞA: Aşa... yes... very...

POPA MAMBO: Pe ăsta îl topeşte povestea.

DODO: Flori, pregăteşte-i puturoasa şi pîinişoara.

FLORISTELA: Totul e pe poziții. Aduc la masă...?

DODO: La cealaltă. Are nevoie de o mică reculegere.

POPA MAMBO: Biserica a vizitat-o deja cu grupul.

DODO: Dacă doreşti, poți să-i cînți aici ceva.

MICŞA: Gata... end... fîs...

Turistul se apropie de masa liberă, vădit impresionat. Rămîne în picioare. Floristela îi aduce puturoasa, într-un pahar înalt şi elegant plus o farfurie cu hot dogul rotund.

FLORISTELA: Şi un dog rotund cu... Micşa- ketchup?

TURISTUL: Oh yes... Miksha ketchup... very good...

DODO *(către Floristela, uimit peste măsură)*: Cînd ți-a venit chestia cu ketchupul Micşa?

.... FLORISTELA: Acum, aşa, pe loc.

DODO: Genial! Floristela, ai o minte super marketing, fir-aş al naibii! Îl punem în sticluțe cu etichetă. Vindem şi Ketchup-Micşa! Suvenir mirositor şi gustos. Suge-mi-aş toate degetele! Prosperăm!

TURISTUL: Very good... *(dă paharul pe gît şi se sprijină de masă)*

DODO *(către popa Mambo)*: Cu aşa o nevastă, faci avere. Mă, ce idee! Ketchup Micşa!

MICŞA: Da... sînge... da... blood!!!

POPA MAMBO: Vezi că pe englez îl cam lasă picioarele.

DODO: Clar. Îl duc înăuntru, la Violeta...

TURISTUL: Yes... Violeta... bad woman...

DODO: Bad bad... dar cu pat. Hai la sleeping...

TURISTUL: Oh, yes... sleeping.

Dodo şi Turistul intră în curtea Violetei.

POPA MAMBO *(către Floristela)*: Iubire, adu-mi şi mie un ketchup-Micşa marca Floristela şi mai povesteşte-mi cum e cu mirosurile. ....

Epilog

În scenă se află Dodo, Leo, Floristela, Popa Mambo şi Primărița. Nici unul nu observă că Micşa a dispărut din „vitrina" sa cu şezlong cu tot.

PRIMĂRIȚA: E cît se poate de sigur. Vor sosi după masă, cam în jurul orei patru.

DODO: Şaisprezece.

PRIMĂRIȚA: Cu o maşină de la minister.

LEO: Cîți vor fi?

PRIMĂRIȚA: Naiba ştie! Secretara a anunțat că vine comisia care aprobă proiectele.

DODO: Dacă-şi deplasează bucile pînă aici, e semn bun. Sînt speranțe.

PRIMĂRIȚA: Evident. Proiectul nostru a trezit mare interes.

FLORISTELA: Vai, cît mă bucur!

POPA MAMBO: Poate e numai unul. Un comisar european.

PRIMĂRIȚA: Unul sau mai mulți, noi trebuie să fim pregătiți.

LEO: Sîntem.

PRIMĂRIȚA: Morcovii, ceapa, merele...

FLORISTELA: Strălucesc!

PRIMĂRIȚA: Cîrnăciorii, pîinişoarele...

DODO: Miros de-ți îndoaie nasul!

PRIMĂRIȚA: Puturoasa? Asta-i în ordine, clar.

FLORISTELA: Şi sosul. Ketchup-Micşa.

POPA MAMBO: Îi dăm gata!

PRIMĂRIȚA: Să fie curat ca lacrima pe aici iar Micşa să aibă haine îngrijite...

În momentul acesta, toți descoperă lipsa lui Micşa. Floristela scoate un țipăt pe măsura descoperirii. Toți înțepenesc în uluială.

DODO: Unde-i...?

LEO: Unde-i Micşa?

POPA MAMBO: Unde... a dispărut?

PRIMĂRIȚA: Unde s-a dus?

DODO: La dracu! Cum să se ducă singur?

LEO *(se repede la veceu)*: Poate-i în budă!... nu-i!

FLORISTELA: Poate Violeta...

POPA MAMBO: Să dea Domnul.

DODO *(urlă acompaniat de ceilalți)*: Violeta! Violeta, ieşi la lumină! Mătuşico!

VIOLETA *(apare cu găina în brațe)*: Ce dracu' urlați ca nebunii? Îmi treziți turistul englez.

PRIMĂRIȚA: Unde-i Micşa?

VIOLETA: În vitrină, unde mă-sa... *(descoperă locul gol)*. Nu-i!

....

LEO: Credeam că tu...

VIOLETA: Eu, ce? Dacă l-am pus odată în stradă, acolo îl las.

PRIMĂRIȚA *(distrusă)*: Ce-i spunem comisiei?

VIOLETA: Care comisie?

DODO: Vine o comisie de la centru pentru a vedea la fața locului, adică concret, condițiile pentru proiectul nostru. Eşti interesată. În proiect e vorba şi despre pensiune.

VIOLETA: Eu am zărit, la un moment dat, pe fereastră o dubiță care a oprit... Credeam că aduceți marfă...

DODO: E clar. Am bănuit de la început.

PRIMĂRIȚA: Ce e clar, Dodo?

DODO: Ni l-au furat.

LEO: L-au furat?

FLORISTELA: Furat?

POPA MAMBO: Cum l-au furat?

DODO: L-au urcat în dubiță cu scaun cu tot şi... gata. Simplu. Invidioşii!

....

POPA MAMBO: Bravul nostru paralitic.

PRIMĂRIȚA *(se prăbuşeşte pe un scaun)*: Sîntem pierduți.

LEO: Am dat-o dracului!

POPA MAMBO: Şi ce bine mergeau toate.

FLORISTELA: Eu chiar mă hotărîsem să nasc...

DODO: Cu văitături nu rezolvăm nimic. Trebuie să gîndim. Rapid.

VIOLETA: La ce să ne gîndim?

Toți o privesc cu furie. Dodo se mişcă dintr-o parte într-alta, puternic încruntat. De la Violeta, toți îşi mută privirile asupra sa.

DODO: Îi găsim noi pe hoți dar pînă după masă e imposibil.

POPA MAMBO: Categoric.

DODO *(se opreşte, luminat de-o idee)*: Oare cei din comisie, cîți ori fi, unul ori o sută, şţiu ei cum arată Micşa al nostru?

LEO: Păi... poate l-au văzut în ziar ori la emisiune...

....

DODO: Rahat! Au fost demult. Nu poți ține minte mutra unui... bătrîn cu căciuliță trasă pe frunte. Deci?

PRIMĂRIȚA: Ai vreo idee, Dodo?

DODO: Bineînțeles. De aceea exist ca să am idei.

PRIMĂRIȚA: Spune, repede, pînă nu fac un atac de inimă.

DODO *(privindu-l pe Leo)*: Dacă mă uit bine la Leo... chiar seamănă cu Micşa.

LEO *(pricepe)*: Nu pot...

DODO: Ba o să poți.

PRIMĂRIȚA *(pricepe)*: Aaaa... ai dreptate, Dodo! O să poți, Leo. Altfel ne prăbuşim cu toții.

DODO: Te costă vreo oră, cel mult.

LEO: Bine, dar eu...

DODO: Vrei să te întorci la mizerabila tarabă cu care cîştigai mai nimic?

PRIMĂRIȚA: Vrei să se prăbuşească proiectul nostru, chiar acum cînd te-am băgat în consiliu?

LEO: Nu.

....

VIOLETA *(grăbită)*: Mă duc să aduc un scaun... pentru noul Micşa. O căciuliță, un fular, un pulover...

POPA MAMBO: Şi-o pătură. Vin cu tine. Repede, Violeta. *(Violeta şi popa Mambo ies în fugă)*

LEO: Şi... dacă se vor prinde?

DODO: Cum să se prindă, măi pulică? Nu-ți vor da importanță mai mult de cîteva minute. Trebuie să bîlbîi ceva... ca Micşa... şi restul e treaba noastră. Cu noi vor sta la masă, nu cu tine.

PRIMĂRIȚA: Are dreptate. Zici cîteva cuvinte, apoi... te prefaci că ai adormit.

LEO: Asta-mi place. O să adorm buştean.

Intră Violeta şi Popa Mambo.

DODO: Puneți scaunul... aşa. Leo, aşează-te.

VIOLETA *(îl îmbracă)*: Puloverul... haina... un fular... şi căciulița...

POPA MAMBO: Şi pătura peste picioare.

DODO: Fă o mutră suferindă.

.... PRIMĂRIȚA: Nu te forța... adună-ți sprîncenele în sus... gîndeşte-te că... te doare burta.

FLORISTELA: Micşa arăta... mai mult furios decît... suferind.

DODO: Aşa... e bine, Leo...!

LEO *(mîndru)*: Doar îl cunosc pe Micşa bine, măi pulică.

DODO: Şi acuma, bolboroseşte ceva.

LEO: Balamuc... da da... balamuc...

DODO: Nu, Leo! Ce-o să creadă comisia?

LEO: Căcat... da da... pîrț...

PRIMĂRIȚA: Eşti idiot! Ne vor pocni cu proiectul peste bot, cînd te-or auzi!

DODO: Ceva luminos, Micşa. Să simtă că speri şi tu... în mai bine.

POPA MAMBO: În proiectul nostru.

LEO: Iubesc... da da... viața... speranța...

DODO: Bravo. Super! Aşa te vreau! Pe tema asta, dar numai pe asta, să mai bolboroseşti cîteva cuvinte.

LEO: Bine.

DODO: Apoi poți adormi. ....

LEO: Aşa voi face.

PRIMĂRIȚA: Şi-acum... merge o puturoasă. Scurtă. Ne aşezăm şi ne liniştim.

Încep să se aşeze. Floristela aduce pahare şi sticla cu Puturoasa.

DODO: Vom stabili cine şi despre ce vorbeşte în fața comisiei.

PRIMĂRIȚA: Şi cum vorbeşte!

DODO: Evident. Dar pentru început... un moment de relaxare. *(gustă din pahar apoi către Floristela)* Eu... cînd mă atacă nervii... simt un gol la stomac. Adu-mi şi un cîine încovrigat cu ketchup Micşa!

PRIMĂRIȚA: Adu-ne la toți. Fac cinste!

Ciocnesc. Beau. Mănîncă. Începe să se audă muzică negro spirituals.

LEO *(filozofic)*: Şi i-am spus eu lui Micşa. Viața asta, e ca o balegă în mijlocul drumului...

Muzica creşte, lumina scade pînă ce toți devin negri.

....

SFÎRŞIT

....

USCĂTORIA DE PARTID

sau

STRIVIȚI GÎNDACII DE BUCĂTĂRIE

Comedie în două părți

Personaje:

NINI GAGU - şef de scară
PAMULA - fiica lui Gagu, elevă în clasa a XII-a
ARISTICĂ ALECU - şomer
ALNA - soția lui Aristică, profesoară
AMELIA - fiica celor doi, elevă în clasa a XII-a
BĂRBATUL CU FLUIERUL
FEMEIA CU BATIC
VASILE DOIBANI
GRĂSANA
VOCEA DIN LIFT
FIGURANT 1
.... FIGURANT 2 ....
FIGURANT 3
FIGURANT 4

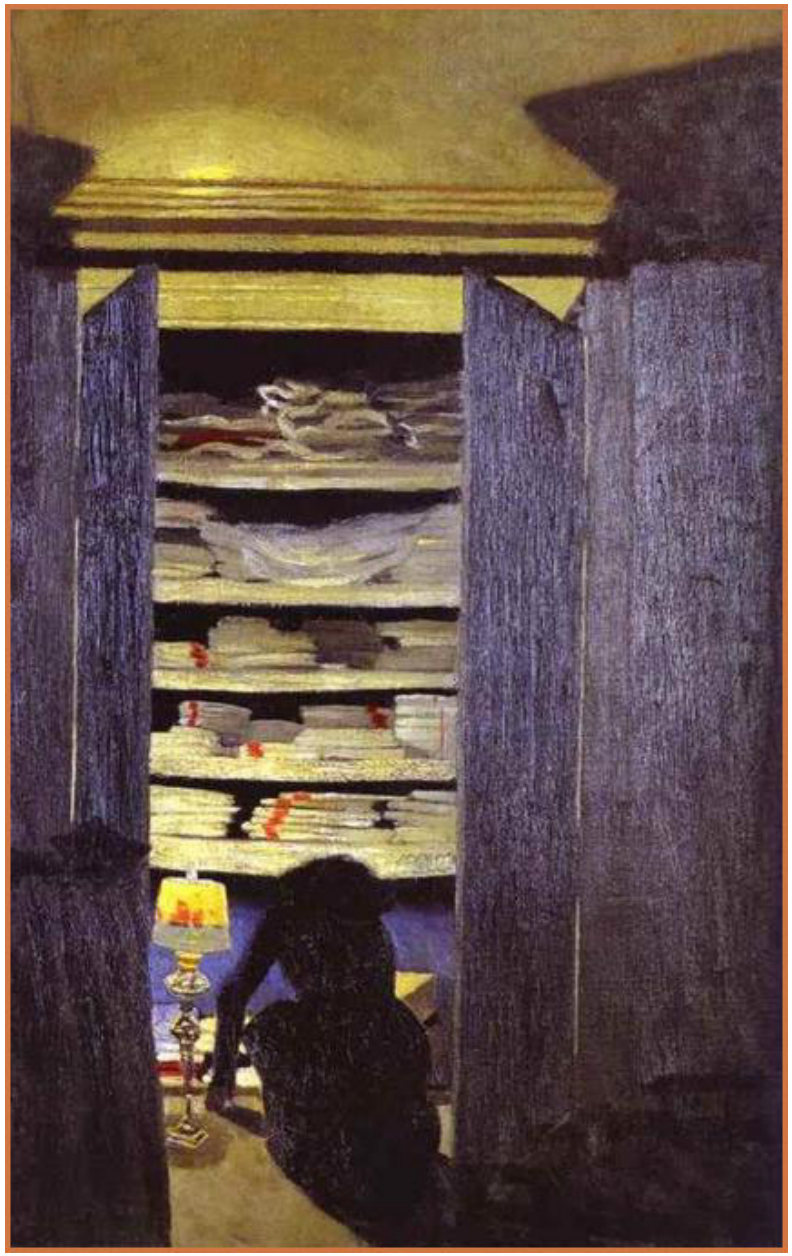

Scena este împărțită în două părți nu neapărat egale. Într-una se află bucătăria-sufragerie a familiei Alecu. O canapea, un frigider, un telefon şi ce mai doreşte regizorul. O uşă care duce în camera Ameliei. Deasupra sufrageriei se găseşte uscătoria blocului. Frînghii pe care atîrnă izmene, chiloți, maieuri, cămăşi etc. Un birou din lemn masiv sub frînghii. Hîrtii, creioane, broşuri etc. Un computer. În cealaltă parte a scenei e casa scărilor şi uşa liftului. Trepte ce duc la uscătorie. Personajele care vor urca pe casa scărilor îşi vor face apariția de sub scenă printr-o trapă. Acestea sînt minime indicații scenice. Libertatea regizorului şi a scenografului e totală. Imaginația lor poate zburda în voie, fără restricții.

În uscătorie, la birou, şade un individ. Nu-i distingem chipul. O lampă e aprinsă deasupra biroului pe care-l luminează parțial. Individul e, de fapt, Nini Gagu, ceea ce, evident, spectatorii vor descoperi mai tîrziu.

Amelia urcă treptele, fredonînd. E desculță, cu pantofii într-o mînă iar în cealaltă o sticlă. E foarte bine dispusă, uşor amețită, subțire îmbrăcată. Fustă scurtă, bluziță etc...

SCENA UNU

Uscătoria şi casa scărilor. Amelia şi Nini Gagu.

AMELIA: De la pat şi pîn' la baie... la la la... *(rîde, sughite*)...

NINI GAGU: *(în surdină*)... un steag ne trebuie... e un simbol...

AMELIA: ... m-am frecat de Niculae... (*rîgîie*)... pardon... (*rîde, sughite*)...

NINI GAGU: Asta face impresie... şi insignă... . şi broşuri colorate...

AMELIA: ... poate aude tata... (*sughite*)... trag o duşcă să-mi treacă... (*bea*)

NINI GAGU: ... de ce să nu-i tragem un steguleț? Pe lîngă cel mare, al patriei... e o idee...

AMELIA:... naşpa... s-a golit... (*întoarce sticla, rîde*) nu ştiu ce drac' mi-a făcut... că sughițul mi-a trecut... (*sughite*)...

NINI GAGU: ... nu aveți trecut, vor comenta invidioşii... ba, mă îl avem pe cel mai vechi, zic cum spun...

AMELIA: ... nu aşa zice cîntecul ci... şi burtica mi-a crescut... (*rîde*)... un cîntec de căcat...

NINI GAGU: Noi nu sîntem mînjiți cu rahat... ca alții... (*se ridică. Dacă se poate, să-i lucească doar chelia*)...

AMELIA: ... dacă se trezeşte, îi spun lui papa c-a fost un chef blegos...

NINI GAGU: E timpul să se trezească toți oamenii cinstiți...

AMELIA:... şi tocmai s-a blocat liftul... mai am mult de urcat...?... lumina-i chioară... treptele s-au înmulțit...

NINI GAGU: Vom urca pînă pe cele mai înalte trepte...

AMELIA:... aşa-i mai *cool*... se menține silueta... de te dai... cu bicicleta... la, la, la...

NINI GAGU: La... la noi... puteți veni cu inima deschisă... (*se aşează*) mda... asta trebuie s-o mai gîndesc... (*ia un pix, scrie*)...

AMELIA: ... colegii mei sînt încă... nişte puțoi...

NINI GAGU:... tinerii... nu pot fi uitați... trebuie gîdilați... înălțați...

AMELIA (*se opreşte în dreptul uşii uscătoriei, caută cheile*): ... li se ridică repede... apoi... poc... dezumflarea... (*încearcă să descuie*)... te pomeneşti că-s alte chei... se trezeşte tata şi... trebuie să-i povestesc... (*lasă sticla jos*)

NINI GAGU: Cineva umblă la uşă... (*se ridică*)

AMELIA (*apasă pe clanță, deschide*): ... au uitat uşa deschisă... (*intră*)

Țipete de ambele părți.

AMELIA: Unde dracu' am nimerit? (*rîde*)... într-alt apartament...

NINI GAGU (*din umbră*): Domnişoară, aici e uscătoria, zic...

AMELIA: Ce zici? Uscătoria... chiar aşa... am urcat mai sus...

NINI GAGU: Deci trebuie să cobori.

AMELIA: Dar tu ce faci aici?

NINI GAGU: Lucrez...

AMELIA: Printre chiloței şi furouri... eşti un mic pervers...

NINI GAGU: Domnişoară, ai grijă ce-ți iese pe gură...

AMELIA:... sau un sadic... un vampir, ăştia lucrează noaptea... sug... sîngele...

NINI GAGU: Domnişoară, aici e un sediu, zic...

AMELIA: Ce zici tu, străine...? Te-o fi dat nevasta afară... cu birou cu tot... pixuri, hîrtie... la ce dracu-ți trebuie, cînd ai un Pentium... nedeschis... uite şi un steguleț alb...

NINI GAGU: Pune-l la loc şi şterge-o!

AMELIA: Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă...

NINI GAGU: Taci! Trezeşti pe careva şi mă compromiți...

AMELIA: Pot eu compromite pe cineva... cu asemenea bulane...

NINI GAGU: Duhneşti de la o poştă...

AMELIA: Au deschis băieții o şampanie... ştii tu, chestia aia spumoasă... mi-au stropit bluzița... şi sutienul... care nu-l port... şi fustița... ar trebuie puse la uscat, ce zici

vampirache?

NINI GAGU: Eu zic că... ce dracu' faci?

AMELIA (*se aşează pe birou, cu spatele la public. Cîntă ceva în engleză. Loveşte lampa care începe să penduleze*). Fac... (*rîde, îşi lasă capul pe spate*)... o pată de culoare nu strică în atmosfera asta mohorîtă... şi umedă... îți place că-i umedă, vampiraş? Ce-ți aminteşte ție o atmosferă umedă...?

NINI GAGU: Te-ai pus cu curul pe hîrtiile mele...

AMELIA: Corect. Cur se zice la ăsta... şi e constituit din nişte fese supermişto...

NINI GAGU: Eşti o... nesimțită... o rapandulă...

AMELIA: Sînt doar amețită... într-o situație inedită... care mă excită... (*rîde, cîntă, loveşte lampa*)... ită, ită... am produs rime... sînt poetă... nu simți atmosfera cum se... incită... adică încinge... cu ce-ar rima încinge?

NINI GAGU (*şuieră*): Ieşi afară!

AMELIA: ... încinge... împinge... (*fredonează în engleză*)... cunoşti limba engleză...?... la vîrsta ta trebuie să ştii o limbă...

NINI GAGU: Te pocnesc...

AMELIA: Urlu de scol tot blocul... violul e la modă... mă vor crede...

NINI GAGU: Cățea?

AMELIA: Repertoriu vechi... ham, ham... nu... mai bine miau... (*rîde pisiceşte, loveşte lampa*)

NINI GAGU: Îți arăt eu ție, tîrfă mică... (*se repede asupra ei, o împinge pe birou, îi ridică picioarele. Părul şi capul Ameliei atîrnă pe marginea biroului cu fața spre public. Lampa pendulează. Amelia rîde. Nini Gagu gîfîie*)... dacă eşti în călduri... să procedăm în consecință...

AMELIA:... de la pat şi pîn la baie... conştiința mă îndoaie... în consecință, am conştiință...

NINI GAGU: Te fac eu să simți...

AMELIA (*rîde*): Simt... nişte pixuri în coaste...

NINI GAGU (*gîfîie*): Îți place, tîrfă mică...

AMELIA (*sughite*): Prea repede... pentru un răspuns... atît de scurt... mă gîdili...

NINI GAGU (*gîfîie*): Te-nvăț eu minte...

AMELIA (*rîde*): Învăț repede... sînt o elevă silitoare... cu note bune...

NINI GAGU (*gîfîie*): Îți place, tîrfă mică...

AMELIA (*rîde*): Te tot repeți... ai o rotiță stricată... vampiraş...

NINI GAGU: Stricată eşti tu, zic...

AMELIA: Cum vorbeşti aşa urît... vampirache?... într-o situația... atît de poeticăăă... mamă ce mă gîdil...

....

NINI GAGU: Îți place, tu, îți place?

AMELIA: Aaa... mereu a-urile astea...

NINI GAGU: Tremuri toată...

AMELIA (*rîde*):... îmi amintesc... de-un număr de maşină... A... A... A

NINI GAGU: Îți place, tu, îți place?

AMELIA (*imitîndu-l*): Îți place, tu... ai imaginație sărăcuță... vampirache... (*cîntă în engleză sau se poate şi în turcă*).

NINI GAGU: Desigur... îți... place... da... da (*se opreşte brusc. Rămîne, cîteva clipe, nemişcat apoi se retrage în umbră. De preferat, pe tot parcursul scenei anterioare, să nu i se distingă chipul*).

AMELIA: Dada... blablabla... (*se dă jos de pe birou*) Repede finalizat, vampiraş... după cum s-a observat... Acum m-am prins eu de ce ți-ai mutat tu biroul aici... cînd vin prea cuvioasele gospodine să-şi întindă rufele tu, poc, le întinzi pe birou... meseriaşă treabă... (*Nini Gagu mîrîie*)... parcă mi-e cunoscută mie vocea... n-am chef să-ți văd mutra... poate pe ziuă voi aduce rufele în locul mamei... poate lucrezi doar noaptea... puțin îmi pasă... (*Se holbează la tăblia biroului. Ridică palma. Loveşte*)... Ăsta n-a putut ieşi din mine, vampirache... şi aici sînt gîndaci... hihi... ți l-am strivit de coală... ai o amprentă de la mine... n-are sînge, vampiraş... gîndacii ăştia sînt inofensivi... nu sug sîngele... oamenilor... (*Rîde. Fredonează. Iese. Coboară scările*) Oare... de ce am făcut-o... (*Deschide uşa apartamentului şi dispare în camera ei*.

Nini Gagu iese şi el, speriat, după Amelia. Loveşte sticla goală uitată de aceasta pe scări. Cînd sticla începe a se rostogoli, se stinge lumina. Nini Gagu aprinde o brichetă. Se aude soneria de alarmă din lift.)

NINI GAGU (*speriat*): Ce dracu' sună?... şi nici nu văd... bîjbîi... o fi tîrfa mică... (*iarăşi sună*)... aha... *(Se apropie*

de uşa liftului)... e cineva acolo?

VOCEA DIN LIFT: Eu sînt!

NINI GAGU: La ora asta? Ar trebui să fii în pat...

VOCEA DIN LIFT: Categoric. Habar n-am dacă-i zi ori noapte...

NINI GAGU: Aha... rahat...

VOCEA DIN LIFT: Vorbeşte mai tare, sînt între etaje. Se aude prost...

NINI GAGU: E trecut de miezul nopții, trezim oamenii...

VOCEA DIN LIFT: Anunță depanatorul... pe ăia de la intervenții... pe şeful de scară...

NINI GAGU: EU sînt şeful de scară.

VOCEA DIN LIFT: Am nimerit-o...

NINI GAGU: Stai liniştit, zic cum spun... Nu tropăi, nu te agita...

VOCEA DIN LIFT: Să înțepenesc, adică...

NINI GAGU: Dimineață anunț... acum nu-s şanse, pricepi...

VOCEA DIN LIFT: Şi dacă-mi vine să mă piş?

NINI GAGU: Dă-i drumul... Nevoile cetățenilor trebuie rezolvate în primul rînd. Chestiunile de urgență, zic cum spun.

VOCEA DIN LIFT: Încă nu-i urgent.

NINI GAGU: Noi ținem cont de ele... şi nu mai apăsa pe butonul de alarmă... lumea doarme...

VOCEA DIN LIFT: Bineeee.

Cîteva clipe de linişte. Bricheta lui Nini Gagu se mişcă. Mîna caută comutatorul. Îl găseşte. Declic. Cli-clic. Nimic.

NINI GAGU: S-o fi ars becul... ori e pană de curent... pe mă-sa, pană! Cineva mă sabotează... Încearcă să mă oprească din drum... Oamenii cinstiți răzbesc pînă la urmă... Cinstea se ridică la suprafață, precum petele de ulei. Cinstea de dreapta, de stînga, de centru, de ce-o fi... Nu contează orientarea, zic cum spun. Ci să fii cinstit. Am să-i adun pe toți sub acelaşi drapel... adică vom gîndi noi un steguleț al nostru... La mine pot veni, indiferent de religie, de concepție asupra vieții... toate categoriile sociale au oameni cinstiți, zic cum spun. Aşa

că voi avea un partid puternic. Ce poate fi mai istoric decît cinstea? Nimic. O fi prostituția cea mai veche meserie dar... nu-i istorică (Se aprinde lumina). Ahaaa... fu o pană... Voi înființa Partidul Oamenilor Cinstiți. Va fi o adevărată lovitură (*Ridică palma, urmărind un gîndac pe tăblia biroului*) dată celorlalte partide... care n-au rezolvat... doar gura de ele... adevăratele probleme... (*Loveşte cu palma*) Pe.O.Ce. Zic cum spun. Trebuie adunate semnături... e simplu... numai în blocul nostru sînt 360 de apartamente... Iar tot cartierul... hohoho... Oamenii care trăiesc la bloc, pe ei mă bazez... Sînt cinstiți dar mulți, n-au furat... Dacă furau, nu rămîneau la bloc... Am aici de toate categoriile, zic cum spun... Marfă, nu glumă... Şi în toată țara, marfa asta-i bine împrăştiată. Dospeşte. Trebuie unită... adulți... maturi... tineri... muncitori... intelectuali... Dacă le pui şi ăstora, sub buci, un scaun mai comod, e bingo... (*loveşte cu palma uşor*)... ăştia n-au miros, nu put, doar înfățişarea e scîrboasă... (*se apleacă asupra biroului*)... tîrfa mică... mi-a mototolit ciornele... (*se ridică şi începe a se plimba printre rufe*)... miroase a umed, zici... le am în creier toate textele... zic cum spun (*Mormăie, gesticulează, se opreşte din cînd în cînd, concepe discursuri. Din bombăneala lui nu se înțelege decît: zic cum spun...*)

INTERMEZZO MUZICAL. *Acest intermezzo muzical va fi interpretat de FEMEIA CU BATIC, BĂRBATUL CU FLUIERUL şi GRĂSANA. Un trio plasat undeva pe scenă ori chiar în loja de lîngă scenă. Se cîntă fără cuvinte, mai mult fals, pe-o partitură concepută de-un compozitor cu har. Un soi de cor antic care comentează ce a fost şi ce urmează să fie... Intervențiile acestui trio (o caricatură de cor) vor dura atît cît pot suporta spectatorii falseturi lălăite, şăgalnic ritmate, dramatic accentuate, groteşti, caraghioase ori penibil-tragice...*

SCENA DOI

Bucătăria-sufragerie a familie Alecu. Aristică stă întins pe canapea cu privirea fixată-n tavan. Alna îşi face apariția de după jumătatea de perete al fostei bucătării, în patru labe, cu un papuc în mînă, urmărind ceva pe duşumea.

ARISTICĂ: Privesc fix în tavan. Mă concentrez asupra unui punct. Privirea are forțe nemaipomenite. Creierul uman poate mişca munți şi alte obiecte. De un sfert de oră nu mă gîndesc la nimic altceva decît mă concentrez asupra punctului fix. Voi reuşi să fac o gaură-n tavan?

.... ALNA: Gaură-n tavan ne lipseşte.

Aristică nu o aude. Continuă să se concentreze. Alna se concentrează asupra gîndacului. Ridică papucul şi loveşte violent. Aristică se sperie. Țipă. Țipă şi Alna.

ARISTICĂ: A! Alna, ce dra...

ALNA: A! Aristică, ce dra... ..

ARISTICĂ: De moarte mă sperii.

ALNA: Şi tu pe mine.

ARISTICĂ: Taman cînd eram pe punctul de a reuşi.

ALNA: Eu am reuşit... dar tremur toată.

ARISTICĂ: Şi eu... sîntem nişte tremurici...

ALNA: De cînd am desființat bucătăria şi-am unit-o... gîngăniile ăstea pătrund peste tot...

ARISTICĂ: Sîntem într-o tensiune nervoasă. Amîndoi. Vino lîngă mine, repede. Tremur ca o piftie.

ALNA: Ah, vin... (*se cațără pe canapea*)... la pieptul tău sîrmos...

ARISTICĂ: Trebuie să ne descărcăm nervozitatea electrică. Altfel putem înnebuni. ....

ALNA: Doamne fereşte, Aristică!

ARISTICĂ: A... prima literă... începutul... Alna, Aristică şi Amelia Alecu... O adevărată năucealã. AAA. Număr de maşină. Țipăt isteric.

ALNA: De ce nu... un geamăt de plăcere... de descărcare...?

ARISTICĂ: Bine ziceți, doamna profesoară. (*începe să-i descheie nişte nasturi*) Dacă nu ne descărcăm

imediat, sucombăm.

ALNA: S-o punem... (*descheie şi ea oarece nasturi*)

ARISTICĂ: Corect.

ALNA: Ai închis uşa?

ARISTICĂ: Dă-o dracului de uşă!

ALNA: Dă-o... (*cei doi răstoarnă canapeaua şi dispar în spatele ei ca în spatele unei baricade. Urmează - e o sugestie, desigur - un striptease absurd. Pe invers. Adică, din spatele canapelei cei doi îşi aruncă hainele de pe ei astfel: întîi chiloții, sutienul, ciorapii, pantalonii etc... După consumarea actului, cei doi îşi vor face apariția îmbrăcați cum au fost la începutul scenei iar Alna va aduna hainele în modul cel mai firesc din lume. Ori nu le va aduna, cum doreşte regizorul. În timpul acesta are loc scena următoare*.)

....

....

SCENA TREI

Casa scărilor. Urcă BĂRBATUL CU FLUIERUL. Se opreşte, Îşi trage răsuflarea. Se aşează pe primele trepte ce duc la Uscătorie. Îşi şterge transpirația.

BĂRBATUL CU FLUIERUL (*rar, calm*): Fir-ar al dracului. (*pauză mare*) Paştele măsii (*pauză*). Nişte căcănari. (*Scoate fluierul, îl duce la gură. Se aude soneria de alarmă a liftului. Tresare*) Asta ce-o fi? (*Țîrîit insistent de alarmă. Se apropie de uşa liftului. Pune urechea*) E cineva acolo?

VOCEA DIN LIFT: Eu sînt. Vă rog, chemați depanatorii.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: S-a blocat liftul?

VOCEA DIN LIFT: Da.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Stai liniştit, nu tropăi...

VOCEA DIN LIFT: Tropăie dracul.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: O să chemăm, nu-ți fă probleme.

VOCEA DIN LIFT: Bineee.

BĂRBATUL CU FLUIERUL se aşează pe trepte şi începe să cînte la fluier ceva ce aduce cu o melodie populară. Apare NINI GAGU Are părul lins, lipit de țeastă, cărare lată.

NINI GAGU: Ce faci dumneata aici?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: După cum se vede... cînt la fluier. Scrie undeva că-i interzis?

NONI GAGU: Corect ar fi s-o faci la tine acasă.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Ar fi... dar acolo-s cuc. Cine să mă audă? Eu cînt pentru un ban cinstit, uite, îmi pun aici un basc între picioare... iar tu eşti primul ascultător... client...

NINI GAGU: Poți foarte bine cînta afară, zic cum spun. La un colț de stradă, în fața unui magazin, în metrou. Acum e voie şi-i mai eficient.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Momentan nu-mi părăsesc blocul.

NINI GAGU (*plăcut surprins*): Locuieşti în blocul acesta? Mi se părea mie cunoscută mutra...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Doar sînt zece scări... pînă le termin pe toate... hehe... Încep uite aşa, cu ultimul

etaj. Cobor încetuț, îi dau cu fluierul, unii-s dimineața acasă, alții după masa... Naiba ştie ce-o să iasă. Vreau să încep chiar acum. Poate vreo babă crăcănată să-mi arunce cu oala de noapte în cap. Eu nu mă enervez. Insist. Cobor la alt etaj.

NINI GAGU: Cînți melodii populare?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: De-ale noastre din popor. Cînd am fost mic, am fost la şcoala populară.

NINI GAGU (*i se înfiripă o idee*): Păi atunci, zic cum spun, poporului ar trebui să-i placă.

.... BĂRBATUL CU FLUIERUL: Pe bune zici.

NINI GAGU: Să fie atras.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Tras mă.

NINI GAGU: Să fie convins.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Le spui ca la ecran.

NINI GAGU: Eşti omul meu. Intri-n comitet.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Unde să intru?

NINI GAGU: Te bag eu.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Ba n-o să mă bagi nicăieri...

NINI GAGU: Vino pînă la mine.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Dai un şpriț? Îți mai cînt. Primului client îi cînt pe gratis.

NINI GAGU: Nici nu ştii ce noroc a aterizat pe capul tău. (*Începe să urce. Bărbatul îl urmează*)

BĂRBATUL CU FLUIERUL (*luminat de-o idee*): Unde dracu' urcăm?

NINI GAGU: În biroul meu. ....

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Acolo nu poate fi decît uscătoria.

NINI GAGU: E sediu... zic cum spun.

BĂRBATUL CU FLUIERUL (*bănuitor*): Mă, nu cumva te ocupi cu chestii... dosnice? Tu vezi ce palmă am? Cît un capac de budă. Şi degete groase, abia nimeresc găurile. Cînd te-oi pocni cu capacul ăsta peste sfeclă...

NINI GAGU: E vorba despre un partid, pricepi? Un nou partid, unul puternic şi mare... mai mare decît labele tale.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Partid? Nu cumva-i în ilegalitate?

NINI GAGU: Acum îl creăm, pricepi? Tu eşti primul pe listă, zic cum spun, asta înseamnă un loc în conducere. Eşti membru fondator al Partidului Oamenilor Cinstiți. Vrei să cîştigi un ban cinstit?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Îmi place cum sună. Dacă-i vorba de cinste, ți-ai găsit omul. O cinste cu cîntec, de-al nostru, din popor.

NINI GAGU: Evident. (*urcă amîndoi în uscătorie*)

....

....

SCENA DOI (*continuare*)

Bucătăria-sufragerie a familiei Alecu.

Alna şi Aristică îşi fac apariția de după canapeaua răsturnată. O pun la loc.

ARISTICĂ (*trîntindu-se pe canapea*): Pînă şi ultimul viermişor de nerv s-a scurs din mine... Mi s-a părut ori... a fost neaşteptat de...

ALNA: A fost...

.... ARISTICĂ: Sînt de-a dreptul mîndru de mine... aş fi capabil să beau o bere...

ALNA: Vineee...

ARISTICĂ (*uimit*): Ce îmi aud urechilor? Halucinez?... (o urmăreşte *cum vine cu două beri scoase din frigider*). Surpriza mă pocneşte drept în moalele capului... Ceva nu-i în regulă aici... De cînd cumperi tu bere, Alna? De regulă ziceai, du-te şi-ți cumpără, eu nu dau bani pe alcool... bărbații care duhnesc îmi produc silă... sau milă...

ALNA (*pisiceşte*): Se mai schimbă omul (*se aşează lîngă el*).

ARISTICĂ (*bombăne*) Omul... dar femeia... (*deschide berile, ciocnesc*) În sănătatea acestei zile... istorice... Chiar că-i istorică. (*Beau amîndoi. Ea-l mîngîie leneş. El priveşte-n sus*). Cu forța ochilor, a privirii, a creierului, poți muta obiecte, am citit asta...

ALNA: Aşa-i, Aristică...

ARISTICĂ: Ce noroc că-i uscătoria deasupra noastră. Măcar aici nu plouă ca-n celelalte camere... Dar sîntem fericiți. Avem un apartament într-un bloc care-i ca un stup prin care mişună... trîntori...

ALNA: Ai început să filozofezi, Aristică? În celelalte camere nu plouă ci doar apar pete pe tavan... **....**

ARISTICĂ: Ai dreptate. Voi face gazonul în jurul blocului.

ALNA: Asta ce înseamnă?

ARISTICĂ: Gazon englezesc. Iarbă deasă, scurtă, tunsă, uniform colorată. În şapte zile îl dau gata, precum Dumnezeu lumea... În şase, adică. Într-a şaptea s-a odihnit. Oare ce a făcut el în ziua a opta?

ALNA: Ghici ghicitoarea mea... (*îl mîngîie leneş*)

ARISTICĂ: Îți zic eu. În ziua a opta a devenit şomer.

(*bea restul de bere*) Oare există minuni pe lumea asta?

ALNA (*se ridică*): Există, tăuraşule. Pentru tine, mai există o bere în frigider. (*i-o aduce*)

ARISTIDE: (tot întins pe canapea): Priveşte mutra mea perplexă. E azi ziua ta de naştere, sărbătorim ceva... e ziua națională?

ALNA: Nimic din toate astea. Nu se poate aşa, pur şi simplu fără motive?

ARISTICĂ: Nu prea... Tu ai remarcat ce repede am sosit eu azi acasă?

.... ALNA (*îl mîngîie*): Îhî...

ARISTICĂ: Te-ai întrebat de ce?

ALNA: Îhî... (*îi smulge un fir de păr*)

ARISTICĂ: A... Alna! Vrei s-o luăm de la capăt, te pomeneşti.

ALNA: Îhî...

ARISTICĂ: Stai să-ți spun... şi-apoi om vedea de-ți mai arde... De azi sînt liber...

ALNA: Îhî...

ARISTICĂ: Sînt şomer, mami...

ALNA: Cum?

ARISTICĂ: Să-ți povestesc. (*imită vocea patroanei*) Aristică dragă - cînd a scuipat cuvîntul ăsta mi-a venit s-o muşc de nas - deci, Aristică dragă, e o situație complexă şi dificilă... am făcut o listuță, toată noaptea n-am închis un ochi, m-am chinuit, tu eşti foarte priceput dar ai doar trei ani de institut... studii mai reduse decît ceilalți şi... cacamaca... Sînt şomer. Vaca m-a dat afară.

ALNA: Şi ți-a ținut ditamai discurs. ....

ARISTICĂ: Da...

ALNA: Chestia cu studiile e un pretext...

ARISTICĂ: Evident. De fapt, scumpa mea patroană doreşte, de multişor, să-i fiu de folos şi-n pat... şi am tot amînat pînă cînd n-a mai răbdat... şi pe liber m-a lăsat... măi măi...

ALNA: De ce dracu' nu i-ai pus-o?

ARISTICĂ: Dacă ai fi bărbat, tu ai face-o?

ALNA (*rîde*): Nu prea... După cum arată...

ARISTICĂ: Cu ochii ăia de broscoi... şi-un neg mare şi păros la colțul gurii...

ALNA (*rîde*): Şi dinți de cal... rari... de-ți poți vîrî deştele...

ARISTICĂ (*rîde*): Şi nasul care-i intră-n gură...

ALNA (*rîde*): Şi trupul ei!

ARISTICĂ: De balenă albă şi păroasă...

.... ALNA: Se rade şi pe gambe... ....

ARISTICĂ: Dar are o calitate...

ALNA: Transpiră baban... cît alții-ntr-un an...

ARISTICĂ: Şi nu-i pute gura... decît ziua...

ALNA: Şi-o cheamă Zambila...

ARISTIDE: Zambila Pîrțoc...

ALNA: Asta i se potriveşte... la fix... (*încetează cu rîsul*) Să ți se fîsîie de ea. Ne-om descurca.

ARISTICĂ: Acum dacă tot sînt şomer şi nu am de făcut decît gazonul din jurul blocului, ce-ar fi să mă ocup... de gîndaci. Exterminator. Strivitor. Unul cîte unul, lua-i-ar dracu! O bere?

ALNA: De ce nu? Şi fii calm.

ARISTICĂ (*pocnind, cu patos, o gînganie*) Sînt calm, femeie!

SCENA PATRU

În uscătorie. Nini Gagu şi Bărbatul cu fluierul.

NINI GAGU: ... e normal, partidul nostru, format din membri verticali, va pune în urgență probleme strict umane, zic cum spun...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Mie îmi spui!

NINI GAGU: Ăsta-i planul, acestea ideile! Oamenii au probleme. Simple dar vitale.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Mie îmi spui!

NINI GAGU: Eu le simt, le descopăr. Uneori aud cum le ghiorăie mațele, zic cum spun.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Mie îmi spui!

NINI GAGU: Din mici observații. Trag concluzii. Uite (*arată spre o izmeană ori chilot*) de exemplu privind atent obiectul, observ că-i superficial spălat... sînt urme... pricepi...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Sînt mai puturoşi, mai căcăcioşi...

NINI GAGU:... oamenii n-au bani pentru detergenți de calitate... ori n-au maşină automată, freacă cu mîna pe cînd dincoace, iată, alb ca zăpada, miroase a parfumuri scumpe... înstăriți, emancipați... Am darul de-a dibui oamenii dintr-o ochire. Ce-o să le spui oamenilor?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Să-şi spele bine izmenele şi chiloții...

NINI GAGU: E bine să ai umor, asta dă încredere, convinge, dă un nimb de sinceritate...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Ce-i ăla?

NINI GAGU: O lumină, mă... batista asta-i scorojită, îmbîcsită. Un om sărman, bolnav, tuşeşte, e singur, n-are cine-l ajuta, baba lui e la fel de bolnavă, scuipă... Pe cînd cămaşa asta cu guler negru... un om care asudă muncind din greu... salarii mici ori deloc... întreprindere falimentară... Ciorapi vechi, cîrpiți dar bine spălați... Un şomer... poate şi soția-i şomeriță... iar copiilor le este jenă de părinți... pentru asta vom lupta... copiilor să nu le fie jenă... zic cum spun...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Eu n-am copii dar înțeleg...

NINI GAGU: O jachetă de second hand... material bun, străin... Să porți hainele altora... un intelectual cu idei dar... bani puțini... Vom lupta ca ideile bune să fie

plătite, bagă la cap textul...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Bag...

NINI GAGU: Nu-i nevoie de multe... Puține dar cinstite, zic cum spun... Prin urmare, partidul nostru îşi propune să lupte şi să rezolve... bagă la cap textul.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Bag...

NINI GAGU: Problemele simple dar dureroase ale oamenilor. Îți întăreşti spusele cu cîte o cîntare din popor. Toți ne tragem din popor, direct sau indirect. Cei care se trag direct, sînt mai mulți, zic cum spun.

....

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Bine zici, şefu.

NINI GAGU: Pe ei ne bazăm. Pe blochişti, în primul rînd.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Îi voi convinge... Doar sînt mîna ta dreaptă, mîna dreaptă a partidului. Pe muncitori îi voi convinge, pe intelectuali, pe şomerizde...

NINI GAGU: Cum zici?!

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Scuze... şomerizdă... aşa-mi vine uneori... ştii... z-ul ăla face să-mi tremure vîrful limbii în mod plăcut... de exemplu, fetizdă... fetizdele se dau cu bicicleta...

NINI GAGU (*supărat şi nu prea*): Termină cu prostiile. Să nu aflu că vorbeşti aşa în fața oamenilor! O singură dată şi... te exclud din partid. Nu mai cînți în blocul ăsta dar nici în altele. Tu trebuie să fii un exemplu, mă... Măcar pînă adunăm semnături... Dacă-ți arde de tremurat vîrful limbii rosteşte şi tu cuvinte ca barză, varză, viezure... Ai băgat la cap?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Băgat... Doar nu-s tîmpit să-mi dau singur un picior în cur. Am plecat la muncă (*bombăne, încîntat*) Barză, varză, viezure... (*Coboară scările. Scoate fluierul şi fluieră)*

....

NINI GAGU: Fetizdă... ce neghiob... batizdă... haha... gata cu porcărioarele. Totuşi, individul e o achiziție valabilă. E pe gustul maselor. Marfă, zic cum spun. Chiar dacă mai scapă cîte o porcărioară. Tot nu se va abține... Asta place. Porcărioare sexuale. Papa gras şi porcărioare. Dacă au papa gras şi porcărioare, ai tăi sînt. Păpică, porcărioare, promisiuni. Zic cum spun. (*Rîde. Mai mută cîte o rufă de pe o funie pe alta. Se aşează la birou*) Vom fi mulți şi cinstiți... Transparenți... (*notează*) Conducerea alcătuită dintr-o mînă de membri... aleşi cu lupa... În capul lor să circule idei divergente dar constructive... Comestibile. Idei comestibile, asta e! Tot ce are, cît de cît, tangență cu

stomacul, prinde. (*Pauză de gîndire*) Probleme simple dar dureroase, asta-i deştept zis (*notează*) Americanii îşi pun steagul patriei şi pe chiloți, noi de ce să nu avem un steag al partidului? Cîteva broşuri şoching... (*descoperă un gîndac pe tavan*)... gîngania naibii... mă spionezi, ha?! (*Se urcă pe birou. Balet tembel printre sfori în încercarea de a nimici gîndacul*).

INTERMEZZO MELODIC. Cei trei, pe post de cor „antic", comentează fără cuvinte. O trinitate hilară, clevetitoare, comentînd în... falseturi expresive.

....

....

SCENA DOI (*continuare*)

Bucătăria-sufragerie a familiei Alecu.

ARISTICĂ (*aproape cîntînd, preluînd firul melodic al trio-ului*) Alna... Alna... tu-mi vei alina durerea din suflet... Alna... visul şomerului... încă o bere...

ALNA *(în patru labe, în spatele canapelei*) Mai e doar una singură...

....

ARISTICĂ: Îmi beau amarul... cu paharul... O împărțim frățeşte, ca doi soți iubitori...

ALNA (*îşi face apariția*) Împărțim... Aristică... (*toarnă în pahare*)

ARISTICĂ: Ție nu-ți sună numele ăsta al meu cam... idiot?

ALNA: Ce-ți veni?

ARISTICĂ: L-ai zis din vîrful buzelor... cam la mişto...

ALNA: Fii serios, Aristică...

ARISTICĂ: Ba da, aşa-i... E cam naşpa numele meu, vrei să zici? Eu n-am nici o vină, să ştii.

ALNA: Vorbeşti serios?

ARISTICĂ: Pentru a treia oară, aceeaşi zeflemea miştocărească... mă salți peste picior... cum ar veni...

ALNA: Tu te-ai îmbătat...

ARISTICĂ: Ai dreptate, e un nume caraghios... n-am altul. Ştiai de la bun început. Trebuia să mă laşi dracului şi să-ți alegi altul, cu un nume mai sonor... de viitor. (*sună telefonul*) Îl ridic eu... Alo, aici familia Alecu,

....

acolo cine-i? (*ascultă*) Bă, zi-i ceva, bă... gîfîi? (*către Alna*) Unul care gîfîie ca un porc... bă labagiule! (*trînteşte receptorul*) Ce-a fost asta?

ALNA: Unul care gîfîie ca un porc. S-a mai întîmplat.

ARISTICĂ: Aha... Dar porcul nu ştie să formeze număr la telefon...

ALNA (*calm*): Suflă ca după jogging...

ARISTICĂ: Un sportiv, un amator de mişcare...

ALNA: Un maniac sexual ori un spărgător...

....

ARISTICĂ: La Vasile Doibani, cel de la cinci, cam tot aşa fu...

ALNA: Aşa povestise nevastă-sa. Mereu suna telefonul şi nimic.

ARISTICĂ: I-ar fi prins bine o conversație...

ALNA: Apoi au dat spargerea. S-au prins cînd nu-i nimeni acasă...

ARISTICĂ: Un spărgător care gîfîie... Amelia noastră are nişte forme care ar putea provoca gîfîieli... Şi nici cu tine nu mi-e ruşine...

ALNA: Nu?

ARISTICĂ (*o prinde în brațe*): Aceste forme pot scula şi morții...

ALNA (*rîde*): Termină...

ARISTICĂ: Refuzi un proaspăt şomer lovit de tristețe?

ALNA: Mă gîdili...

Nini Gagu bate la uşă. Îşi lipeşte urechea de ea.

ARISTICĂ: Să ne întindem pe jos, precum gîndacii.

ALNA: Să ne tîrîm unul după celălalt...

....

ARISTICĂ: Pînă ni se excită şi vîrful unghiilor...

ALNA: Şi atunci...

ARISTICĂ: Unul va ceda... va înceta cu tîrîtul...

ALNA: Îl va aştepta şi pe celălalt...

ARISTICĂ: Să-l ajungă... să se cațere...

Nini Gagu bate din nou la uşă, o deschide şi intră.

NINI GAGU: Bună ziua... Aoleu, ce-am făcut?

ARISTICĂ: Aoleu, ce-ai făcut!

NINI GAGU: Am deschis... am bătut...

ALNA (*rîzînd*): A fost deschis tot timpul?

NINI GAGU: Şi am intrat...

ARISTICĂ (*rîde*): A intrat... dacă o făceați mai devreme, domnule şef de scară, atunci... acum doar ne tîram...

NINI GAGU: ... după gîndaci. Ştiu. Îi vom strivi pe toți, mizeria va dispare din casele oamenilor... din blocuri...

ARISTICĂ: Domnule Nini Gagu, luați loc, vă servesc cu bere? Mai avem...

NINI GAGU:... pentru liniştea şi confortul oamenilor vom lupta, în primul rînd... puțin, două degete, zic cum spun.

ARISTICĂ: Cu spumă cu tot?

NINI GAGU: Vă declar deschis, de la bun început, pentru ce am venit.

ARISTICĂ: Un adevărat şef de scară. Să ştiți, m-am hotărît să fac gazon în jurul blocului. Voluntar...

ALNA: Ce-i în guşă şi-n căpuşă...

NINI GAGU: Ideea mea e cît de simplă atît de eficace.

ARISTICĂ: Ideile simple sînt cele geniale.

NINI GAGU: Zic cum spun, e vorba despre oamenii cinstiți.

ALNA: I-ați găsit undeva? În vreo scorbură...? Legați...

NINI GAGU: Sînt chiar aici în fața mea.

ARISTICĂ: Are dreptate domnul Gogu.

NINI GAGU: Gagu.

ARISTICĂ: Săraci dar cinstiți. Aşa e, de ce dracu' să fim modeşti. Un şomer cinstit.

NINI GAGU: Sînteți şomer?

ARISTICĂ: Da. Şi mă simt supermişto, vorba Ameliei.

NINI GAGU: Atunci... e bine...

ALNA: Ce-ați spus?

NINI GAGU: Vom desființa şomeria, zic cum spun, cu fermitate...

ARISTICĂ: Cum adică vom...?

NINI GAGU: Înființăm Partidul Oamenilor Cinstiți. Aceasta este ideea mea şi nimic nu mă va da în lături de la ea. Apoi, Partidul Oamenilor Cinstiți trebuie să ajungă sus...

ARISTICĂ: Oamenii cinstiți răzbesc pînă la urmă, zicea cineva... odată...

NINI GAGU: Aşa e!

....

ARISTICĂ: Bravo domnule Gogu.

NINI GAGU: Gagu, zic... Grija partidului se va extinde, în primul rînd, asupra celor loviți de greutăți, fără discriminări de sex ori religie. După cum se ştie, omul e om.

ARISTICĂ: Iar şomerul şomer.

NINI GAGU: Şomerii vor fi reduşi pînă la zero, există metode simple, razante dar eficace la care nu se gîndesc guvernanții actuali.

ALNA: Şi eu care credeam că ați venit cu probleme de bloc...

NINI GAGU: Nimic nu va fi neglijat.

ALNA: Liftul înțepenit...

ARISTICĂ: Prilej de facere a siluetei...

ALNA: Ori hidroizolația...

ARISTICĂ: Pic, pic prin camere... vă mai pun un strop?

NINI GAGU: Nu. Partidul nostru va avea indivizi fermi şi speciali pentru toate problemele. Cei de - acum doar aruncă cu vorbe în vînt, îşi dau aere... sînt lipsiți de seriozitate...

....

ARISTICĂ: Seriozitatea şefului de scară e de-a dreptul proverbială.

NINI GAGU:... atunci vă solicit aportul şi semnătura. Drept dovadă a încrederii...

ARISTICĂ: Ce s-o mai lungim. Scurt. Culegeți semnături.

NINI GAGU: Nu oblig pe nimeni. Fără constrîngeri. Cei cu care discut acum vor fi membri fondatori. Am deja oameni de încredere...

ALNA: Asta ar trage după sine şi oarece avantaje...

ARISTICĂ: Femeile...

NINI GAGU: Eu le numesc obligații. Obligația de a exista în conducerea partidului şi a prelua, la un moment dat, anumite funcții...

ARISTICĂ: (*îşi pocneşte palmele*) Eu semnez.

NINI GAGU: ... de exemplu, dumneavoastră ați putea răspunde de şomeri...

ARISTICĂ: Nu. Mai bine de patroni, de privatizați sau... de pădurile patriei.

....

NINI GAGU (*către Alna*): Iar dumneavoastră de învățământ.

ALNA: Mare pacoste dar... o fac... cu dragoste...

ARISTICĂ: (*măreț*) Din acest moment, amîndoi am intrat în POC.

NINI GAGU: Am intuiție la oameni. Îi dibuiesc pe cei cinstiți. Ne facem per tu ca nişte adevărați colegi de idealuri şi partid... Tu, Alna... (*o îmbrățişează iar mîinile îi alunecă pe fesele acesteia*)

ARISTICĂ: Tu, Nini... (*îl desprinde de Alna*) Mai vîr un deget mic în gaura paharului?

NINI GAGU: Poți.

ALNA: Unul mic şi cinstit (*scoate un țipăt*) îl văd... e acolo... (*Se pune-n patru labe*)

NINI GAGU: Unde, tu? (*Se pune-n patru labe*).

ARISTICĂ: Să-i strivim de mici, să n-ajungă bunici. (*Se pune-n patru labe*)

Încep să urmărească gîndacul. Nini Gagu urmăreşte, mai mult, cum îşi mişcă fesele Alna. Toți trei arată, la un moment dat, ca nişte gîndaci uriaşi. Între timp, pe casa scărilor urcă Amelia. Îşi trage răsuflarea. Sună alarma liftului. Amelia se apropie de uşă, îşi lipeşte urechea. Ascultă.

....

AMELIA (*şoptit*): E cineva acolo?

VOCEA DIN LIFT: E cineva acolo? (*Amelia tace*) Vă rog, chemați depanatorii.

Amelia se depărtează de uşa liftului. Aude voci în apartament. Trage cu urechea.

NINI GAGU: E acolo.

ARISTICĂ: Îl zăresc.

ALNA: Era să-l pocnesc.

ARISTICĂ: Se mişcă al dracului de repede.

NINI GAGU: Cum se mişcă!

ALNA: Poate mă pişcă.

ARISTICĂ: Ca un ozeneu, în zig zag.

ALNA: E nebun.

NINI GAGU: Zic cum spun.

Intră Amelia, deschizînd uşa cu zgomot. Nini Gagu se va afla sub o masă, de exemplu, ori sub altceva. În clipa cînd o zăreşte pe Amelia, se va ridica brusc iar peruca i se va agăța de acel ceva, descoperindu-i chelia lucitoare.

AMELIA (*țipăt de uimire*) Prin urmare tu... .? (*hohote de rîs*)... supernaşpa... am bănuit eu ceva...

NINI GAGU: Domnişoară Amelia... zic... eram tocmai la vînătoare de gîndaci...

AMELIA: Arătați ca nişte gîndaci... colorați... mai ales tu...

ARISTICĂ (*descoperă prezența Ameliei*): Ne-a sosit fetița de la şcoală! (*o îmbrățişează*)

NINI GAGU (*mormăie*) Fetiță...

ALNA: Domnişoară matură în regulă...

ARISTICĂ: Pentru mine, tot fetiță va rămîne în vecii vecilor... Scuză-mă...

AMELIA: N-am ce scuza...

ARISTICĂ: Te anunț solemn că de azi sînt şomer şi membru de partid...

ALNA: Şi eu...

AMELIA: Şomeră?

ALNA: Nu. Membră.

AMELIA: Sînteți pe fază, ce să zic. E cool să fii membru de partid, mai ales într-unul cu greutate... (*face un gest semnificativ cu mîinile*)... tăticule, şi eu ar trebui să te anunț ceva solemn... (*o priveşte pe Alna*)

ARISTICĂ: Vreo notă proastă?

AMELIA: Nici vorbă... De fapt... mi-am cumpărat o pereche de jeanşi gata murdăriți şi o pereche de chiloți... tanga (*Se uită la Nini Gagu care bate în retragere*)

ARISTICĂ: Pe tine stă bine orice.

ALNA: Cum zici tu? Minte tanga...

AMELIA: Nu minte... frunte tanga... A mea e lată cît palma...

NINI GAGU: A venit şi Pamula acasă?

AMELIA: Binînțeles. Am fost împreună la cumpărături. Am tulit-o de la şcoală... doar sîntem colege şi prietene foarte bune, ştiți?

NINI GAGU: Ştiu...

AMELIA: De ce i-ați dat numele ăsta... idiot?

ALNA: Amelia!

NINI GAGU: Nu eu... mă-sa.

AMELIA: Şi al meu e cam... bizar. De ce Amelia şi nu Amalia? Greşeală de tipar... O mulțime de a-uri în familia noastră... Cineva s-a scremut bine pînă i-au ieşit... Ce importanță are numele, în fond? Sufletul contează, aşa-i domnule Gagu... inima... stomacul... plămînii şi restul pe unde o fi sălăşluind sufletul.

ARISTICĂ: În creier.

ALNA: Cine-l are.

AMELIA: Eu acum mă retrag în camera mea. Puteți continua. (*Îl priveşte, amuzată, pe Nini Gagu*) Pamula Gagu... cam la mişto, nu? (*Intră în camera ei*)

ARISTICĂ: Asta-i fiică-mea. N-ai ce-i face...

NINI GAGU: Tinerii gîndesc pe Internet. O carte nu citesc... Partidul nostru va elabora un program special în această direcție. Şi-n toate direcțiile importante. Vă mulțumesc pentru înțelegere şi colaborare. Vă anunț cînd facem prima şedință. Pe curînd.

ARISTICĂ: Să ne anunți. Salut (*Nini Gagu iese şi urcă în uscătorie*) Individul pare interesant.

ALNA: Interesat

ARISTICĂ: Nu ne strică puțină politică... . Eu chiar m-aş putea lansa pe orbită. N-am altceva mai bun de făcut... Oare ce meserie are Gogu?

ALNA: Gagu... nu ştiu...

ARISTICĂ: Nu are importanță. Dacă partidul va prinde aripi...

ALNA:... vom zbura ca gîştele... ga... ga...

ARISTICĂ: Şi altele... etcetera. Ministerul privatizării, la asta m-aş pricepe

ALNA (*pe alt ton*): Aristică, trebuie să-ți spun ceva.

ARISTICĂ: Da de ce vorbeşti aşa încet?

.... ALNA: Vino mai aproape. Vom discuta în şoaptă să nu ne audă Amelia.

ARISTICĂ: De cînd avem secrete față de ea?

ALNA: Ea are... hai lîngă mine. Taci şi ascultă, altfel îmi pierd curajul...

ARISTICĂ: Curajul? Escaladăm Everestul? Ne batem cu un monstru?

ALNA: E gravidă.

ARISTICĂ: Cine?

ALNA: Bunica... la dracu... Amelia noastră.

ARISTICĂ: Cum naiba a rămas, doar ştie de antibebi, prezervative...? I-o fi scăpat, asta e. Scoatem nişte bani, o ducem la specialist, îi facem morală şi gata

ALNA: Nu.

ARISTICĂ: Ce nu?

ALNA: Nu vrea.

ARISTICĂ: Cum nu vrea? A înnebunit? Merge la bac cu burta la gură? Ne face de rahat? Cu cine naiba a rămas? ....

ALNA: Îți răspund la ultima întrebare. Habar n-are. (*pauză*) Ai rămas blocat. Să-ți explic. Nu ştie cum îl cheamă, ce e, l-a văzut o dată vag...

ARISTICĂ: În asemenea situații, dacă vag îl vezi... Un marinar! Precis! Ăştia aşa fac, debarcă, agață fete naive dar bine făcute, le spun poveşti marinăreşti, le-o trag, apoi dispar.

ALNA: Te-ai damblagit? De unde marinari în oraşul nostru?

ARISTICĂ: Ai dreptate. Alte idei nu-mi vin. Îmi vine s-o

strîng de gît... s-o strivesc... ca pe un gîndac... Poc. Îşi distruge cariera. Se duce dracului şcoala. De ce face asta? Din prostie? Imposibil...

ALNA: Au idei sucite... Trebuie să vorbeşti tu cu ea... Întotdeauna v-ați înțeles bine, mă mir că n-ai aflat tu primul.

ARISTICĂ: La fel de mirat sînt şi eu. Da, voi vorbi. Îi spun c-am rămas şomer deoarece nu m-am tăvălit prin pat cu patroana cea umflată. Voi fii cinstit cu ea, sincer şi cinstit încît va rămîne mască şi îmi va face destăinuiri complete. Şi îi voi spune să nu lase un bastard să-şi facă apariția în familia noastră... Cine dracu-l va creşte? Noi. Ea va avea altele...

....

....

ALNA: Să fii blînd, Aristică.

ARISTICĂ: Deja mi-a pierit curajul... Mă las în voia sorții şi... a improvizației... În fond, dacă ajung ministru, mai contează venirea pe lume a bastardului? E un mic nimic, un mizilic. O fiică de ministru îşi poate permite. E cool, vorba ei... E şoching. E marfă, dragă. E vip. Te vorbeşte toată lumea... Fac iuuuu pe voi...

ALNA: Aristică, tu vei intra în camera ei şi... o vei felicita...

ARISTICĂ: De ce nu? Sau o strîng de gît.

SCENA CINCI

Casa scărilor şi uscătoria.

Grăsana apare pe casa scărilor cu un lighean cu rufe spălate. Gîfîie. Transpiră. Îi hîrîie pieptul. Se opreşte ca să-şi tragă răsuflarea înainte de a urca treptele ce duc la uscătorie.

GRĂSANA: Put. Transpir. Put deci transpir. Şi gîfîi ca o hoaşcă bătrînă. Dracu' să-l ia de lift... Poate mai slăbesc, lua-m-ar... (*sună alarma liftului*) E... cineva acolo?

VOCEA DIN LIFT: Eu sînt!

GRĂSANA: Aha! Deci asta era!

VOCEA DIN LIFT: Vă rog frumos, anunțați depanatorii.

GRĂSANA: Bineee... drăguță... bineeee (*şoptit*) Adică îşi bat joc de mine... dacă-s grasă cred că-s şi idioată... (*începe să urce treptele*) Pe mine nu mă păcăleşte nimeni. Cînd eram mică, găseam cele mai bune ascunzători! Nici dracu' nu mă găbjea! (*intră în uscătorie*) Salutare şefu! Tot la munca de birou?

NINI GAGU: Tot.

GRĂSANA: (*începe să întindă rufele*) Cum stăm cu partidul?

NINI GAGU: Din ce în ce mai bine.

GRĂSAN: Sîntem mulți?

NINI GAGU: Vom fi mulți, nu-ți fă probleme.

GRĂSANA: Sînt probleme rapide de rezolvat, nu vezi cum am transpirat?

NINI GAGU: Toate se vor rezolva, pe rînd, în funcție de importanța față de oameni...

GRĂSANA: Schizofrenia salvează România!

NINI GAGU: Ce zici?!

GRĂSANA: L-am auzit pe fiul meu urlînd aşa... în timp ce asculta muzică... Schizofrenia... o fi vorba de vreun praf minune ori vreo alifie... Ar trebui să gîndim şi noi nişte lozinci ale partidului...

NINI GAGU: Fii serioasă. Vremea lozincilor a fost pentru alții... Noi nu facem lozinci, noi facem fapte, zic cum spun!

GRĂSANA: Bine le zici, domnu Gagu.

NINI GAGU (*vrea să fie spiritual, arătînd cu degetul*): Ălea sînt fețe de perină ori...?

GRĂSANA (*roşie*): Ăştia-s chiloții mei, ți-o spun drept. Sînt o femeie dintr-o bucată cinstită... Dacă-ți bați joc de mine, te pocnesc cu ligheanul în cap!

NINI GAGU: Scuze... am încercat o glumiță... ne mai destindem...

GRĂSANA: Fără încercări. Dacă tot eşti curios, ăştia sînt chiloții bărbatului meu iar ăştia ai fiului... Nu-s din cei scumpi dar i-am spălat corect, sînt albi ca puful... nici o urmă... În schimb, priveşte colo la izmenele ălea, haha, au stropi de lumină... se văd...

NINI GAGU: Ce au?

GRĂSANA: Cum zice fiul meu... Tragi o băşină cu stropi de lumină... pricepi?

NINI GAGU: Aha!

GRĂSANA: Precis izmenele ălea sînt ale unui fălos nevoie mare, se crede deştept...

NINI GAGU: Da... zici tu ceva. E un individ cu studii înalte... cam bățos... care se crede foarte învățat... şi superior. Bluza aceea o poartă o femeie duioasă... pe cînd ăştia (*atinge nişte chiloți*), după material şi miros... clar... sînt ai unei...

GRĂSANA (*admirativ*): Curviştine.

NINI GAGU: Iar fularul... o femeie necăjită, bolnăvicioasă... batista are un stăpîn cam încăpățînat, bîlbîit... cămaşa o poartă un individ cu capul mare... gol... fusta o tînără încrezută... maieul unul care rîgîie des... furoul, o femeie slabă pe care-o bate soțul... zic cum spun.

GRĂSANA (*admirativ*): Domnu Gagu... eşti formidabil, cum îți poți da seama doar aşa... dintr-o privire...

NINI GAGU: Exercițiu... după culoare... după miros... după spălătură... după cum atîrnă...

GRĂSANA (*admirativ*): Domnu Gagu, cum poți tu cunoaşte oamenii! Un adevărat conducător.

NINI GAGU: Zic cum spun...

GRĂSANA: Bine zici. Te pricepi la omenire. Cu tine, partidul va fi tare.

NINI GAGU: Mă cam perii...

GRĂSANA: Şi cu mine... ha... ha... normal!

NINI GAGU: Te dai bine pe lîngă mine. Visezi la vreun postuleț...

GRĂSANA: Eu țin post două zile pe săptămînă. Atunci nu mănînc cîrnați... transpir de plăcere cînd mănînc cîrnați...

NINI GAGU: Tu faci haț... după cîrnați... ai putea răspunde de justiție.

GRĂSANA: Sînt cea mai dreaptă femeie din lume!

NINI GAGU: Ca bradul...

GRĂSANA: Eu nu glumesc. Sînt hotărîtă să lupt pentru binele oamenilor păcăliți de veacuri.

NINI GAGU (*surprins plăcut*): Începi să înveți. Bravo!

GRĂSANA: Am şi eu minte-n cap, chiar dacă-s grasă.

NINI GAGU: Se spune despre graşi că aleg încet dar, după ce-şi pun odată curul pe un scaun, greu îi mai clinteşti de acolo.

GRĂSANA: Eşti un învățat... domnu Gagu... Cîrpa asta putea rămîne nespălată.

Pe casa scărilor apare Femeia cu batic. Baticul îi este tras peste urechi şi bine strîns la ceafă. Sună alarma din lift. Femeia cu batic nu aude nimic. Urcă treptele, ținînd în mînă cîteva foi de hîrtie.

NINI GAGU: Viața şi spiritul de observație mă ajută să cunosc multe şi să-mi dau seama exact unde-i punctul pe I...

GRĂSANA: Spiritul de vedere, adică, înțeleg. Toți avem ochi dar nu toți au o asemenea vedere. Nici rufele nu le ştiu toți întinde corect.

NINI GAGU: În fiecare domeniu, cît de mic, trebuie să fii specialist. Vom avea mii de specialişti de diverse mărimi şi atunci cele mai invizibile rotițe vor funcționa perfect, zic cum spun.

GRĂSANA: Perfect cinstit.

Intră Femeia cu batic.

FEMEIA CU BATIC: Salut, şefu. Am văzut, am auzit, am notat.

NIN GAGU: Ai scris citeț?

FEMEIA CU BATIC: Oarece defecte, ca orice om. După părerea mea, prezintă încredere.

NINI GAGU: Să văd. Dă foile.

FEMEIA CU BATIC (*nu dă, pentru că nu aude*):... majoritatea dintre ei. Pentru vreo doi aş avea unele semne de întrebare...

NINI GAGU: Întrebări pun eu. Ai respectat fiecare punct?

FEMEIA CU BATIC: ... dar fără importanță... Pot şi ei rămîne...

NINI GAGU: Faci pe nebuna? (*Grăsana se apropie de Femeia cu batic*)

....

FEMEIA CU BATIC: Nu mă bag. Tu hotărăşti. Tu tragi concluziile. (*Grăsana îi trage baticul de pe urechi iar Nini Gagu îi smulge foile*)

NINI GAGU (*țipă*): Femeie!! Zic cum spun, ce naiba!!

Femeia cu batic era să aibă un atac de cord. Începe să se învîrtă printre rufe. Apucă una, e udă, o duce la piept, apasă, face bine.

FEMEIA CU BATIC: Mamă... ce mai speriat... Să mor... nasol moment...

GRĂSANA: Ce dracu' ți-ai strîns cîrpa aia pe urechi?

FEMEIA CU BATIC: M-am mascat. Să nu mă audă. Eu nu scriu după ureche.

NINI GAGU: Aici nu scrie nimic. Sînt foi goale.

FEMEIA CU BATIC: Bineînțeles. (*scoate un carnet din sîn*) Aici am notat. Foile le țineam în mînă pentru derută!

NINI GAGU: Valabilă idee.

GRĂSANA: Nu pricep... Despre ce scrie colega noastră?

NINI GAGU: Despre membrii viitoarei conduceri... simplu şi clar, zic...

....

GRĂSANA: Aha... un soi de verificare pe şestache.

FEMEIA CU BATIC: Simplu şi clar şi necesar.

GRĂSANA: Adică şi despre mine? Adică nu-i de ajuns că sîntem oameni cinstiți?

NINI GAGU: Aşa se procedează în toată lumea, chiar şi în America, colega.

GRĂSANA: Şi în America? Atunci da... deci ea are deja o sarcină?

NINI GAGU: Desigur. E prima sarcină într-un partid. Fără asta nu se poate, apoi vor urma celelalte sarcini, zic cum spun.

GRĂSANA: Dacă mă gîndesc bine cu creierul... ai dreptate. Cinstiți fiind, nu avem nimic de ascuns.

Intră Bărbatul cu fluierul. A urcat scările în fugă, vesel, bucuros, nu s-a auzit alarma din lift.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Eu frumos am fluierat şi băieții au semnat.

NINI GAGU: Avem semnături?

....

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Multe. Căcălău. Doar de aici din cartier... un potop. Oamenii pricep repede că-i vorba despre ceva serios şi trainic, ca un pod...

GRĂSANA: Şi el a primit o sarcină?

NINI GAGU: După cum vezi, şi-o îndeplineşte strălucit.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Cînd nu pricep, le trag o cîntare. Atunci se înmoaie... unii au pus şi întrebări... că o fi că o păți... că au mai auzit ei texte... pînă la urmă, cu fluierul i-am lămurit... Fluieraş cu fag, mult duce cu drag... S-ar lua după mine ca turma...

GRĂSANA: Şi eu cînd te aud cîntînd... transpir mai dihai... de emoții...

NINI GAGU: Aşa cum am prevăzut, lucrurile se mişcă bine. Putem fixa prima şedință de comitet pe mîine după masă?

GRĂSANA: Putem.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Îi anunț pe toți.

NINI GAGU: Eu am de lucru la texte acum.

FEMEIA CU BATIC: Noi am plecat şi te-am lăsat!

Cei trei ies din uscătorie. În timp ce coboară treptele, se transformă în cor antic. Cîntă. Intermezzo muzical. Cei trei cîntă (bineînțeles, fără cuvinte) în timp ce pe scenă se sting toate luminile şi se aprind, pe rînd, cele din sală. Cînd îşi dau seama că publicul iese, ies şi ei, întrerupînd comentariul muzical în mod abrupt.

....

PAUZĂ

PARTEA A DOUA

SCENA UNU

Bucătăria-sufragerie a familiei Alecu. Pe canapea, Amelia şi Pamula.

PAMULA:... aveam unsprezece ani, sigur, sînii nu-mi crescuseră nici cît mugurii. Unele colege se mîndreau deja cu cele două umflături ce le săltau sub bluze... Eu eram încă o copilă... parcă abia absolvisem grădinița...

AMELIA: Dar frumoasă... înăltuță, cu o gură plină, inconştient senzuală, ochi mari, minunați şi un nas fără cusur... şi o piele (o mîngîie uşor) arămie... ca de ciocolată cu lapte... păr des, lung, ondulat şi gros...

PAMULA:... şi-un curuț frumos... mai tîrziu am priceput. Mi-a spus să fac duş, aveam urme de sare pe trup din lacul în care înotasem împreună. Am urcat în vană şi am pornit apa. El a intrat după mine în baie iar eu n-am avut nici o reacție, mi se părea firesc... Mi-a zis că mă spală el pe spate... unde nu ajung cu mîinile...

AMELIA: Era cuprins de intenții nobile...

PAMULA: Mi-a condus mîna dreaptă în care țineam duşul, pînă la buric, astfel încît firele de apă să mă lovească mai jos, între picioare...

AMELIA: Meseriaşă treabă...

PAMULA: ... Iar el începu să mă săpunească. Umerii, omoplații, mijlocul... Încet, cu meticulozitate de omidă...

AMELIA: Omidă?

PAMULA: ... cînd devorează frunzele, de nu mai rămîne nimic din ele... Aluneca pe şira spinării ca şi cum îmi număra fiecare vertebră... le verifica dacă erau la locul lor...

AMELIA: Apoi a continuat cu fesele...

PAMULA: Nu... de la şolduri a sărit la glezne...

AMELIA: Parşivă mişcare...

PAMULA:... cu tot mai multă spumă în palme urca pe coapse... Îmi îndepărta picioarele uşor... Apoi a ajuns pe fese... a insistat, masîndu-le lunecos... mi le desfăcea, adunînd între ele clăbuci...

AMELIA: Şi-n cele din urmă ți-a vîrît un deget...

PAMULA:... în anus... Delicat, doar vîrful, la început...

rotindu-l... masînd... apoi mai adînc, cu mişcări de du-te vino avantajate de spumă...

AMELIA: Simțeai ceva?

PAMULA: Nu... nu ştiu... poate inconştient... de durut nu...

AMELIA: Iar de acolo ți-a alunecat... în vagin...

PAMULA: Bineînțeles... cu spumă cu tot... . a mîngîiat buzele... şi-a introdus degetul...

AMELIA: Acelaş...

....

PAMULA: ... dar nu a insistat... ca din greşeală... apoi, parcă speriat de propriile intenții, şi-a luat mîinile de pe mine spunînd, gata eşti, dă cu apă peste tot. M-am întors şi atunci am descoperit... Şi el era în pielea goală... Avea o erecție puternică... dacă l-aş fi atins, ar fi explodat ca o păstaie...

AMELIA: Cum explodează păstaia, Pam?

PAMULA: Dracu' ştie. E o expresie. Atunci nu ştiam nimic despre erecție, credeam că aşa trebuie să fie...

AMELIA: Mereu tare ca piatra...

PAMULA: ... a urcat în vană, s-a întors cu spatele şi mi-a spus să-l spăl la rîndul meu...

AMELIA: Şi?

PAMULA: Pentru mine fu ca un joc. Am făcut exact ca el. Nu atît de lent şi meticulos, mie nu-mi producea nici o senzație atingerea pielii sale... i-am săpunit şi curul păros... şi-mi venea să rîd... cînd i-am vîrît mîna între picioare, a scos un geamăt înăbuşit... şi mi-a spus să ies...

AMELIA (*rîde, o mîngîie*): Şi a explodat păstaia...

PAMULA (*rîde*): Poc!!

....

AMELIA: A continuat?

PAMULA: De cîteva ori... acelaşi scenariu... apoi... haha... întîmplarea...

AMELIA: Totuşi, un porc... Pam... (*O mîngîie*)

PAMULA: Fii atentă, Am... Într-o zi citesc, din întîmplare, pe prima pagina a unuia din ziarele sale următorul titlu: Pedofilul german prins... şi...

AMELIA: Lasă-mă să ghicesc! L-ai întrebat, cu gurița ta inocent senzuală (*o mîngîie*), tăticule, ce-i aia pedofil?

PAMULA: Bingo! Chiar aşa, Am... A bîlbîit ceva incoerent şi... a încetat cu spălatul spatelui... dar...

AMELIA: Nu putea renunța el atît de uşor... (*o mîngîie*) Fetița se împlinea în fața sa... îi creşteau sînii... formele se conturau excitante...

PAMULA: După ce împlinisem cincisprezece ani... îmi făcu o mărturisire năucitoare... Eram sub pătură amîndoi, ne holbam la televizor, doar în chiloți şi tricouri, din cînd în cînd îmi atingea coapsele... îşi lipea picioarele de ale mele...

AMELIA: Ce mărturisire?

.... PAMULA: Pamula dragă... a zis, după ce mă sărută pe gît cum o făcea adesea cînd eram aplecată asupra temelor la birou, tu... nu eşti fiica mea...

AMELIA: Asta miroase a telenovelă... dorea să ți-o vîre...

PAMULA:... am izbucnit în plîns şi l-am lovit cu pumnii făcîndu-l mincinos... El m-a strîns în brațe, cică să mă potolească... nu mai avea chiloți pe el...

AMELIA: Nasol moment... (*o cuprinde cu brațele*)

PAMULA:... mama a murit cînd aveam trei ani. El, cică, o luase de nevastă deja gravidă... o salvase, chipurile... cică tatăl meu adevărat...

AMELIA:... să ghicesc! Era un alcoolic nenorocit care a păcălit-o pe mama într-o seară de vară pe marginea căii ferate...

PAMULA: Desigur, alcoolic... Chestia cu calea ferată e haioasă...

AMELIA: De ce ți-a spus povestea...? Ce jivină...!

PAMULA: Ca să nu-mi fac probleme în caz că...

AMELIA (*se desprinde de Pamula, sare în picioare, țipă*): Fac iuuuu! Gîndac nenorocit! L-ai văzut? ....

PAMULA: Unde?

AMELIA: A dispărut sub canapea.

PAMULA: Mie mi-e scîrbă de ei.

AMELIA: Şi... ai vrut să te sinucizi... Tăticul nu se putea abține... definitiv...

PAMULA: Mai tîrziu... de unde ştii, Am?

AMELIA: Un pupic, o atingere, o frecare... dar ți-a

trecut... ai ajuns la o concluzie mai înțeleaptă Să-l bagi în măsa şi să-l faci să joace cum vrei tu.

PAMULA: Cam aşa ceva...

AMELIA: Cum dracu' de ți-a dat un nume... pocit! Pamula... Normal era Pamela... iar mie Amalia...

PAMULA: Şi numele ne sînt invalide...

AMELIA: Şchioapătă... sînt puțin meschine...

PAMULA: Dar ce ființe minunate le poartă... (*O îmbrățişează*)

....

AMELIA: Povestea mea-i şi mai handicapată...

PAMULA: Mi-o spui?

AMELIA: Nu. Te-ai putea sinucide... a doua oară... Mai bine ne consolăm una în brațele celeilalte... e mai cool... e mai fierbinte... doar n-om fi noi mai fără minte...

PAMULA: Aveam vise care-mi produceau frisoane... se repetau...

AMELIA: Le visai la cincisprezece ani cînd alții erau... căpitani!

PAMULA: Bărbați. Asta visam. Bătrîni şi obezi. Cu țîțe şi burți gelatinoase. Cefe rozalii, ochi apoşi, chelii grase, sule vineții ca nişte rîme îndopate cu hormoni... picioare umflate... bărbați care încercau să mă călărească... să mă despice...

AMELIA: E meserie ce povesteşti... Ai putea merge la tele la emisiunea *Poveşti adevărate*. Vedetă ajungi. Îți ies cuvintele supermişto din guriță... şi după cît eşti de fotogenică, toți bărbații îți vor scrie...

PAMULA (*rîde*): Mai puțin hominicii...

AMÎNDOUĂ: Zic-cum-spun (*Rîd*)

PAMULA: Partidul trebuie să aibă şi o aripă tînără. ....

AMELIA: Una supermişto, plină de inițiative.

PAMULA: Activă şi descurcăreață. (*Descoperă gîndacul şi încep să-l urmărească*)

AMELIA: Obraznică şi îndrăzneață.

PAMULA: Fără prejudecăți.

AMELIA: Fără jene, capabilă de orice.

PAMULA: Insolentă.

AMELIA: Inteligentă.

PAMULA: Indiferentă.

AMELIA: Impertinentă.

PAMULA: E al meu!

AMELIA: Ba-i al meu.

PAMULA: Să vedem care-i mai bună...

AMELIA: Şi mai repede de mînă...

....

Vînătoarea gîndacului se transformă, pe jumătate, într-un soi de joc provocator, capabil de a naşte frisoane senzuale... Încet, lumina se stinge, fără ca gîndacul să fie prins.

....

SCENA DOI

Casa scărilor. Femeia cu batic şi Vocea din lift.

Femeia cu batic apare cu o mapă sub braț Se aude soneria de alarmă. Femeia cu batic nu are nici o reacție. Soneria continuă să sune tot mai strident. Apoi se aud bubuituri. Abia acum Femeia cu batic se opreşte, ascultă, îşi ridică baticul de pe urechi, pricepe.

FEMEIA CU BATIC: E cineva acolo?

VOCEA DIN LIFT: Eu sînt...

.... FEMEIA CU BATIC: Care, mă?

VOCEA DIN LIFT: Eu...

FEMEIA CU BATIC: Stai aşa... . (*deschide mapa*)

VOCEA DIN LIFT: Stau... dracu' ştie de cînd.

FEMEIA CU BATIC: Spune, mă!

VOCEA DIN LIFT: Spun tot... chemați depanatorii!

FEMEIA CU BATIC: Zi-i! (*Începe să noteze*)

VOCEA DIN LIFT: Popică... (*nu se aude clar celălalt nume*)...

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa!

VOCEA DIN LIFT: KX 067701...

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa!

VOCEA DIN LIFT:... strada... (*nu se înțelege*)... bloc D... apartament... sprezece...

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa!

VOCEA DIN LIFT: (*dintr-o răsuflare*):... un metru şaptezeci şi unu virgulă doi păr şaten într-o parte fața ovală cu ochi maro şaptezeci de kile fără semne distincte născut la țară părinți de treabă sănătos cu carte de muncă doi copii băiat şi fată sănătoşi bunici reumatici amantă ocazională fără restanțe iubesc animalele respect orele de linişte mi-a stat ceasul mi-am cumpărat o pîine din care mai am un colț... ....

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa!

VOCEA DIN LIFT: Vă rog, chemați reparatorii...

FEMEIA CU BATIC: Intri-n partid?

VOCEA DIN LIFT: Dacă ies, intru oriunde...

FEMEIA CU BATIC: Bineee! Am să anunț.

VOCEA DIN LIFT (*stins*): Bineee...

Femeia cu batic urcă treptele.

....

....

SCENA TREI

Uscătoria. Nini Gagu, Bărbatul cu fluierul, Femeia cu batic, Vasile Doibani.

Bărbatul cu fluierul cîntă şi țopăie printre rufe.

Nini Gagu îl ascultă cu ochii pe jumătate închişi şi mîna la tîmplă.

NINI GAGU (*meditativ*): Da... da... (*Ascultă cîteva clipe, apoi face şi el cîțiva paşi de dans în parteneriat cu fluieraşul... Se opreşte brusc. Poză de lider...*) Gata, fluieraşule, am înțeles. Nu te mai lăuda atîta. Pe noi, oamenii trebuie să ne laude, spre asta tindem, zic cum spun... (*țipă*) Gata, mă!!!

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Am anunțat pe toată lumea iar lista cu semnături s-a îngroşat baban.

NINI GAGU: Ştiu, mi-ai mai cîntat asta de cîteva ori. Eu am prevăzut. Acum trebuie să pătrundem în miezul problemelor.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Pătrundem!

NINI GAGU (*discurs*) Să desfacem coaja şi să vedem ce-i înăuntru. Pe dinafară poate fi frumos, lucios dar înăuntru, oare, ce ne aşteaptă?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Un vierme...

NINI GAGU: Aşa, mă. Poate un vierme, vreo insectă dăunătoare care duce la putreziciune... Şi pentru asta vom lupta, pentru miez, ca poporul, de cîte ori desface...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Ce să desfacă?

NINI GAGU: Orice, zic cum spun, important e să găsească un miez curat parfumat, ce gîdilă plăcut şi mulțumitor. Te holbezi evident. Acestea sînt texte mai poetice, cu mai multe înțelesuri, pentru gusturi diferite. Cum stăm cu intelectualii?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Bine. Semnează, Mai ezită, mai pun întrebări... dar le amintesc la toți că-s cinstiți...

NINI GAGU: Cu cinstea în brațe nu faci nimic. Trebuie valorificată. Dacă au întrebări, să vină la mine.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Le-am zis.

NINI GAGU: Uşa e deschisă, poate intra oricine. (Intră Femeia cu batic)

FEMEIA CU BATIC: Bună ziua, am adus mapa.

NINI GAGU: Sîntem completi?

FEMEIA CU BATIC: Sîntem.

NINI GAGU: Deci, zic cum spun, prima şedință a fondatorilor Partidului Oamenilor Cinstiți poate avea loc. Cine-i ultimul semnatar?

FEMEIA CU BATIC: Păi, n-a semnat el...

NINI GAGU: Da cine?

FEMEIA CU BATIC: A fost de acord. Entuziasmat. Am aici fişa, numele, naştere, părinți, înălțime, 40 la picior. Tot. Greutate...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Semnătura lipseşte.

FEMEIA CU BATIC: Nu lipseşte. Am semnat eu.

NINI GAGU: Ce are de nu poate?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: O fi handicapat?

NINI GAGU (*luminat*): Un handicapat! Genial! Dă bine în cadru, face impresie. Marfă, vorba lu' fiică-mea...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Are dreptate, fetiz... scuzați... (*dintr-o suflare*) barzăvarzăviezure...

FEMEIA CU BATIC: Habar n-am dacă-i handicapat. Nu l-am văzut, e în întuneric, jos...

NINI GAGU (*explozie de entuziasm*): Formidabil! Unul din subterană! Cum de nu m-am gîndit! Eşti formidabilă! Cu unul ca ăsta, sîntem beton. Poporul va aplauda din rărunchi inițiativele noastre... dacă are şi un reprezentant din adîncuri, încrederea creşte... Bravo, femeie, eşti mîna mea dreaptă!

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Şi eu?

NINI GAGU: Amîndoi sînteți mîinile mele drepte.

FEMEIA CU BATIC: Bine le zici, şefu...

BĂRBATUL CU FLUIERUL (*rar*): Atunci ai şi două mîini stîngi... ai putea cînta la două fluiere deodată...

NINI GAGU: De fluier te ocupi tu. La noi, de la bun început, fiecare ştie ce are de făcut.

Intră Vasile Doibani cu un lighenaş în brațe.

VASILE DOIBANI: Salut popor!

FEMEIA CU BATIC: Reprezentanți...

NINI GAGU: Uite-l şi pe Vasile... Vasile (*Femeia cu batic îi arată o foaie din mapă pe care Nini Gagu îşi aruncă privirile*)... Vasile Doibani al nostru... om harnic, priceput, reparator de toate... mic meşter mare... orice-i în stare să repare... mda...

VASILE DOIBANI: Şi pe bunicul meu, tot Vasile îl chema...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Vasile Doibani Întîiul...

VASILE DOIBANI: Nu. Pe bunic îl chema Vasile Patrulei. Era om de vază, înstărit, avea vaci, oi, porci şi bibilici...

FEMEIA CU BATIC: Bărbat cu greutate... gospodăros...

VASILE DOIBANI: Păcat că a murit.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Iar averea?

VASILE DOIBANI (*întinde rufe*): Încet... încet... s-a dus...

FEMEIA CU BATIC (*filozofic*): Ca toate pe lumea asta, astăzi sînt şi mîine nu-s...

VASILE DOIBANI: Şi uite aşa, din generație, s-a ajuns la mine. Vasile Doibani cel tînăr.

NINI GAGU: Proaspăt membru de partid... Regresie şi progresie... Cine poarte izmene groase pe o asemenea vreme?

VASILE DOIBANI: Eu am un principiu. Îmi spăl izmenele şi chiloții... De la bun început i-am spus soției care era, pe atunci, viitoare soție, dragă, îți interzic să-mi speli chiloții, izmenele şi ciorapii! Aceste trei elemente mi le voi spăla eu...

NINI GAGU: Vasile Doibani e un feminist! Membrele de partid şi membrele poporului vor aprecia această calitate...

VASILE DOIBANI: E chestie de intimitate.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: E chestie de pudoare...

FEMEIA CU BATIC: E chestie de putoare... Nevasta ta-i fericită. Eu, pînă-i bag chiloții în maşina de spălat, mi se albesc ochii... Izmenele uită să le mai dea jos de pe el, cîte două săptămîni... din primăvară pînă-n toamnă... Iar cînd le dă, nasul mi se face tirbuşon.

BĂRBATUL CU FLUIERUL (*înțelept*): E, totuşi, treabă femeiască. Cînd speli copilaşul, atunci ce nas faci?

FEMEIA CU BATIC: Compari tu un curuț de copilaş drăgălaş cu... . hăhă...

VASILE DOIBANI: Eu am ajutat şi la scutece. Aşa sînt eu, din principiu.

NINI GAGU: Un feminist!

VASILE DOIBANI: Acum există materiale de calitate, repede dispar urmele...

FEMEIA CU BATIC: Dispar pe dracu... Pun detergent, pun înălbitor... tot se mai zăresc... Mîncare proastă...

VASILE DOIBANI: Dezavantajul chiloților albi.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Chiloții maro sînt cei mai practici.

VASILE DOIBANI: Chiloții trebuie să aibă gaura aici. Sînt şi fără...

BĂRBATUL CU FLUIERUL (*rar*): Ba chiar şi izmene... e vai de tine cît te mai scotoceşti cînd îți vine...

FEMEIA CU BATIC: De aia se-ngălbenesc... Cei care fabrică izmene şi chiloți fără şliț, sînt tîmpiți?

NINI GAGU (*prompt*): Nu haina face pe om ci insigna! Eu nu am asemenea probleme, sînt văduv...

FEMEIA CU BATIC: Dar domnişoara Pamula?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: De-acum e mare fetiz... (*rapid*) barzăviezurevarză... trebuie să fie şi gospodină...

VASILE DOIBANI: Unde naiba să le mai pun? Rămîn cu ele în brațe.

NINI GAGU: Rufele de acolo sînt uscate... înghesuie-le... fă loc... Întotdeauna individul uită să vină după ele...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Un individ studios, bărbos...

FEMEIA CU BATIC: Scrie cărți.

NINI GAGU: Da? Fă rost de ele. Le voi răsfoi, chiar voi învăța pe de rost oarece citate... îl dau gata. Ăştia se înmoaie ca magiunul, cînd află că-i citeşti şi că abia aştepți o nouă carte de a lor.

VASILE DOIBANI: Atîrnă greu izmenele ăstea. Le-am stors prea blînd...

FEMEIA CU BATIC: Cititul duce la ochelari.

BĂRBATUL CU FLUIERUL (*către Vasile Doibani*) Chiloții nevestei nu-i speli?

NINI GAGU: Fără glume pe socoteala noastră, fără luări de picior, am zis. Sînt împotriva ironiilor. Noi dăm exemplu şi de sobrietate.

BĂRBAUL CU FLUIERUL: Nu ne aude nimeni...

NINI GAGU: În bloc totul se aude! Totul se află! Sîntem un partid deschis, ne spălăm rufele în familie, pricepi nu?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Da

....

VASILE DOIBANI: Chiloții nevestei sînt atît de mici şi de înguşti, încît doar nişte pitici i-ar spăla...

FEMEIA CU BATIC: Piticii de pe creier.

NINI GAGU: Acum mă lăsați singur. Trebuie să concep punctele strategiei... a şedinței noastre de azi. E o zi importantă... care va deveni istorică, zic cum spun.

FEMEIA CU BATIC: Iau mapa cu mine. Pînă la şedință, poate mai culeg informații. Ici colo cîte un ecou...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Eu ce fac?

NINI GAGU: Te duci acasă şi exersezi. Să-mi fii plin de ritmuri optimiste, mobilizatoare, zic.

FEMEIA CU BATIC şi BĂRBATUL CU FLUIERUL ies.

VASILE DOIBANI (*mai atîrnă două izmene*): Sînt ultimele... bun... cu asta am terminat...

NINI GAGU: Ne revedem la şedință.

VASILE DOIBANI: Sînt un om de cuvînt. Un om simplu, dar cinstit şi de cuvînt. Niciodată nu beau înainte de a termina treaba.

NINI GAGU: Încă o calitate.

....

Vasile Doibani iese. Coboară treptele, gînditor. Se aşează pe ultima. Alături, ligheanul gol.

VASILE DOIBANI (*meditativ*)... nu haina contează... ci insigna... zice... Aşa-i... şi ce-i dacă-mi spăl eu personal proprii chiloți, ciorapi... E ruşinoasă treaba?... pentru unii, mai cu fîțe... Feminist? Asta înseamnă fătălău? Eu am, în primul rînd, respect față de femeia de lîngă mine... Nu cred... Feminist, adică apărătorul femeilor, desigur... de ce nu? Şi ele sînt oameni... au drepturi egale... (*Se aude soneria de alarmă a liftului. De două ori. Destul de anemic. Vasile Doibani rămîne indiferent*) Hainele le interesează... evident... chiar dacă nu haina

face pe om ci insigna... dacă, totuşi, şi-a rîs de mine? De mie? De mine nu-şi bate joc nimeni, cît o fi el de şef de partid... (*Descoperă un gîndac, aproape de talpa piciorului drept*)... afurisitul, urcă sau coboară? Ce are de gînd? Ni... mic (*Loveşte cu talpa. Se aude soneria de alarmă a liftului, o dată, scurt*)

VOACEA DIN LIFT: E cineva acolo?

VASILE DOIBANI (*răspunde automat*): Vasile Doibani! (*şopteşte, speriat*)... la dracu... ce fac?... în ce mă bag? (Tace. Trage cu urechea. Linişte)... poate-i o glumă... făcută de puşti... odată am pățit-o... am pregătit sculele şi... am auzit chițcăieli... rîdeau copiii găinarilor... Toată ziua o freacă prin fața blocului, mîncînd semințe... fac mizerii, mizerabilii... (*Se ridică. Se apropie, cu ligheanul în brațe, de uşa liftului. Pune urechea. Ascultă. Linişte*) O să ne ocupăm noi de toate... (*Începe să coboare*) Feminist zici?... cum spun... femeile trebuie respectate... chiloți, ciorapi, izmene... trei chestii... (*Dispare*)...

INTERMEZZO LIRIC

Trio vocal. Cor antic mut. Fără cuvinte. Lălăie, patetic, despre ce-a fost, despre ce va urma...

SCENA PATRU

Bucătăria-sufragerie a familiei Alecu. Amelia, Aristică, Alna.

Aristică se învîrte prin spațiul încăperii, oarecum nervos. Amelia se joacă cu jucăriile din copilărie: ursuleț, păpuşică, trenuleț etc. Alna corectează teze sau extemporale.

AMELIA:... şi să vină pe un cal alb, să mă răpească...

ARISTICĂ: Măcar spune-mi, e tînăr, e bătrîn... are vreun semn distinct pe undeva...

AMELIA:... Un Făt-frumos cu păr bălai care se luptă cu balaurul pentru mine...

ARISTICĂ: Sau dă-mi adresa. Mă duc la el şi vorbesc ca de la bărbat la bărbat.

AMELIA: ... un bărbat aşa de mic, făcea baie-ntr-un ibric...

ARISTICĂ: Dacă iubirea e atît de mare, s-o rezolvăm, dracului, oficial...

AMELIA: ... e o lipsă de încredere... nu-i aşa, iepuraş...?

ARISTICĂ: Eu am avut încredere în tine. Încă din clasa a şaptea, te-am lăsat la discotecă singură.

AMELIA:... şi cei mai mici şi mai tinerici... îşi pot rezolva problemele singuri...

ALINA (*citeşte, fără a se întoarce spre ei*): Iar din peştera lui Platon a țîşnit Aristotel!

AMELIA:... e o imagine mişto... îndrăzneață... dinamică...

ARISTICĂ: Te pomeneşti că-i un boşorog care a ademenit o adolescentă nevinovată.

AMELIA:... sînt o păpuşică mică... şi de umbra mea mi-e frică...

ARISTICĂ: E un marinar, am mai spus! Apare pe mal, impresionează fetele cu tricoul său bombat de muşchi în dungi... cu poveştile sale de pe alte mări şi insule necunoscute...

AMELIA:... ne faci să rîdem, tăticuțule, pînă şi ursulețul...

ALNA (*citeşte*): În tablourile de iarnă domină albul

peste el apărînd o nuanță de negru, asta arată caracterul dîrz al eroului...

ARISTICĂ: Sîntem un popor sănătos care rîde vîrtos.

AMELIA:... cînd primeşte un picior în cur... cînd rămîne fără apă caldă... cînd... cînd... mereu...

ALNA (*citeşte*): Verbele la prezent sugerează eternitatea... cele la trecut arată optimismul...

ARISTICĂ: Totuşi, nu te înțeleg, ce-i în mintea ta?!

AMELIA:... (*jucîndu-se, în continuare*)... nici noi nu ştim... sîntem în criză de identitate... asta-i... e super dur să bîjbîi în nesiguranță...

ARISTICĂ: Dar burtica care creşte-i sigur?

AMELIA (*pe ton de fetiță drăgălaşă*):... caca... e problema mea şi singură o voi rezolva... nu-ți mai provoca... dureri de cap...

ARISTICĂ: Deci, s-o scot din cap?

AMELIA (*fetiță*):... scoate... ai încredere în tineri... chiar dacă unii sînt în criză... de identitate... aşa e cool să fie...

ALNA (*citeşte*): El a scris mai multe scrieri ducînd la celebritate forma absurdului ca caracteristică a vieții cotidiene de zi cu zi.

AMELIA:... aveți încredere în aripi tinere...

ARISTICĂ (*se opreşte din plimbatul său aproape nervos*): Aripi tinere? (*Începe să se joace şi el, alături de Amelia, cu jucăriile*). Vrei să sugerezi că...

AMELIA:... nu sugerez... . noi sîntem o generație hotărîtă... directă... Acționăm şi pe urmă gîndim.

ARISTICĂ: Dacă mă gîndesc la burtică, aşa e...

AMELIA (*rîde galeş*): ... cel mult gîndim în timp ce acționăm... timpul trece repede...

ARISTICĂ: Mai clar.

AMELIA: E foarte clar. Trebuie înființată şi aripa tînără. Aşa am hotărît cu Pamula. Un partid solid, are aripi. Un corp fără aripi e lipsit de perspective înălțătoare.

ARISTICĂ (*admirativ*) Fata tatii! Devin optimist, mîndru...

ALNA (*citeşte*): Din perspectiva de mîine se întrezăresc posibilități adecvate unei vieți paralele ulterioare.

AMELIA: Partidul Oamenilor Cinstiți a fost o idee mişto.

ARISTICĂ: Sînt mulți membri deja...

AMELIA: Şi vor mai fii, nu-i aşa copii?

ARISTICĂ: Dar ştie de intențiile voastre, Gogu?

AMELIA: Gagu... ştie... o să ştie...

ARISTICĂ: Ce întrebare tembelă. Cum să nu ştie, doar e acolo Pamula...

AMELIA:... fetița lui cea dulce...

....

ARISTICĂ: Prin urmare, pot fii liniştit... No problem...

AMELIA:... şi *no comment*... starea de ambiguitate e creativă... fructuoasă...

ARISTICĂ: Aveai doi ani, cînd ți-am cumpărat ursulețul ăsta. Te cățărai pe genunchii mei...

AMELIA: Fără sentimentalisme, papa... fără amintiri din copilărie...

ARISTICĂ: Aha, copilărie... apropo... dacă e să fie un băiețel... mi-ar surîde...

AMELIA: L-ai creşte fără şovăire... Tati, capitolul ăsta am înțeles că l-am încheiat.

ARISTICĂ: Marinarul care te-a dus cu pluta...

ALNA (*citeşte*) El este un autor robust care, cu cît scria cărți mai groase, cu atît îi creşte pieptul şi făcea filozofie în patul lui Porcust cu o femeie goală care avea între picioare cîțiva cîrlionți blonzi.

ARISTICĂ: Iar lumea ce-o să zică?

AMELIA: Fac iuuuuu!! (*sună celularul Ameliei*) Alo... tu eşti?... te sărut... l-ai anunțat de intențiile noastre?... aha... pregăteşte-te să ai idei... cum adică?... ce faci?... spune... îhî... (*Ascultă. Chicoteşte. Ascultă*)... eşti nebună, Pam... ai grijă... să vin şi eu... pe urmă ne întoarcem împreună... dacă nu vrei, bine... o.k... ajungi tu... eşti trăznită... abia aştept să-mi povesteşti... pa... (*Închide*)... nu-mi place...

....

ALNA: S-a întîmplat ceva?

AMELIA: Pamula... (*rîde scurt*)... a făcut o chestie şoking... vreți s-o auziți? E şoching rău...

ARISTICĂ: Suportăm. În ultima vreme, ne-am obişnuit cu şocurile...

AMELIA: Pe scurt, vă electrocutez... a băgat un text pe Chat... (*cîntă manelistic*)... fără mamă, fără tată... (*rîde*) tată are... baban... deci, fetița a scris aşa... sînt elevă încă, acest amănunt poate produce adevărate bale, şi doresc să mă întîlnesc cu bărbați în vîrstă, cu chelie şi burtă... experimentați... care să mă învețe sex... s-a amuzat... cred... A primit imediat cîteva răspunsuri şi oferte... bănuiesc, unele libidinoase... Acum e în drum spre întîlnire... (*Se opreşte din povestit, privindu-şi părinții consternați... şi nu prea*)... şi eu am fost surprinsă... merge doar să le vadă mutrele, mi-a zis... le-a dat întîlnire la cîțiva dintre ei la marginea parcului... în acelaşi loc... Ea va sta pe trotuarul de vizavi unde e un bar... să-i vadă cum tremură ca piftiile... Tare aş fi vrut să merg cu ea dar... mi-a interzis... cam naşpa din partea ei... poate indivizii, pînă la urmă, se vor prinde... vor face şi cunoştință... oricum, habar n-au cum arată... nu-i pot face nici un rău... Isteață fată, Pam, nu tată?

ARISTICĂ: Eu vreau să mă joc cu trenulețul acesta în care vor urca ursulețul şi păpuşa cea bălaie...

ALNA: Mai am ceva de corectat...

AMELIA: Tati, ai grijă. Păpuşica se va da la ursuleț. Mai bine urcă-i în vagoane separate.

Rîd amîndoi, amuzați.

ARISTICĂ: Dar cu gîndăcelul ăla, ce dracu' fac?

SCENA CINCI

Casa scărilor. Bărbatul cu fluierul, Vasile Doibani, Grăsana.

Bărbatul cu fluierul se află pe casa scărilor. Cîntă cîteva fraze muzicale în dreptul uşii liftului. Trage cu urechea. Linişte. Mai cîntă cîteva măsuri. Îşi apropie urechea de uşa metalică. Linişte. Apare Vasile Doibani.

....

VASILE DOIBANI: Totu-i în ordine?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Evident.

VASILE DOIBANI: Listele sînt complete?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Evident.

VASILE DOIBANI: Sînt semnături căcălău?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Evident.

VASILE DOIBANI: Eşti idiot.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Evi... cobor. Pe cîțiva nu i-am prins acasă. Dacă-s acasă şi-s cinstiți, semnează.

....

VASILE DOIBANI: Evident.

Bărbatul cu fluierul coboară. Grăsana urcă. Are în brațe un lighean cu apă în care plutesc şosete.

GRĂSANA: Aaaa (*admirativ*)... dumneavoastră sînteți domnul cu chiloții. Am auzit de tine. Bravo, mă!

VASILE DOIBANI: Mulțumesc.

GRĂSANA: Rar aşa bărbați care să-nțeleagă viața grea a femeilor. Bravo, mă!

VASILE DOIBANI: Mulțumesc...

GRĂSANA: Cu unul ca tine-n partid, simpatiile vor creşte...

VASILE DOIBANI: Mulțumesc...

GRĂSANA: ... cît ai zice peşte. Bravo, mă!

VASILE DOIBANI: Ce faci cu ligheanul, taman acum?

GRĂSANA: Vezi? Al meu, bărbatul, îşi aruncă ciorapii scorțoşi în lighean... adică, freacă nevastă să iasă putoarea!

VASILE DOIBANI: În timpul şedinței?

GRĂSANA: Evident. Deranjează pe cineva? Voi sta chiar aici, pe trepte. Crezi că încăpem toți sus?

VASILE DOIBANI: Nu prea...

GRĂSANA: Chiar dacă mai spăl cîte un ciorap, aud discuțiile, îmi dau cu părerea, nu? Şi eu sînt membru fondator.

VASILE DOIBANI: Eşti membră fondatoare, femeie!

GRĂSANA: Ai dreptate. Sînt membră nu membru!

VASILE DOIBANI: Sînt feminist. Femeile trebuie respectate. Ocup şi eu un loc lîngă tine. Chiar dacă facem parte din conducere, e bine să ne apropiem de oameni, de mase.

GRĂSANA: Mie nu-mi place înghesuiala. Transpir.

VASILE DOIBANI: Mare înghesuială nu va fi. E o şedință cu caracter restrîns dar de maximă importanță ce va deveni istorică, zic.

Urmăreşte, cu privirea, un gîndac. Are intenția să-l pocnească dar renunță. Grăsana începe să frece, cu o bucată enormă de săpun de casă, un ciorap plin de găuri.

SCENA ŞASE

Uscătoria. Nini Gagu şi Amelia care dansează printre rufe.

AMELIA (*zîmbitoare*):... arătai mai viril cu chelie...

NINI GAGU:... nu permit... te rog... zic cum spun...

AMELIA: Ce-ar zice oamenii dacă ar afla cum întinzi tu eleve pe biroul partidului?

NINI GAGU: N-am întins nimic... rufe...

....

AMELIA: Dar Pamula?

NINI GAGU: I-ai spus?

AMELIA: I-am spus... nu i-am spus... iată întrebarea...

NINI GAGU: Ar trebui să vă vedeți de şcoală...

AMELIA: Ne vedem, lasă tu asta... Sîntem mature... uite ce chiloței drăguți şi parfumați... şi vom fi alături de tine... sub aripa te protectoare... altă aripioară...

NINI GAGU: Nu-i corect...

AMELIA: Şi noi sîntem oameni cinstiți...

NINI GAGU: Îmi vine să rîd, zic cum spun...

AMELIA: Mie nu prea... dacă mă gîndesc la tăticuțul Pamulei, ce grijă avea el de ea, încă de mică... o învăța să facă duş...

NINI GAGU: Imaginație, zic cum spun...

AMELIA: Tu ce-ți imaginezi că vom face noi?

....

NINI GAGU: Noi?

AMELIA: Eu şi Pamula.

NINI GAGU: Agitație...

AMELIA: Eşti pe aproape, tăticule... Arătăm meseriaş, dăm bine în cadru. Ne vom învîrti printre membrii partidului şi vom împărți sucuri şi covrigei. Ascultăm, învățăm, sugerăm şi abia mai încolo... acționăm...

NINI GAGU: Pe linia partidului...

AMELIA: Bineînțeles, tăticuțule... Pe linia Partidului Oamenilor Cinstiți... POC... pe care o vom îngroşa, zic cum spun...

NINI GAGU: Bine zici... dar eu sînt şeful...

AMELIA: Eşti... oare cum ți-ar sta cu bluza asta naşpa...?

NINI GAGU: Fără glumițe şi bancuri...

AMELIA: O.K. Iar rufele le vom spăla în familie.

NINI GAGU: Desigur...

AMELIA: Pamula s-a întors?

NINI GAGU: Nici nu ştiam că a plecat... Eu aici...

AMELIA: Sper să vină pînă începem... e mai cool să ne mişcăm împreună... mai lejer...

NINI GAGU: Este...

INTERMEZZO LIRIC.

Trioul „antic” cîntă, într-un entuziasm de nedescris, producînd falseturi înfiorătoare. În timpul acesta se adună lumea pentru şedință. Adică toate personajele (în afara Pamulei) plus Figuranții.

SCENA ŞAPTE

Uscătoria şi casa scărilor. În uscătorie se găsesc Nini Gagu, Bărbatul cu fluierul, Femeia cu Batic şi doi Figuranți. În uşă, Aristică. Apoi, pe trepte: Alna, alți doi Figuranți, Vasile Doibani şi Grăsana. Amelia se învîrte printre ei, împărțind sucuri şi covrigi. Figuranții mănîncă semințe, *scuipînd cojile pe jos.*

NINI GAGU:... acestea sînt, deci, puncte esențiale ale programului nostru, zic cum spun. După cum decurge prima noastră întîlnire, colaborarea dintre noi va fi fructuoasă. Domnul Alecu, adică Aristică pentru noi cei care ne aflăm aici, a propus să renunțăm la cuvîntul şedință şi să-l folosim pe cel de întîlnire. O idee salutară...

AMELIA: Marfă, tati.

NINI GAGU: ... deoarece noi cei de aici sîntem ca o adevărată familie (*către Bărbatul cu fluierul*) Zi-i, măi! (*Bărbatul cu fluierul cîntă*)

FIGURANT 1: Aşa-i cinstit!

Pe trepte se transmite ce s-a zis în uscătorie.

VASILE DOIBANI: Are dreptate.

GRĂSANA: Sînt de acord. O cură de fructe prinde întotdeauna bine.

ARISTICĂ: Familia-i sfîntă...

FIGURANT 3: Este!

ALNA: Sagrada...

FEMEIA CU BATIC: Familia şi rufele!

NINI GAGU: Da! Membrii Partidului Oamenilor Cinstiți vor fi şi un exemplu de curățenie. Nu doar exterioară ci şi intimă. O curățenie interioară, aproape sufletească. Lenjeria trebuie să fie fără pete, zic cum spun. Chiar dacă nu-i o chestie de vizibilitate publică, asta se simte căci nici noi nu ne simțim bine. Pînă la urmă, adevărul iese la suprafață, ca petele de ulei. (*către Bărbatul cu fluierul*) Zi-i, măi!. (*Bărbatul fluieră*)

FIGURANT 2: Aşa-i cinstit!

ARISTICĂ: Nu haina-l face pe om ci... lenjeria.

FIGURANTUL 3: Este!

ALNA: Albă ca zăpada.

AMELIA: Imaculată. Inocentă. Inodoră. (*Formează un*

număr la celular)

GRĂSANA: Ce-a zis şefu?

VASILE DOIBANI: Să nu vadă pete pe lenjerie.

GRĂSANA: Stropi de lumină! De pe chiloții bărbatului meu îi voi scoate doar cu... foarfeca!

AMELIA (*în surdină*): Răspunde, odată, Pam! (*mai ascultă apoi renunță*)

NINI GAGU: ... e un principiu de care vom ține mereu cont. Aşa cum vom ține cont de toate ideile ce apar la întîlnirile noastre.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Dar un sediu?

NINI GAGU: Un sediu?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Pentru întîlniri...

NINI GAGU: Conform legii, avem dreptul la unul într-o casă mare şi spațioasă... Dar te-ai simți tu bine acolo?

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Păi cinstit să fiu...

NINI GAGU: Nu! Dacă te gîndeşti cum locuiesc alții mulți... în pătrățele... Noi aici ne vom întîlni mereu, indiferent cît de sus vom ajunge! (*către Femeia cu batic*) Notează asta.

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa! (*notează*)

NINI GAGU:... deoarece aici ne simțim bine, aici ne aflăm în inima populației pentru care ne-am format, zic cum spun. Zi-i măi! (*Bărbatul cu fluierul fluieră*)

FIGURANT 1: Aşa-i cinstit!

ARISTICĂ: Îmbuibarea duce la lenevire.

FIGURANT 3: Este.

AMELIA: Nimeni nu moare din asta.

VASILE DOIBANI (*către Grăsană*): E vorba despre inimă.

GRĂSANA: Cu ea nu-i de glumit. Crapă cît ai zice peşte.

VASILE DOIBANI: E bolnav careva?

GRĂSANA (*storcînd un ciorap*): Dacă ne-am căuta la doctor, toți sîntem bolnavi cu ceva.

NINI GAGU:... noi luptăm împotriva a tot ce se

împotriveşte binelui, deci putem zice, sîntem şi un partid al cetățenilor de bine.

FEMEIA CU BATIC: Da.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Şi banii?

NINI GAGU: Exact. Acum vă supun dezbaterii o ultimă propunere venită din partea unui membru coleg de-al nostru. Eu subscriu la idee, dar aprobarea voastră e definitorie.

FIGURANT 1: Aşa-i cinstit!

NINI GAGU: Colegul nostru care este, o afirm deschis şi fără jenă, una din mîinile mele drepte, are o idee. Una substanțială, zic cum spun.

FEMEIA CU BATIC: Notez?

NINI GAGU: Asta da. Şi laşi loc pentru semnături. După cum am mai zis şi mă repet, va fi o zi istorică. Zi-i măi! (*Bărbatul cu fluierul fluieră*)

VASILE DOIBANI: Şeful zice că are mai multe mîini drepte şi o singură idee.

GRĂSANA: Foarte bine. La cît are de lucru, nu mă mir... E necesar. Mie nu crezi că mi-ar prinde bine vreo mînă în plus?

NINI GAGU: Ideea este o bancă.

FEMEIA CU BATIC (notează)... bancă...

ARISTICĂ: O bancă?

ALNA: O bancă...

VASILE DOIBANI: O bancă...

GRĂSANA: O bancă, zici...

AMELIA: Ideea e babană...

NINI GAGU: Tineretul prinde repede, tineretul e activ, e îndrăzneț, e riscant... avem şi de la ei unele chestii de învățat nu doar invers, zic cum spun.

AMELIA: Zi-i măi! (*Bărbatul cu fluierul duce, automat, fluierul la gură*)

NINI GAGU: Stai! Să explic întîi. Simplu şi clar. O bancă a cetățenilor cinstiți. Oamenii simpli, nevoiaşi, pensionari, veterani de război, dar şi alții, mai puțin nevoiaşi. Banca îi va ajuta pe toți, după ce se va consolida, zic...

FIGURANT 1: Aşa-i cinstit!

ARISTICĂ: Am o simplă întrebare. Cine va conduce Banca Cetățeanului Cinstit, BCC?

AMELIA: Bună întrebare, tati.

NINI GAGU: Noi toți. Sîntem membrii fondatori ai băncii...

FIGURANT 2: Aşa-i cinstit!

NIN GAGU:... şi acționari. Ar fi prea mare riscul să lăsăm pe mîna altora, necinstiți. E vorba despre banul poporului strîns cu trudă, zic cum spun. Zi-i măi! (*Bărbatul cu fluierul fluieră*)

FIGURANT 1: Aşa-i cinstit!

FEMEIA CU BATIC: Am un nepot, mare specialist în bani şi valută...

AMELIA: Aici e nevoie de tineri. Generația Internetului.

FEMEIA CU BATIC: Nepotul e tînăr.

NINI GAGU: Se reține.

GRĂSANA: Eu am în familie, un veterinar de război. Bunicul. E cam damblagit, dar are 88 de ani. Sau 98? Dracu' ştie. A sosit timpul să fie şi el bun la ceva. O să-l ajute banca, doar a făcut războiul...

VASILE DOIBANI: Dacă aveam eu numele bunicului... Vasile Patrulei... altă impresie la o bancă...

NINI GAGU: Într-o bancă totul e confidențial, deci numele contează prea puțin...

FIGURANT 3: Este!

ALNA: Să nu uităm nici educația.

NINI GAGU (*entuziasmat la culme*) Dar este una din problemele din prima linie, ba chiar mai sus! Asta înseamnă viitorul, manuale, broşuri, cărți, caiete, metode, uniforme... Nu ca acelea de pe vremuri, toate la fel, negre monotone. Fiecare şcoală, după fantezie şi pricepere.

FEMEIA CU BATIC (*notează*) Uniforme şcolare pentru şcolari...

NINI GAGU: Cum e acum nu-i corect. Nici educativ. Unii pot mai mult, alții mai puțin. Şi atunci se vede pe elev, după cum se îmbracă. Asta dăunează învățăturii, distrage atenția, creează tensiuni, elevii vor avea note mici, zic cum spun. De asta se va ocupa profesoara

noastră, doamna Alecu... Alna pentru noi...

FIGURANT 1: Aşa-i cinstit!

NINI GAGU: Zi-i măi! (*Bărbatul cu fluierul fluieră*)
AMELIA: Mami e cea mai potrivită. E de nota zece. Pentru mine şcoala-i ca şi terminată.

ARISTICĂ: E o propunere superbingo.

FIGURANT 3: Este!

VASILE DOIBANI: Fetele mele se-mbracă la fel, ca două gemene.

GRĂSANA: Copii mari, necazuri mari. Cînd dai în mintea copiilor, au dat-o dracului cei din jur.

VASILE DOIBANI: Bunicul meu a trăit 90 de ani şi ştia cum îl chema, pînă-n ultima zi. Vasile Patrulei! Ce om!

NINI GAGU: Şi acum aş propune să zică fiecare ceva, în legătură cu cele discutate ori alte idei, poate mi-a scăpat una...

FIGURANT 2: Aşa-i cinstit!

FIGURANT 4: Este!

BĂRBATUL CU FLUIERUL: E pe bune totul Oamenii au nevoie de pîine, lapte, brînză, ouă şi muzică.

FEMEIA CU BATIC: Ahaaaa (*notează*)

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Şi rufe curate!

NINI GAGU: Străinii să nu ne mai bîrfească în străinătate.

GRĂSANA: E vorba despre rufe?

VASILE DOIBANI: Exact.

GRĂSANA: Eu unde atîrn ciorapii ăştia? Trebuie nişte sfori...

ARISTICĂ: Rata şomerilor să scadă.

FIGURANT 1: Aşa-i cinstit!

FIGURANT 3: Este!

VASILE DOIBANI: Am putea deschide, la parteruri, mici magazine cu de toate cele necesare omului. La prețuri mai convenabile. Să facem un ban. Partidul are nevoie de fonduri.

AMELIA: Iar tinerii cu aspirații mai modeste vor avea

locuri de muncă.

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa (*notează*).

NINI GAGU: Încă o idee constructivă, zic cum spun. Utilul cu necesarul.

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Se vor vinde şi biciclete. Mie îmi plac feti... barzăvarzăviezure... țele pe biciclete...

FIGURANT 1:Aşa-i cinstit!

ALNA: Şi o mică librărie cu manuale şi rechizite.

....

ARISTICĂ: Se vînd bine.

NINI GAGU:... gogoşi, gumă, plăcinte, bombonele... cum ziceam şi eu la începutul întîlnirii. Comerțul trebuie dezvoltat, superdezvoltat, el e baza unui partid care iubeşte poporul şi democrația şi numai un partid ca al nostru va putea face un comerț cinstit.

FIGURANT 2: Aşa-i cinstit!

FIGURANT 3: Este!

AMELIA (*la celular*) Haide, Pam, răspunde! Ce dracu' faci?

(*Un regizor mai sadic ar putea sugeră că Pamula s-a sinucis. Într-o notă umoristică, desigur...*)

NINI GAGU: Şi mai trebuie gîndite steagul şi insigna partidului. Insigna va avea însemnele steagului. Cu asta ne vom distinge în mod evident. Ce se va desena pe steagul nostru încă alb? Vă rog să vă puneți capul la contribuție, zic cum spun.

FIGURANT 1: Aşa-i cinstit!

FIGURANT 4: Este!

GRĂSANA: Ce a zis?

VASILE DOIBANI: Să ne punem capul la contribuție. Să gîndim.

....

GRĂSANA: Ce dracu' să gîndim?

VASILE DOIBANI: Ce să desenăm pe steagul partidului.

GRĂSANA: Habar n-am să desenez.

VASILE DOIBANI: O idee... o părere...

GRĂSANA: Ceva luminos. Strălucitor. Să se vadă de la distanță. De suflet...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: Un fluier. E de-al nostru din străMoşi.

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa (*notează*)

NINI GAGU: Se reține. (*pocneşte cu palma în tăblia biroului*)

FEMEIA CU BATIC: P.O.C. Asta trebuie să apară pe steag.

NINI GAGU: Desigur. Cu litere vii... chemăm specialişti şi le spunem ce-am decis.

ARISTICĂ: Şi o oaie.

AMELIA: Una creață, tati?

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa!

NINI GAGU: Se reține... (*urmăreşte cu privirea un gîndac*)

ALNA: Un deal şi-o vale, scăldate-n lumina soarelui...

GRĂSANA: Stropi de lumină!

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa (*notează*)

NINI GAGU: Un spațiu tipic prin care se mişcă...

AMELIA: Şi un pîrîiaş cristalin, mami?

FIGURANT 2: Aşa-i cinstit!

FIGURANT 3: Este!

NINI GAGU: Să emane optimismul, încrederea, viitorul...

VASILE DOIBANI: Şi o pîine.

GRĂSANA: Ce pîine, mă?

VASILE DOIBANI: Una albă, feliată.

GRĂSANA: Mai bine una semi cu semințe.

AMELIA: Pîinea se mucegăieşte.

VASILE DOIBANI: Mai bine un brad.

ALNA: O brad frumos, o brad frumos...

BĂRBATUL CU FLUIERUL: E o melodie străină.

FEMEIA CU BATIC: Se respinge!

ARISTICĂ: Un codru. Unul baban, gros, măreț şi noduros.

ALNA: Viguros.

AMELIA: Viril.

VASILE DOIBANI: Codru-i frate cu românul.

FEMEIA CU BATIC: Ahaaaa!

VASILE DOIBANI: Şi-o bîtă.

GRĂSANA: Pentru ce, bîtă?

....

VASILE DOIBANI: Românii i-au alungat, întotdeauna, pe străini din țară. Ştefan i-a bătut pe turci ca pe fasole.

FEMEIA CU BATIC: N-am înțeles...

ARISTICĂ: Vasile Doibani propune o bîtă.

VASILE DOIBANI: Nu propun, doar zic...

NINI GAGU: Se menține la rezerve...

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa!

NINI GAGU: Ideea mea a apăsat pe butonul imaginației fiecăruia dintre noi. E o dovadă că sîntem pe un gînd, precum boabele pe un ciorchine, zic cum spun...

ARISTICĂ: Şi un ciochine de strugure!

ALNA: E un simbol.

NINI GAGU: Unul dacic. Super. Se reține.

FEMEIA CU BATIC: Ahaaaa!

AMELIA: Şi un deget. Îndreptat ferm în sus. Simbol al aspirațiilor...

FEMEIA CU BATIC: Ahaaa (*notează*) ....

Balet. Unii descoperă cîte un gîndac. Alții încep să întindă sfori şi pe casa scărilor. Grăsana atîrnă ciorapi. Pot şi alții să atîrne rufe, dacă au la ei.

NINI GAGU: Prin urmare, o concluzie se cere trasă (*către Femeia cu batic*) Gata cu notatul! Închide mapa!

FEMEIA CU BATIC: Aha... (*închide mapa, pocneşte cu ea un gîndac, o azvîrle pe birou*)

NINI GAGU: Conducerea partidului nostru, Partidul Oamenilor Cinstiți, POC, est o conducere, pe cît de colorată, pe atît de unită, zic cum spun. De ce colorată?

Ca şi hainele oamenilor, e o comparație, adică oameni diverşi, din multiple domenii de activitate, ceea ce e foarte bine. Nu este o conducere unilaterală care să cunoască interesele doar ale unei categorii din populație. Astfel noi vom înțelege problemele tuturor, indiferent de domeniu şi sex, zic cum spun. E o conducere unită pentru că are o gîndire comună constructivă, nu există la nici unul dintre membrii intenții distructive, de dezmembrare, de dezbinare. Un exemplu clar este cum am înțeles cu toții importanța steagului şi a insignei, cum am conlucrat toți cu idei în entuziasm evident, conştienți de importanța acestor obiecte ce vor distinge clar partidul nostru de celelalte partide. Modestie, inteligență, dăruire, inițiative şi cinste, iată calități ale membrilor fondatori.

....

Nu haina îl face pe om, zic cum spun. Dincolo de haine, lenjeria... Dincolo de coajă... omul jupuit de aparențe... zic cum spun... steagul şi insigna... oameni fără aparențe... atunci încrederea în noi va creşte şi tot creşte... iar noi vom urca... ne vom impune clar... fără bîjbîieli... țara are nevoie... vom strivi tot ce se opune... progresul populației... prin exemplul nostru cinstit... zic cum spun... prin acțiuni care vor tăia răul... şi vom planta binele... zic cum spun...

Sună alarma din lift. Şoc. Toată vînzoleala încremeneşte.

NINI GAGU: E... cineva... acolo?

Cîteva momente de linişte.

VOCEA DIN LIFT (*palidă, muribundă*): Nu e nimeni... absolut nimeni...

Cîteva momente de linişte.

NINI GAGU: Iată cît de rapid şi de eficient se pot rezolva probleme doar în aparență minore. Aşa vom acționa de fiecare dată. Prompt. Fără multă vorbărie, zic cum spun.

Cei trei încep să cînte. Trio „antic”. Cor mut, lălăit. Se comentează ce a fost, ce va fi. Cu veselie şi falseturi. Pe rînd, li se alătură şi ceilalți.

Cîntec, joc şi voie bună. În uscătorie şi pe casa scărilor. Printre rufe şi gîndaci, pe care nu-i mai striveşte nimeni.

Sună alarma din lift.

Se sting, încet, luminile.

Coboară, încet, cortina.

SFÎRŞIT

....

Grădina de vară

sau

HAI SĂ-I BATEM

....

....

Personaje:

TUDORACHE
DRAGOMIR
BOSCHETARUL
PUPA
DORIA, soția lui Tudorache
BĂRBATUL
TÎNĂRUL
HANDICAPATUL
VÎNZĂTORUL DE ZIARE
CHELNER I
CHELNER 2
CHELNER 3
POLIȚISTUL
BUCĂTĂREASA ŞEFĂ
ACORDEONISTUL
MANIFESTANȚI, FIGURANȚI

O grădină de vară. Mese şi scaune cochete. Aranjate cu gust. Fețe de masă viu colorate. Vaze cu flori. Cîte o lumînare pe fiecare masă. Lumînările nu ard. Ne aflăm în toiul zilei. Boscheți tăiați în diferite forme geometrice. O grădină de vară care te îmbie să iei loc la masă. O primă impresie extrem de plăcută. În dreapta, o cabină telefonică. În partea opusă, dar spre fundul scenei, un mic podium. Pe podium se află Bucătăreasa şefă şi Acordeonistul. Bucătăreasa şefă e grasă şi îmbrăcată cu un halat de-un alb impecabil. E un local care se respectă! Halatul are două buzunare mari pline cu semințe de dovleac. Bucătăreasa şefă cîntă lacrimogen, cu o voce răguşită, caraghios duioasă. Este acompaniată de Acordeonist, un individ deşirat, supt la față, fără vîrstă. Cînd firul melodic îl preia Acordeonistul, Bucătăreasa şefă mănîncă semințe, scuipînd cojile într-o pungă din plastic. Nu sînt obligatorii versurile de față. Regizorul poate găsi altele, la fel de penibile dar gata puse pe muzică...

În fața podiumului cu solista cea grasă, şed chelnerii, ascultînd cu vădită încîntare. Pe o masă de lîngă ei se află farfurii şi pahare şi şervețele impecabil spălate, aranjate fantezist. De asemenea, platouri reci, alune americane etc. Totul frumos acoperit cu folii transparente. Se pare că, din lipsă de clienți, personalul profită de-o clipă de răgaz şi se distrează.

BUCĂTĂREASA ŞEFĂ: Inima mea e-o porumbiță
Rănită de a ta guriță
Ea plînge tare şi suspină
Şi numai tu, tu eşti de vinăăăă

ACORDEONISTUL: Măi, măi... aşa, şefo! Bagă tare!

Chelnerii aplaudă. Bucătăreasa şefă, apatică dar tristă, rontăie semințe. Uneori va cînta fără cuvinte, lălăind cu patos . Din suflet.

Apar Tudorache şi Dragomir

TUDORACHE: Pe aici trebuie să fie. Am citit reclama într-un ziar, chiar zilele trecute.

DRAGOMIR: Două locuri de-am găsi...

TUDORACHE: Tu ai fi mulțumit... Pe-o asemenea zăpuşeală, nici mie nu mi-ar trebui mai mult decît două locuri şi beri reci, de la gheață.

DRAGOMIR (*candid*): Căldura e suportabilă.

TUDORACHE: Suportabilă, pe dracu! Dragomire, eşti neschimbat! Pe tine nimic nu te deranjează, nu te revoltă.

DRAGOMIR: Mă faci să zîmbesc...

TUDORACHE: Zîmbeşte... Zîmbetele fac bine la sănătate.

DRAGOMIR: Rîsul...

TUDORACHE: Uite şi grădina.

DRAGOMIR: Încîntătoare.

TUDORACHE: Suspect.

DRAGOMIR: Ce-i suspect?

TUDORACHE: Nici un client la ora asta?

DRAGOMIR: Muncesc...

TUDORACHE: Pe mă-sa. Te pomeneşti că au zi liberă.

DRAGOMIR: Acolo văd nişte chelneri.

TUDORACHE: Ai dreptate. Iar pe scenuța aia... o cîntăreață. Mamă, grasă mai e!

DRAGOMIR: Şi albă.

TUDORACHE: Personalul serbează ziua de naştere a vreunui coleg... Adio, bere rece. O mai fi vreun local prin apropiere?

DRAGOMIR: Dacă ar serba, cum zici, Tudorache, ar fi fost uşa închisă.

TUDORACHE: Logic, la naiba.

Se opresc, nehotărîți, în mijlocul localului.

BUCĂTĂRESA ŞEFĂ: De cîte ori eu te-am visat
Iubitul meu care-ai plecat
Sînt o zambilă din grădină
Ce după ochii tăi suspină

ACORDEONISTUL: Măi, măi... E bine, şefo!

Chelnerii aplaudă cu entuziasm. Dragomir e cît pe ce să aplaude şi el. Se răzgîndeşte.

TUDORACHE: Ăla cu acordeonul e de-al tău.

DRAGOMIR: Adică...?

TUDORACHE: Zice că e bine...

DRAGOMIR: Să ne aşezăm

TUDORACHE: Poate, totuşi, e închis...

DRAGOMIR: Mă duc să întreb. (*se apropie de masa chelnerilor*) Bună ziua... aş dori să întreb, dacă se poate, aveți cumva închis?

CHELNER 1 (*mormăie, fără a-l privi*): Nu-i închis.

CHELNER 2: Din moment ce-ai putut intra...

CHELNER 3: O întrebare fără rost...

DRAGOMIR: Mulțumesc. (*se întoarce*) Tudorache, avem noroc. E deschis.

TUDORACHE: O adevărată baftă pe capul nostru

DRAGOMIR: Ocupăm masa asta, da?

TUDORACHE: Da. Sînt flori... şi o lumînare! În plină zi cu soare. Hi-hi. E... excitantă o lumînare neaprinsă, aşa, înfiptă-n mijlocul mesei...

DRAGOMIR: Nu m-am gîndit.

TUDORACHE (*loveşte cu palma în masă*): Ştiu care-i explicația. Ăştia nu au bere, de aia lipsesc clienții.

DRAGOMIR: Mă duc să întreb.

TUDORACHE: Ai căpiat?! Vin ei, e obligația lor, fir-aş...

DRAGOMIR: Dacă nu au bere, se deranjează degeaba...

TUDORACHE: Dragomire, ne cunoaştem din studenție dar... tu îți bați joc de mine? Cum, adică, se deranjează? Nu asta-i meseria lor? Poate vreau să beau un vin... un coniac... Pe o asemenea căldură, coniacul m-ar tîmpi.

DRAGOMIR: Nu are rost să ne enervăm cu... probleme minore...

TUDORACHE: Ignorîndu-le pe cele minore, le ignorăm şi pe cele majore. Sînt un gînditor...

DRAGOMIR: Mă duc...

TUDORACHE: Du-te, Dragomire, doar tu eşti în stare de asemenea gesturi...

Dragomir se apropie de masa chelnerilor. Tudorache îşi consultă, uşor neliniştit, ceasul.

DRAGOMIR: Aveți bere?

CHELENER 1 (*fără să-l privească*): Avem.

DRAGOMIR: E rece?

CHELNER 2 (*la fel*): La gheață.

DRAGOMIR: Am dori şi noi două beri...

CHELNER 3 (*întinzîndu-i un deschizător de capace*): Sînt lîngă boscheți. Şi spune-i colegului să nu mai lovească cu pumnul în masă.

DRAGOMIR: Mulțumesc. (*se întoarce la masă şi rămîne în picioare, zîmbind amuzat*) Au bere rece, la gheață.

TUDORACHE: Minunat! Ce-a mai bună veste din ultimii ani. Ce naiba stai în picioare?

DRAGOMIR: Sînt acolo, lîngă boscheți...

TUDORACHE: Ce?

DRAGOMIR: Sticlele cu bere...

TUDORACHE: ŞI?

DRAGOMIR: Mă duc după ele... Uite şi deschizătorul...

TUDORACHE (*explodează, vrea să lovească în tăblia mesei, Dragomir nu-l lasă*): Asta-i culmea nesimțirii! Ce sîntem noi, cîrpe? Am să le spun vreo două...

DRAGOMIR: Stai jos şi calmează-te, Tudorache. Am venit aici să povestim... după atîția ani... să ne simțim bine... De aia m-ai sunat, nu?

TUDORACHE: Da, dar...

DRAGOMIR: E plăcut... e linişte...

TUDORACHE: Pe dracu! Grasa aia cîntă într-una.

DRAGOMIR: E bucătăreasă

TUDORACHE: Precis, bucătăreasa şefă!

DRAGOMIR: Situația e amuzantă. Mă simt, iarăşi, student...

TUDFORACHE: Amuzantă? E jignitoare. Mereu sîntem jigniți... în toate chipurile... şi nu luăm nici o atitudine.

DRAGOMIR: Exagerezi. Băieții profită şi ei de un moment de relaxare. Munca asta nu-i tocmai uşoară. Ții minte, şi noi am lucrat ca ajutori de chelneri, pe litoral, în vacanțe...

TUDORACHE: Nu-mi amintesc să-i fi pus pe clienți să se servească...

DRAGOMIR: Mă întorc rapid. Mai rezistă. (*pleacă*)

TUDORACHE: Dezarmant. Să nu se fi schimbat, oare? (*se uită la ceas*)

Dragomir ajunge lîngă boscheți. Desface două sticle şi ia două pahare. Dintr-un boschet, răsare Boschetarul. E îmbrăcat elegant, în frac. Are mănuşi cu degete tăiate. În mîna dreaptă ține un pahar.

BOSCHETARUL: Te-am speriat? Sînt copleşit de situație.

DRAGOMIR (*rîde*) Te-ai ascuns?

BOSCHETARUL: Nici vorbă.

DRAGOMIR: De ce nu stai la masă?

BOSCHETARUL: Eşti diliu? Cum să stau la masă, dacă-s boschetar? Vrei să mă fac de rîs?

DRAGOMIR: Nu vreau.

BOSCHETARUL: Dă şi mie o gură.

DFRAGOMIR: De bere?

BOSCHETARUL: Doar nu gurița ta... Nu-s popo...

DRAGOMIR: Nici eu...

BOSCHETAR: N-am nimic împotriva lor... cît timp nu vor să mi-o tragă. Toarnă aici. (*întinde paharul*)

DRAGOMIR: (*toarnă*): Te simți bine în condițiile ăstea de... trai?

BOSCHETARUL: Eu nu-s aurolac. Am crescut la bloc iar în jurul blocului erau boscheți. M-am îndrăgostit de ei, asta-i. E... din dragoste. (*bea tot conținutul paharului, apoi dispare*)

DRAGOMIR (*revine şi se aşează*): E rece berea, cum ți-ai dorit. Uite şi pahare. Pe vremuri, o beam din sticlă.

TUDORACHE: O putem face şi acum. În acest select local, n-are cine să ne vadă. În schimb, văd că tu nu

te-ai abținut şi...

DRAGOMIR: L-am servit pe-un boschetar.

TUDORACHE: Ce spui?

DRAGOMIR: Acolo locuieşte... Din dragoste... de verde.

TUDORACHE: Aurolaci n-ai găsit? Să le pregăteşti oarece pungi...

DRAGOMIR: Aşa-mi placi. Cînd faci glume.

TUDORACHE. Fac glume pe spinarea noastră. Ăştia sînt în stare să pretindă şi bacşiş...

DRAGOMIR: Noroc.

TUDORACHE: Noroc. (*beau*) E bună... rece...

DRAGOMIR: Şi avem un ambient plăcut...

TUDORACHE: Care se va duce dracului curînd. Se va transforma într-un birt ordinar. La noi poți monta coşuri de gunoi din doi în doi metri, tot pe jos se aruncă. Ia amendează-i zdravăn, dă nişte legi usturătoare, atunci să vezi.

DRAGOMIR: Poate generația următoare...

TUDORACHE: Basme, chestia cu generațiile. Dacă le atragi atenția, te mai şi pocnesc.

BUCĂTĂREASA ŞEFĂ: Of, inima îmi este tristă
Iar sufletul adînc mă doare
Cerul senin nu mai există
Pentru iubirea care moare...

ACORDEONISTUL: Măi, măi... E bine, şefo. Bagă tare!

Chelnerii aplaudă. Din boschet, iese Boschetarul pe jumătate şi aplaudă uşor. Le face semn celor doi să aplaude şi ei, aşa se cade. Tudorache nu-l vede iar Dragomir se mulțumeşte să zîmbească amuzat.

DRAGOMIR: Eu sînt mai optimist.

TUDORACHE: Întotdeauna ai fost, de cînd te ştiu. Un romantic, oarecum... Trebuia să te fi născut într-alt secol.

DRAGOMIR: Încerc să înțeleg...

TUDORACHE: Parcă ai ce înțelege!

DRAGOMIR:... să nu mă enervez de fiecare dată...

TUDORACHE: Păi, da. Ai grijă de sănătatea ta. Se vede. Ştii că nu te-ai schimbat prea mult în anii ăştia?

DRAGOMIR: Mă măguleşti...

TUDORACHE:... nu-i vorba de nervi ci... . de revoltă! E atîta nemernicie în jurul nostru, cum de-o suportăm fără să ne revoltăm?

DRAGOMIR: Mă-ntreb şi eu...

TUDORACHE: Totuşi, nici tu nu eşti chiar aşa... cum să zic... de îngăduitor.

DRAGOMIR: Corect.

TUDORACHE: Am citit prin ziare. Ăştia scriu tot... iar dacă nu se întîmplă nimic, inventează.

DRAGOMIR: Te pomeneşti că de aia m-ai sunat. E un subiect care-mi displace.

TUDORACHE: Să fiu cinstit... Povestea respectivă... scandalul... mi te-a proiectat în prim plan, cum s-ar zice. Recunosc. Uităm de noi, chiar dacă locuim în acelaşi oraş, ba şi pe aceeaşi stradă. Avem probleme majore!! Nu ne mai interesează decît propria noastră persoană, cîştigul... pe care-l acoperim precum cîinele osul, sau pisica căcatul din lada cu nisip.

DRAGOMIR: Îmi place asta cu lada.

TUDORACHE: Pînă la urmă l-ai înfundat pe barosan. Firesc ar fi să-i iei locul.

DRAGOMIR: Firescul e... o excepție. Crezi că mă interesează?

TUDORACHE: Nu te... cum să te... Bălăceala asta existențială îți produce lehamite. Tu eşti un imberb.

DRAGOMIR: Le cam exagerezi, Tudorache. Sînt mai puțin imberb decît îți imaginezi tu... Accept avantajele...

TUDORACHE: E un început promițător. Chiar foarte promițător, fiind vorba de tine. Pe chestia asta, mai luăm două beri. Adică, ne mai luăm... E rîndul meu să fac pe servantul. Dă desfăcătorul ăla... (*se ridică*) Ce situație, domnule!

Prin scenă trece un Manifestant purtînd o pancartă albă. Traversează scena în goană dar în vîrful picioarelor. Nu i se acordă atenție, de parcă ar fi invizibil.

Din acest moment începe să se audă rumoare, zgomotul mulțimii care manifestă afară în stradă. acest zgomot va creşte în mod constant pînă la sfîrşit. Cei din grădina de vară nu vor reacționa în nici un fel, ca şi

cum ar fi orbi şi surzi. Ori le este indiferent? Ori le este frică?

CHELNER 1 (*către Tudorache, sobru, ceremonios, fără a-l privi*): Dacă tot desfaceți bere, aduceți-ne şi nouă trei sticle.

CHELENER 2 (*la fel*): Din cele nu prea reci.

CHELENER 3 (*la fel*): Strică la gît.

Tudorache se execută, fără comentarii ori grimase. Între timp, pe podium se cîntă.

BUCĂTĂREASA ŞEFĂ: În suflet mi-ai băgat un spin
Eu plîng puternic şi suspin
Inelul zace trist pe masă
Şi e pustie-ntreaga vilăăăă

ACORDEONISTUL: Măi, măi... e bine, şefo!

Tudorache îşi ia cele două beri, le desface. Răsare Boschetarul.

BOSCHETARUL (*întinzînd paharul*): Toarnă şi mie, şefu.

TUDORACHE: Sictir. Mai bine-ți dau cu sticla-n cap.

BOSCHETARUL: Te enervezi degeaba pe mine. Sînt copleşit de situație.

TUDORACHE: Îți copleşesc eu mutra.

BOSCHETARUL: Faci pe durul cu amărîții... Mă apuc de urlat,

TUDORACHE: Scăpăm de tine. Te vor azvîrli afară.

BOSCHETARUL (*rîde*) Eşti prost. Eu fac parte din personal.

TUDORACHE: Un jegos ca tine, mă!?

BOSCHETARUL: Aud şi văd. Din boschet. Prietenul tău e mai cu scaun la cap. Tu ai de gînd să-l fraiereşti cu ceva...

TUDORACHE (*furios*): Mă, neisprăvitule, am să-ți pocesc mutra...

CHELNER 1 (*calm, apăsat, fără a-l privi*): Vă invităm să luați loc la masă.

CHELENER 2: Aveți vocea prea sonoră.

CHELNER 3: Deranjați artista.

TUDORACHE: Vă rog să mă scuzați... nu mi-am dat seama... (*Boschetarul întinde paharul iar Tudorache îi toarnă bere*)

BOSCHETARUL: Cred că vei sfîrşi prin a mă iubi. (*dispare în boschet*)

Tudorache se întoarce la masă.

TUDORACHE: E revoltător.

DRAGOMIR: S-a întîmplat ceva?

TUDORACHE: N-ai văzut?

....

DRAGOMIR: A, da, boschetarul. Un tip simpatic. Arată ca un fost solist de operă... Ratat. Din cauza unei dezamăgiri în dragoste ori...

TUDORACHE:... din cauză de alcool. Boschetarul măsii. Chelnerii m-au pus să-i servesc şi pe ei!!!

DRAGOMIR: Te-au pus... ori te-au rugat?

TUDORACHE: Pus, rugat, tot una-i... Mîine, poimîine o să ne dăm, singuri, picioare-n cur. Şi-o să juisăm.

DRAGOMIR: Tudorache, tu mi te arăți mai... justițiar decît mine! N-are rost să ne facem sînge rău...

TUDORACHE (*atins, plăcut, de remarcă*): Ai dreptate. Sîntem o nație care se adaptează rapid. Acceptăm repede... (*bea*) Gata. Am încheiat subiectul ăsta. De aia ne-am întîlnit noi? Vremea-i splendidă, e cald, cam prea cald, berea e bună, e linişte iar noi... nu ne-am văzut de multă vreme. Tot burlac?

DRAGOMIR: Tot.

TUDORACHE: Deştept băiat. Femei sînt gîrlă. (*oftează*) La mine se duce de rîpă căsnicia. Divorțez.

DRAGOMIR: De Doria? Nu-mi vine a crede. Vă înțelegeați extraordinar. Era o femeie deosebită...

....

TUDORACHE: Bine zis, era. S-o vezi acum. Răutăcioasă, acră, cicălitoare. Ție ți-a rămas imaginea din studență... (*confidențial*) În pat... nu mai e decît un obiect care sforăie.

DRAGOMIR: O fi avînd polipi...

TUDORACHE: Dormim separat de ani de zile. Îți poți imagina? Iar mie, zău, mi se scoală des... Ce să fac în situația asta.

DRAGOMIR: O amantă...

TUDORACHE: A îmbătrînit, s-a scofîlcit, i s-au dublat

ridurile...

DRAGOMIR: E ceva normal... cu trecerea anilor. O femeie e mai solicitată decît un bărbat, bănuiesc. Slujbă, gospodărie, copiii...

TUDORACHE: Avem doar unul, cel din studenție... E uşor de vorbit cînd stai pe tuşă... Ce soț ideal ai fi...! Eu tot o las... Eşti primul care află.

Îşi face apariția Vînzătorul de ziare. E foarte tînăr, aproape un copil. Priveşte, iscoditor, în jur. Boschetarul scoate capul din boschet, face o grimasă de surpriză neplăcută şi dispare. Afară, zgomotul mulțimii, încă înfundat, vag. Vînzătorul de ziare se apropie de masa celor doi, aruncînd priviri temătoare chelnerilor care nu l-au zărit încă.

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Cumpărați o nouă serie a ziarelor *Cinstea*.

TUDORACHE: Ce spui tu, tinere întreprinzător?

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Sînt primele numere. Cinstea de dreapta, de stînga şi de centru.

DRAGOMIR: N-am auzit pînă acum.

TUDORACHE: Ăstora le-a pierit imaginația. Se iau unii după alții. Acum s-au înțeles să ne înece în valuri de... virtute...

DRAGOMIR: la banii ăştia şi păstrează ziarele (*Vînzătorul vîră banii în buzunar*) Noi nu mai citim ziare...

VÎNZĂTORUL DE ZIARE (*conspirativ*); Am şi *Tîrfele* şi... *Cum să seduci*... Puternic ilustrate...

TUDORACHE (*vesel*): Bravo, mă, sîntem măguliți. Ne mai crezi la vîrsta cînd ne holbam la poze şi ne înfierbîntam imaginația şi... hai, lasă, caută-ți alți muşterii... pe stradă...

VÎNZĂTORUL DE ZIARE (*în şoaptă*): Afară se-ntîmplă ceva... s-au adunat...

DRAGOMIR (*către Tudorache*): Ce zice?

TUDORACHE: N-am înțeles...

Brusc, Chelner 1 se ridică şi ajunge lîngă Vînzătorul de ziare din cîteva salturi.

CHELNER 1: Aici ți-ai găsit să-ți vinzi marfa?

CHELNER 2 (*fără a se mişca de pe scaun*): A doua oară ți-o punem pe foc, cu tine cu tot.

CHELNER 3 (*la fel*): Dispari.

Vînzătorul de ziare o ia la goană.

CHELNER 1 (*către cei doi*): Localul nostru este un local care se respectă.

TUDORACHE: Am observat asta de la bun început. E o grădină de vară de tip... original. Aş dori o gustare rece, brînzică, măslinuțe, sălămior...

CHELNER 1 (*sobru, arătînd cu degetul*): Acolo avem platouri gata pregătite cu tot ce doriți. Mîncare caldă, peste o oră.

....

Chelner 1 se întoarce la loc. Dragomir izbucneşte în rîs iar Tudorache mimează oarece revoltă.

TUDORACHE: Deci... peste o oră o să ne punem şorțulețe şi-o să intrăm în bucătărie unde, sub directa supraveghere a vacii cîntătoare, vom curăța cartofi, vom spăla orezul, zarzavaturile...

DRAGOMIR: Eu sînt un adevărat specialist în macaroane cu brînză...

TUDORACHE: Rîsul... ăsta ne-a salvat... Din rîs am trăit, cu el ne-am fericit. Du-te şi adu un platou, fac cinste. Eu aş fi în stare să-l arunc... în capul acordeonistului...

DRAGOMIR: Zău, Tudorache?

Dragomir o porneşte spre masa cu platouri. Între timp, solista cîntă.

BCĂTĂREASA ŞEFĂ: Şi telefonul a amuțit
Iar ochii mei s-au ofilit
De-atîta plîns, de-atîta dor
Căzut-am lată pe covor
Să moooor...

ACORDEAONISTUL: Măi, măi... E bine, şefo. Bagă tare.

....

Răsare Boschetarul cu o farfurioară în mînă.

BOSCHETARUL: Sînt copleşit! Pune şi aici brînzică şi sălămior.

DRAGOMIR: Măslinuțe nu?

BOSCHETARUL: Nu-mi plac.

DRAGOMIR: Sîmburii fac bine la stomac.

BOSCHETARUL: Am un stomac beton.

DRAGOMIR: Ce faci, de fapt, aici? (*îl serveşte*)

BOSCHETARUL: Dă şi o scobitoare. Fac o pauză. Viața e o pauză între naştere şi moarte. Iar în pauze ce trebuie să faci?

DRAGOMIR: Ştiu eu...?

BOSCHETARUL: Să te distrezi!

DRAGOMIR: Te distrezi... stînd în tufiş?

BOSCHETARUL: Da. Văd şi aud şi-s copleşit!

DRAGOMIR: E bine că te poți distra de unul singur...

....

BOSCHETARUL: Tu nu eşti singur.

DRAGOMIR: Un vechi prieten din tinerețe.

BOSCHETARUL: Ți-o fi fost prieten pe vremea aia. Are piele lunecoasă şi palme umede.

DRAGOMIR (*amuzat*): N-am băgat de seamă.

BOSCHETARUL Bagă. Mai dă o felie de salam.

DRAGOMIR: De ce nu te serveşti singur? Masa-i lîngă tine...

BOSCHETARUL: Ăsta-i interogatoriu?

DRAGOMIR: Curiozitate.

BOSCHETARUL: Aici nu-i autoservire (*dispare*)

Intră Bărbatul. E îmbrăcat în trening, basc pe cap, tenişi. Are o plasă în mînă şi un ziar. Priveşte în jur apoi se vîră în cabina telefonică. Formează un număr.

BĂRBATUL: Da... aici... 252533... senin... cîțiva nori fără importanță... da... desigur...

Închide. Se aşează la o masă şi desface ziarul.

TUDORACHE (*către Bărbat*): Alo, domnu! (*Bărbatul lasă ziarul şi-l priveşte mirat*) Dacă doreşti o bere, te serveşti singur. Azi e zi de... autoservire. Specială. Deschizătorul ori desfăcătorul de capace, cum vrei să-i spui, e la noi...

....

BĂRBATUL: O bere? A... da... o bere. (*îşi aduce o sticlă, o desface la masa celor doi*) Mulțumesc. (*se aşează la loc, desface ziarul, nu se atinge de bere*)

TUDORACHE (*în şoaptă*) Individul mi se pare cam... ciudat. Cu bascul ăla pe cap... o fi evreu? Şi lui i se pare normal să-şi aducă berea la masă... Nici o obiecție...

DRAGOMIR: Şi în afară de divorț?

TUDORACHE: Mai nimic. (*mănîncă*) În studenție erai şi tu îndrăgostit de Doria...

DRAGOMIR: Puțin... aşa... recunosc...

TUDORACHE: Rîdeam, pe ascuns, de tine. Erai ruşinos ca o fată mare. Cînd venea la noi iar eu îți făceam semn s-o întinzi pentru cîteva ore, te înroşeai ...

DRAGOMIR: De ciudă... de invidie...

TUDORACHE: Ea izbucnea în rîs prima...

....

DRAGOMIR: O auzeam de fiecare dată.

TUDORACHE: Ce gazdă straşnică am avut, Dragomire! De asta am şi stat la ea patru ani, în condiții destul de precare.

DRAGOMIR: Ne iubea, doamna Margareta.

TUDORACHE (*rîde*): Se bîlbîia îngrozitor, chiar şi cînd rîdea.

DRAGOMIR: Avea o pisică. Dormea cu ea în bucătărie. Un cotoi negru...

TUDORACHE: Pe care l-ai botezat ... ceva cu B...

DRAGOMIR: Bulgakov. Singura ei cameră ne-o închiriase nouă.

TUDORACHE: Era lipită de gardul cimitirului. Aproape de capela mortuară.

DRAGOMIR: De sute de ori am auzit marşul funebru...

TUDORACHE: Pînă şi eu l-am învățat... (*cîntă marşul funebru din Eroica de Beethoven. Din boschet se aud cîteva aplauze. Chelnerii se ridică şi-l privesc fix. Tudorache îşi întrerupe cîntatul. Chelnerii se aşează la loc*)

....

BUCĂTĂREASA ŞEFĂ: Eu pe mormîntul tău îți pun
O lăcrămioară şi-o zambilă
Să îți aduci aminte-acum
Şi-n veci de-a ta copilăăă

ACORDEONISTUL: Măi, măi... Bagă tare, şefo.

TUDORACHE: Ştii ce-mi azvîrle-n față Doria în ultima vreme?

DRAGOMIR: Ceaşca cu cafea...

TUDORACHE: Atîta i-ar trebui!

DRAGOMIR: Florile pe care i le aduci...

TUDORACHE: Dracu-i mai aduce! Cuvinte, de ele-i vorba. Mai ceva decît cafeaua fierbinte, aşa crede ea. Cică deşteaptă ar fi fost dacă s-ar fi măritat cu tine. După cele citite-n ziar, mult mai baban s-ar fi aranjat, zice...

DRAGOMIR: Aha. Despre cele din ziar e vorba.

TUDORACHE: O poți lua (*rîde*) Ți-o dau, pe gratis,

DRAGOMIR: Ca pe-un cadou drăgălaş.

TUDORACHE: Fost drăgălaş.

Sună telefonul . Bărbatul se ridică şi intră în cabină.

BĂRBATUL: Da... încă nu... se poate... bineînțeles... orice... e cald... nimic... linişte... nici o adiere... desigur... (*închide şi revine la loc. Citeşte ziarul*)

TUDORACHE: Ciudat individ.

DRAGOMIR: Ai mai spus-o odată.

TUDORACHE: Ai observat?

DRAGOMIR: Ce?

TUDORACHE: Sună telefonul public... el se ridică, se duce, vorbeşte... N-aud ce zice.

DRAGOMIR (*zîmbind*): Poate are o soție năbădăioasă.

TUDORACHE: O scorpie...

DRAGOMIR:... căreia trebuie mereu să-i dea raportul. Ce şi cum şi de ce...

TUDORACHE: L-o fi trimis la cumpărături. Are-o plasă... (*bea*) M-ai întrebat ce fac. Încerc ceva. Dar e nevoie de bani şi de pile. Propteli. (*dă din mînă a lehamite*) Vorbim doar despre mine iar despre tine, nu aflu decît... din ziare.

DRAGOMIR: Mare lucru n-am ce completa. O viață personală mai puțin bogată-n evenimente.

TUDORACHE (*într-o doară*) Poate ajungi senator.

DRAGOMIR: Poate.

TUDORACHE: Ți-o doresc.

DRAGOMIR: Eu nu prea... Dar aparențele arată altceva...

TUDORACHE: Gustă şi măslinele. Sînt excelente.

Ştiam că măslinele sînt amare. Adevăratele măsline, mi-a mărturisit un prieten care a apucat să mănînce direct de la sursă, sînt dulci. Ca acestea de pe masa noastră. Un local care se respectă, chiar dacă, în aparență, nu dau doi bani pe clienți...

Afară se aude rumoare. vociferări încă vagi. scandări de lozinci neclare. aceste momente vor fi din ce în ce mai lungi. Bineînțeles, în local nimeni nu le va acorda nici cea mai mică atenție.

Prin scenă, trec în goană, doi manifestanți purtînd pancarte albe. Ca şi primul, în vîrful picioarelor.

Bărbatul se ridică, parcă în silă, şi intră în cabina telefonică. Formează un număr.

BĂRBATUL: Linişte... da... puțin probabil... nimic... desigur... aşa... (*închide şi se întoarce la loc unde continuă să-şi citească ziarul*)

În scenă intră Doria şi Pupa. Doria e încă o femeie apetisantă, provocatoare chiar, elegantă, fardată viu, senzual. Pupa, mult mai tînără, e îmbrăcată suspect de decent pentru vîrsta ei, fardată discret iar în mişcări se simte o stînjeneală.

TUDORACHE: Aoleu!

DRAGOMIR: Ce s-a-ntîmplat?

TUDORACHE: Nevastă-mea! Cum dracu' a nimerit aici?! Nu avem unde ne ascunde...

DRAGOMIR: În boschețI... (*rîde*)

BOSCHETARUL (*scoate doar capul*): Sînt copleşit... dar aici e ocupat iar restul nu se-nchiriază. (*dispare*)

DRAGOMIR: O adevărată întîmplare... pentru mine, fericită.

TUDORACHE (*bombăne*): Sper... Sîntem obligați să le invităm la masa noastră...

DRAGOMIR (*cu entuziasm*): Ne-au şi descoperit! (*le face semn cu mîna*)

DORIA (*în timp ce se apropie*): Ah, Dumnezeule, ce-mi văd ochii! (*către Pupa*) Ți-am spus, horoscopul de azi şi cărțile... o întîlnire şocantă... de suflet... din întîmplare... iar tu nu crezi... (către Dragomir) ah, Dragomire, ce întîmplare mi te-a scos în cale... o întîmplare de suflet... mai rar aşa ceva în ziua de azi... stai să te văd.

DRAGOMIR (*ridicat în picioare*): Stau...

DORIA: Neschimbat. Asta înseamnă să fii om bun... de

suflet... fără burtă, fără chelie, fără riduri ranchiunoase şi răutăcioase, ea e Lăcrămioara, cea mai grozavă prietenă a mea... de suflet... chiar dacă e mult mai tînără, se vede cu ochiul liber...

DRAGOMIR (*dă mîna cu Pupa*): Dragomir...

PUPA: Lăcrămioara...

VOCEA BOSCHETARULUI: Sînt copleşit!

DORIA: Nici nu te-am îmbrățişat, atît de tare m-am emoționat (*îl îmbrățişează*) Faci sport, se simte prin cămaşă. Lăcrămioara, poți să-l îmbrățişezi şi tu... o îmbrățişare de suflet... muşchiuloasă... (*Pupa se jenează în mod vizibil*)

TUDORACHE (*către Doria*): Ho, că-l sufoci cu aşa o avalanşă de cuvinte... Stați jos!

Doria şi Pupa se aşează.

DORIA: Tocmai treceam prin piață şi-am simțit cum ne ia cu plictiseală într-o zi atît de călduroasă şi insipidă încît am spus, predestinat, hai tu să bem o bere, găsim noi o crîşmă pe aici pe undeva şi-am găsit taman grădina asta care arată curățică... Şi am avut cea mai grozavă surpriză din viață (*către Pupa*) Dragomir era lulea după mine... pe vremuri... Un timid. Mai bine-l

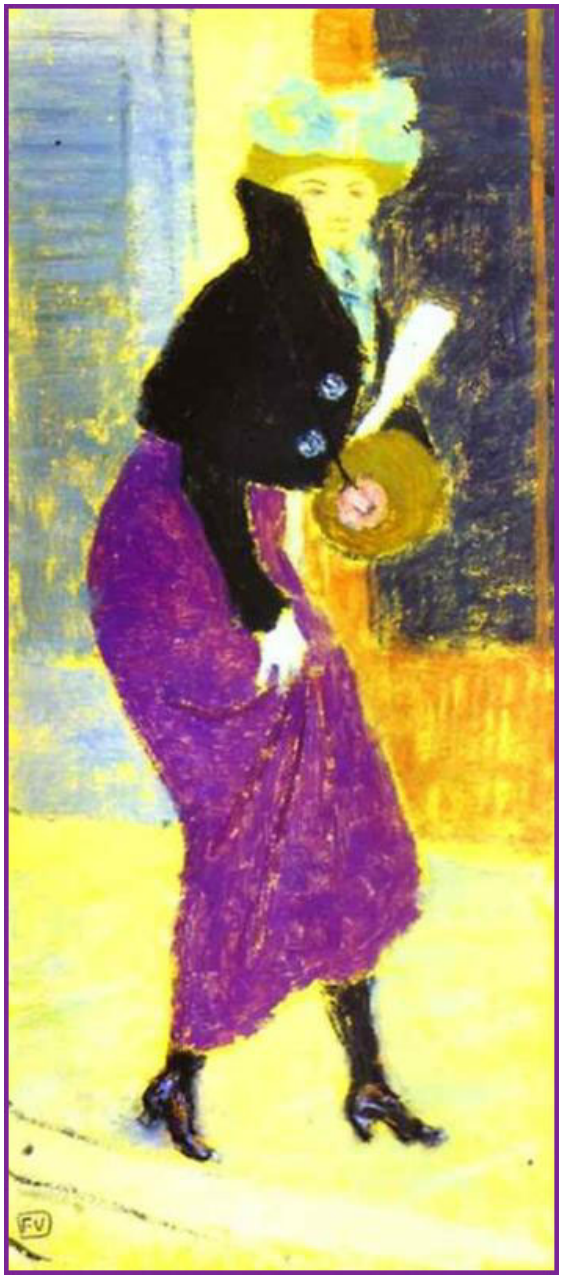

luam pe el de bărbat...

TUDORACHE: Dacă te-ar fi cerut...

DORIA: M-ar fi, dacă tu te-ai fi retras...

DRAGOMIR (*uşor jenat de discuție*) Mă duc să aduc două beri.

TUDORACHE: Adu.

Dragomir se apropie de boscheți. Răsare Boschetarul cu paharul în mînă

BOSCHETARUL: V-ați înmulțit.

DRAGOMIR: În mod fericit.

BOSCHETARUL: Două... una mai doamnă decît cealaltă. Sînt copleşit.

DRAGOMIR: Pe una am îndrăgit-o în tinerețe.

BOSCHETARUL: Iar pe cealaltă poți s-o... la bătrînețe... Toarnă fără spumă.

DRAGOMIR: Să găsesc două mai reci. Căldura face deja ravagii.

BOSCHETARUL: Ai grijă de tine...

DRAGOMIR (*mirat*): Adică? (*Boschetarul dispare*)

TUDORACHE (*către Pupa*) Arăți ca una ieşită de la pension... hăhă... sau de la şcoala de călugărițe...

PUPA: Remarcile tale sînt idioate.

TUDORACHE: Îți făceam un compliment. Te prinzi greu... Ai băut ceva?

DORIA: Un mic coniac. Pentru curaj.

TUDORACHE: Curaj? La vîrsta ta? Doar dacă vrei să te dai virgină...

PUPA: Încetează cu grosolăniile, altfel...

TUDORACHE: Începi să amenințI, puişor?

DORIA: Pliscul amîndoi! Se întoarce. (*Dragomir se apropie cu sticle şi pahare*) Dragomire, ai rămas acelaşi tip galant, manierat, atent... Aici chelnerii sînt în grevă?

TUDORACHE: E o deservire... de tip original. Ei asistă la un recital vocal dat de bucătăreasa şefă iar noi ne servim cu mînuțele noastre... Ba îi servim şi pe ei cînd ne roagă. Plus un boschetar.

DORIA: Un... ce?

PUPA: Din acela cu punga care-l face să viseze frumos?

DRAGOMIR: Acela-i aurolac.

PUPA: Tot un drac...

DORIA: Şi unde-i?

DRAGOMIR: În boschet.

PUPA: Acolo locuieşte, vai ce palpitant (*gustă din cele de pe platou*) Uite şi măslinuțe... şi brînzică... şi... n-au un gust prea bun porcărioarele ăstea... haha... am glumit...

DRAGOMIR. Sînt chiar surprinzător de gustoase, pe-o asemenea căldură.

DORIA: Din cauza E-urilor, dragă, a chimicalelor, a coloranților, a întăritorilor de tot felul.

TUDORACHE: Lasă, dragă, observațiile astea pesimiste. E un prilej de bucurie iar bucuriile trebuiesc sărbătorite prin ospețe. Căci ospățul apare de-a lungul întregii Scripturi. Domnul găseşte mereu prilej pentru ospețe şi veselie... (*toți îl privesc cu gura căscată*)

VOCEA BOSCHETARULUI: Sînt copleşit.

DORIA: Mă uimeşti, Tudorache. Tu te-ai apucat de citit scriptura în secret, după ce adorm, sub plapumă... Vrei să-l impresionezi pe Dragomir, să vadă cît de cult ai devenit în anii ăştia trecuți... Pe vremea cînd locuiați amîndoi în aceeaşi cameră, punea-i mîna pe-o carte... din an în an...

TUDORACHE: Tu erai de vină, scumpo. Mi-erau mereu mîinile ocupate...

PUPA: Ce vrea să spună?

TUDORACHE: Aşa-s fetițele... nu înțeleg aluziile...

DRAGOMIR: Tudorache are dreptate. Bucuriile, precum izbînzile, trebuie sărbătorite.

PUPA: Iar noi ne bucurăm ori...?

DORIA: Bucuria revederii, dragă. Izbînzile, mai tîrziu.

PUPA (*înfulecînd măsline*): Ce întîmplare!

DORIA (*înfulecă salam*): O întîmplare de suflet.

TUDORACHE: Fetele se arată a fi flămînde de-a binelea. Mai aduc un platou.

DRAGOMIR: Lasă-mă tot pe mine. Deja m-am obişnuit. Îmi mențin silueta... (*pleacă*)

TUDORACHE (*către Doria*): Îți stă bine aşa, pe post de ...

DORIA: Scuipă cuvîntul, nu te jena (*înfulecă brînză*)

TUDORACHE: De ştoarfă... am şi uitat ce pulpe ai... dacă-ți îndepărtezi puțin picioarele...

DORIA (*înfulecînd brînză*) Poate-mi vezi... flocii. Chiloții mi-s... în poşetuță.

TUDORACHE: O faci pe... Lăcrămioara să roşească...

PUPA (*înfulecă măsline, brînzică, sălămior, şunculiță*): Ai de gînd să-ți bați joc de mine?

TUDORACHE: O întrebare care nu necesită răspuns...

Dragomir alege platoul. Boschetarul apare, ca de obicei.

BOSCHETARUL: Sînt copleşit! Transpir deja, căldura dracului. Salamul se împute pe-o astfel de căldură. La unii, şi creierul. Pune doar măsline.

DRAGOMIR: Sper să nu se împută nimic...

BOSCHETARUL: Situația... Dispar, să nu mă bată soarele în cap. (*dispare*)

BUCĂTĂREASA ŞEFĂ (*schimbînd ritmul*):
Badabidubidubidii
Pe cînd eram noi doi copii
Badabidubidubidip
Săltam cu puța în nisip

ACORDEONISTUL: Hip-hop... e bine, şefa. Bagă tare!

DRAGOMIR (*a ajuns la loc*): Doamnele sînt servite.

DORIA: Acum stai şi tu odată jos! Să te văd mai bine. Să-mi spui ce-ai făcut în toți aceşti ani în care nu ne-am văzut. Te-ai însurat, cine-i fericita, unde lucrezi, cîți copii ai...

TUDORACHE: Îl înnebuneşti ca la interogatoriu.

PUPA: Acolo ştiu că se pun întrebările pe rînd.

TUDORACHE: Bravo. Ştiința înainte de toate. E tot burlac, prietenul nostru.

DORIA: Chiar aşa, Dragomire?

DRAGOMIR: Chiar aşa. Să nu mă întrebi de ce nu m-am căsătorit... Pur şi simplu... habar n-am...

DORIA (*luminată*): Mi-ai rămas fidel!

PUPA: Atîția ani! Ca-n telenovele! Ce drăguț!

DRAGOMIR: Nu mă uit la telenovele.

DORIA: În schimb, eşti un erou. Am citit în ziare. Eu citesc romane de suflet şi ziarele, paginile cu horoscop, cu viața intimă, ştii, sexuală... Şi ți-am văzut poza, mamă, am explodat de bucurie, i-am zis lui Tudorache, nu ne e ruşine, locuim de atîția ani în acelaş oraş şi nu ne căutăm, nu bem şi noi o bere împreună, ca-n alte vremuri...

.... DRAGOMIR: Nici eu nu v-am căutat.

DORIA: Ritmul ăsta rapid în care trăim, galopăm toată ziua, unii cu folos...

PUPA: Sînteți ziarist?

DRAGOMIR (*derutat*): De unde...

TUDORACHE: Ce-ar fi să vă faceți per tu. Ciocniți un pahar şi spargeți gheața.

PUPA (*sfioasă*): Nu îndrăznesc. E o persoană importantă...

TUDORACHE: Îndrăzneşte. Învingeți-vă amîndoi sfiala. (*ciocnesc cu toții*) Pentru reîntîlnirea noastră.

DORIA: De suflet.

PUPA (*goleşte paharul*): Aşa... deci eşti ziarist.

DRAGOMIR: Nu sînt.

TUDORACHE: Acum începi tu cu întrebările.

DRAGOMIR: E normal, Tudorache. Din moment ce stăm la o masă, trebuie să ne cunoaştem... cît de cît. Lăcrămioara are tot dreptul să fie curioasă.

DORIA: Un joc! Hai să o lăsăm pe Lăcrămioara să ghicească. Femeile au o doză de intuiție în plus față de bărbați. ....

TUDORACHE: Aşa-i. Aveți tot soiul de doze în plus.

PUPA (*apucă o mînă de-a lui Dragomir*): După mîini... eşti intelectual...

TUDORACHE: După vorbă, după port... Normal, din moment ce am fost colegi de studenție...

DORIA: Mai ține-ți gura!

PUPA:... degete subțiri... fine... care ştiu să mîngîie... atent... gingaş...

TUDORACHE: Telenovelele duc la romantism.

PUPA:... după cum eşti îmbrăcat... după ținuta deloc îngîmfată... dar demnă... eşti... un fel de şef care impune fără să jignească subalternii. Am zis bine?

TUDORACHE: Super! Voi chiar mă convingeți de intuiția superioară a femeii.

PUPA:... banii îți sînt aproape indiferenți... nu eşti materialist... Porți ochelari?

.... DRAGOMIR: La citit.

PUPA:... şi citeşti mult.

TUDORACHE: Cît am locuit împreună, a citit tone de cărți.

PUPA (*inocentă*): Şi la ce ți-a folosit?

TUDORACHE (*rîde*): Zicea că va avea o bună distracție în mormînt.

DORIA: Răspunzi în locul lui, îi eşti deja consilier?

DRAGOMIR: Ai ținut minte.

PUPA: Sună a bătaie de joc.

DRAGOMIR: Nici vorbă. Erau, de fapt, cuvintele unui scriitor, nu-mi amintesc care anume... Eu nu am făcut altceva decît... să fiu de acord cu el.

PUPA: Are şi simțul umorului. Un bărbat ideal (*bea*) Şi dacă eşti şi tu, de fapt, altceva decît pari?

DORIA: Idealul e de neatins, sufletel. Şi băiatul nostru e un cititor pasionat... (*Tudorache o priveşte surprins*)

PUPA: Ce spui? ....

DRAGOMIR: Uitasem de el. Trebuie să aibă acum...

DORIA: Aproape douăzeci. Îi place muzica... teatrul... şi, mai ales, cititul. Un copil de-o sinceritate dezarmantă. Un timid, un revoltat în acelaşi timp. Un visător... cu picioarele pe pămînt.

TUDORACHE: Ce frumos descrii tu, Doria! Seamănă cu mine, v-ați prins.

DORIA: Nici vorbă. Nu-i meschin, egoist, nu minte...

DRAGOMIR: Tinerii au azi alte idealuri...

PUPA: S-o întindă pe alte meleaguri, să iasă din spațiul mioritic... Are şi el degete subțiri şi fine?

DORIA (*precipitat*): Uf, se face tot mai cald. E frumoasă grădina asta de vară, e şic dar la puțină umbră nu s-au gîndit. Unde dracu-s umbrelele?

DRAGOMIR: Le montează mai tîrziu...

TUDORACHE: Sau le vom monta noi.

DORIA: Atunci... să înghițim lichidul pînă-i rece. Pentru bucuria revederii. (*beau*)

.... BUCĂTĂREASA ŞEFĂ (*revine la stilul inițial*) Te văd cum stai în brațe moi
Aşa cum stam odată noi
Iar inima-mi se zbate tare
Şi îți trimite o chemare
Din depărtaaaare... ....

ACORDEONISTUL: Măi, măi... E bine, şefo.

Chelnerii aplaudă. Din boschet ies două mîini care aplaudă şi ele.

PUPA (*sincer*): Ce frumos spune cu inima! Îmi vine să plîng.

TUDORACHE (*printre dinți*): Imbecilă.

PUPA: Aşa sînt eu, ce aveți împotrivă? Mai simplă. Îmi plac şi romanțele... şi tangourile... Cînd aud o romanță, mă apucă plînsul, uneori...

TUDORACHE: Asta ne-ar mai lipsi!

VOCEA DIN BOSCHET: Plînsul în local este interzis.

TUDORACHE: Ai auzit? Cred că şi scrie undeva pe-un perete... Plînsul în local, interzis.

PUPA: Bine. Mă abțin. (*începe să înfulece, din nou, ce se află pe platou*)

DORIA: Poezii celebre sînt cîntate... în stil de romanță. (*înfulecă*)

TUDORACHE: Eu cred că tinerii nici n-au auzit de romanțe şi nici nu vor să audă. La ce le-ar folosi?

PUPA: Am citit şi eu o carte. Tare frumoasă. Se numea... dracu' mai ştie titlul. Am plîns... Era scrisă de un englez sau american... American, precis. Şi ea moare la sfîrşit de o boală necruțătoare iar părinților le pare rău că nu i-au lăsat să se căsătorească, unii fiind bogați şi ceilalți săraci. Ei au trăit împreună, adică tinerii, pînă-n ultima clipă a ei, într-o cămăruță de la

mansardă unde ascultau muzică şi citeau.

DORIA (*înfulecînd*): O poveste de iubire...

TUDORACHE: Mai bine că a murit şi n-au apucat să se însoare. Pînă la urmă, sfîrşeau prin a se plictisi îngrozitor împreună.

DORIA: Asta-i după capul tău, după grozava ta experiență de viață. Există excepții, dragă.

TUDORACHE (*către Dragomir*): Ții minte cum îți imaginai tu continuarea poveştii lui Romeo şi Julieta? În cazul în care n-ar fi murit iar familiile lor se-mpăcau şi-i lăsau să se căsătorească? Mamă, ce mai rîdeam, de se cutremurau crucile în cimitir. Ea, grasă, acrită, cu părul unsuros, prăjind zilnic ceapă, în timp ce o droaie de copii cu mucii pe piept, se smiorcăiau în jurul ei. El, cu burtică şi chelie, bînd stacane cu bere împreună cu prietenii, spunînd glume porcoase şi privind, bălos, la sînii servantelor...

PUPA: Spuneai tu toate astea?

DRAGOMIR: Recunosc...

VOCEA DIN BOSCHET: Sînt copleşit!

TUDORACHE: Oho, şi cum mai continua. Mă țineam de foale de atîta rîs. Avea o imaginație de scriitor... bolnav... Dar mă abțin să continui... Lăcrămioara e încă în faza iluziilor... Ea, încă, visează...

PUPA: Visez pe p... (*se întrerupe, zîmbeşte larg, rontăie o măslină, bea bere*)

Intră Tînărul.

De afară se aude rumoare. Fluierături, lozinci neclare, huiduieli.

Tînărul are în mînă un casetofon. Priveşte, surprins, în jur. E încîntat de local. Din difuzoarele casetofonului răzbate muzică de Mozart. Tînărul se aşează la o masă, aproape de cei patru. Bărbatul se ridică, vădit plictisit, şi intră în cabina telefonică. Acordeonistul cîntă, cu foc, singur. Bucătăreasa şefă s-a aşezat pe podium, mănîncă semințe, şi îl ascultă. Chelnerii, la fel.

BĂRBATUL: Da... o atmosferă plăcută... se face tot mai cald... al dracului... totul e în ordine... da... am înțeles... veselie... da... am înțeles. (*închide. Din plasă scoate suluri de bandaje. Începe să bandajeze cabina telefonică. Încet, fără grabă, pînă nu se va mai vedea nimic din ea. Un uriaş picior bandajat*).

DORIA (*arătînd spre Tînăr*): Drăguț băiat.

TUDORACHE Repede l-ai remarcat. I-ai putea fi mamă.

DORIA: Zău, mă?

Chelner 1 se ridică şi se apropie, cu paşi fermi, de masa Tînărului.

TÎNĂRUL: Bună ziua. Aş dori o halbă şi alune prăjite.

CHELNER 1 (*apăsat*): Ce-i cu cîrîitoarea ai?!

TÎNĂRUL: Păi... e un casetofon.

CHELNER1: *Asta văd şi eu. Mă crezi tîmpit? Nu ştiu ce-i acela un casetofon?! Te crezi şmecher?! Aici e interzis! Închide-l!*

TÎNĂRUL: Dar e dat la minim. Abia-l de îl aud şi eu... Pe cine deranjează?

CHELNER 1: Îți bați joc de mine. Dacă toți clienții ar veni cu casetofoane şi ar asculta muzică din aia urlătoare pe care vă scălămbăiți voi?!

TÎNĂRUL: E Mozart. Un concert pentru flaut.

CHELNER 1: Tu-ți bați joc de mine!! Cîntatul în local e interzis, nu pricepi!?

TÎNĂRUL: Atunci îmi pun căştile... Pe Mozart nu se dă din cap... Cine să înțeleagă ce fac eu?

CHELNER 1: Căştile, mă?! (*îi smulge căştile din mînă şi vrea să i le îndese, brutal, pe cap dar se abține, înghițindu-şi furia. Forțează un zîmbet*) Eşti şi obraznic şi impertinent, tipic... Dacă ai urechi, poți asculta muzica din localul nostru. Cui nu-i place, e liber să aleagă alt local. Poți s-o-ntinzi, ai priceput, tinere? (*îi închide casetofonul*) Aici e un local care se respectă.

TÎNĂRUL: Am priceput...

CHELNER 1: Şi nu mă obliga să mă întorc.

TÎNĂRUL: În ordine, şefu. Adu o bere şi alune prăjite, fără sare. Cu burta plină, voi aplauda entuziasmat hartista guristă...

CHELNER 1: Îți dau un sfat. Abține-te de la miştocăreală. Spre binele tău. (*se întoarce la loc*)

TÎNĂRUL: Cum rămîne cu berea... şi... vorbesc singur, se pare...

TUDORACHE: Tinere, poți aştepta mult şi bine. Te serveşti cu mînuța ta, de ți-e poftă de ceva. Aşa am făcut şi noi.

TÎNĂRUL: Da? Haios local. Am mirosit eu de la bun început că-i ceva aparte. Supermişto. Dacă le povestesc colegilor, năvală vor da cu toții.

DRAGOMIR: Ia deschizătorul de capace, vei avea nevoie de el...

PUPA: Dacă eşti drăguț... adu-ne şi nouă alune.

TÎNĂRUL: Aduc. Cu plăcere. De mic copil mi-am dorit să fiu folositor oamenilor (*pleacă*)

Răsare Boschetarul.

.... BOSCHETARUL: Sînt copleşit! Salut tinere.

TÎNĂRUL: Salut. De ce eşti copleşit?

BOSCHETARUL: De tot şi de toate. Trăim într-o țară copleşitoare.

TÎNĂRUL: E un punct de vedere.

BOSCHETARUL: Azi n-am mîncat alune prăjite.

TÎNĂRUL: Îți dau eu. Cu sare ori fără.

BOSCHETARUL: Cu sare.

TÎNĂRUL: Bere vrei?

BOSCHETARUL: Toarnă aici (*întinde paharul*)

TÎNĂRUL: Îți dau o sticlă, mai bine. Chiar două.

BOSCHETARUL: Vezi? Sînt copleşit! Aşa tînăr şi aşa darnic.

TÎNĂRUL: Mai văd aici salam şi brînză şi...

BOSCHETARUL: Am mîncat, cînd fu mai răcoare. Pe căldura asta...

TÎNĂRUL: E plăcut să locuieşti într-un tufiş, cred. Verdele e odihnitor, emană prospețime .....

BOSCHETARUL: Nu toți boscheții emană prospețime... doar cei de pe acest teritoriu. Tu de ce nu eşti în Spania, la vîrsta ta?

TÎNĂRUL: Nu-mi plac taurii.

BOSCHETARUL: Aha!

TÎNĂRUL: Gagica aia grasă de pe podium, e şi bucătăreasă?

BOSCHETARUL: E treaba ei. Mai multă prudență,

tinere. Era s-o iei peste mutră.

TÎNĂRUL: Am înțeles. (*se întoarce şi depune alunele pe masa celor patru*)

DORIA: Eşti tare frumuşel... şi ai ochi strălucitori...

TÎNĂRUL: Îmi place situația, de aia. Păcat că lipsesc clienții. I-aş servi pe toți, aş face un ban cinstit să-mi pot plăti cantina...

TUDORACHE: Pe dracu, ai face! Ăştia sînt în stare să te pună la plată pentru minunata şansă de afirmare ce ți-au oferit-o. Mai cuminte ar fi să stai jos şi să-ți sorbi berea în linişte.

....

TÎNĂRUL (*se aşează la locul său*): Oare de ce, în ultima vreme, toți îmi dau sfaturi, ce şi cum...? Deoarece sînt tînăr, în putere, cu toți dinții-n gură iar viitorul mi se-ntinde în față, precum o ață... E spre binele meu să ştiu cum trebuie păşit pe-o chestie atît de subțire. Mereu pluteşte o grijă părintească deasupra mea... deasupra noastră...

DRAGOMIR: Reciți, tinere?

TÎNĂRUL: Scuzare... M-am trezit vorbit de unul singur.

TUDORACHE: Nu-i nimic, doar să n-o faci prea tare.

TÎNĂRUL: L-aş deranja pe acordeonist şi urechile fine ale ascultătorilor... Oare de ce au pus lumînări în timpul zilei?

DORIA: Pentru că ... noaptea localul se închide (*rîde galeş*)

TÎNĂRUL: La logică, veşnic am dat-o în bară.

PUPA: Ce ascultai la casetofon?

TÎNĂRUL: Mozart.

PUPA: Aha... e flautist?

TÎNĂRUL: Mozart a fost un geniu. Un geniu muzical. A fost copil minune.

....

PUPA: Ca Adrian?

TÎNĂRUL: La cinci ani cînta la vioară perfect, fără să scîrțîie, la clavecin, flaut şi alte instrumente. La şase ani a compus prima operă. A fost mai mult hrănit cu apă decît cu lapte, cînd era bebeluş, normal, de aceea s-a îmbolnăvit de tuberculoză şi a murit la numai 35 de ani.

PUPA (*automat*): În plină glorie!

TÎNĂRUL: Te înşeli. A murit sărac, părăsit de toți, chiar

şi de nevastă. Cu multă vreme înainte, aia, de fapt, începuse să umble brambura, de una singură, supărată pe el că nu aduce bani acasă.

DORIA: O reacție normală...

TÎNĂRUL: Astfel, geniul muzical a sfîrşit în groapa comună. Nici în ziua de azi nu i s-au găsit osemintele şi nu i se vor găsi în vecii vecilor. Amin.

DORIA: O poveste tristă...

PUPA: Bună de-un film serial.

TÎNĂRUL: Am spus doar adevărul.

PUPA: Se vede că studiezi muzica.

TÎNĂRU: Nici vorbă (*bea din sticlă*) Am citit într-o revistă... scuzați... Țîțele, aşa-i zice... (*Tudorache şi Dragomir izbucnesc în rîs*) Asta e. Pe ultima pagină, dracu' ştie ce legătură avea cu restul, am citit despre Mozart. Era numărul din decembrie, luna morții sale. După ce că a fost sărac a mai murit şi iarna! Singur. Nimeni, absolut nimeni nu l-a condus pe ultimul drum. Doar groparul. De atunci, de cînd am aflat toate astea îi ascult compozițiile, am o droaie de casete. Îl port cu mine. Să aibă măcar acuma parte de o societate veselă, bine dispusă, bine hrănită, în care nimeni nu moare iarna. Bucuriile noastre să fie şi ale lui...

Prin scenă trec în goană trei manifestanți cu pancarte albe în mînă. De afară se aude rumoare. Cu mai mare intensitate. Fluiere de polițişti, huiduieli, surde explozii... mulțimea în mişcare.

PUPA (*supinînd adînc*): Ce trist. Aş bea ceva tare, în cinstea copilului minune.

TUDORACHE: Glumeşti, Lăcrămioara! Pe-o asemenea căldură...

DRAGOMIR: Tărie amestecată cu bere... face bum! În creier...

TUDORACHE: Vezi, nici Dragomir nu-i de acord.

PUPA (*copilărindu-se*) Vreau să se învîrtă lumea cu mine!

DRAGOMIR: Atunci... mai aduc bere.

DORIA: Chiar aşa.

TUDORACHE: Pe căldură mare se bea ceai fierbinte. Aşa procedează arabii. Poate-l rugăm pe Dragomir să ne prepare un ceai fierbinte de... muşețel.

Dragomir rîde şi pleacă după beri.

DORIA (*către Tudorache*): Nu prea-i cazul să-l iei peste picior.

TUDORACHE: Nu l-am luat, dragă. Dragomir ştie de glumă.

DORIA: Şi scuteşte-mă de scabrosul dragă.

TUDORACHE: Iar voi... nu vă mai dați în spectacol.

PUPA: E vorba şi despre mine în fraza asta?

TUDORACHE: Ție ți s-au urcat aburii alcoolului la creieraş. Coniac cu bere, exact ce-ți lipsea. Te comporți... ca o gîscă.

PUPA: Sună mai frumos decît... vacă. (*rîde*) Eu folosesc acum o tactică care va da roade...

TUDORACHE: Că... care-i aia?

PUPA: Sinceritatea. Sînt bărbați care se topesc cînd le spui totul, cu prostească sinceritate. Ajung să te adore, considerîndu-te lipsită de apărare, un puişor care nu ştie să se prefacă, să se ascundă în spatele minciunilor, pe care orice vultur îl poate prinde în ghearele sale şi atunci puişorul trebuie luat sub aripa ocrotitoare a bărbatului vînător. Te-ai prins?

TUDORACHE: Te-ai îmbătat. O să ne facem de rahat.

PUPA (*copilăros*): Toți ori doar eu?

TUDORACHE: Mai bine... ați pleca şi ne-ați lăsa singuri. Găsesc eu o scuză...

DORIA: Să-l las pe Dragomir aşa de repede, după ce nu l-am văzut atîta amar de vreme?

PUPA: Iar eu abia de l-am cunoscut.

Dragomir revine. În timp ce lua berile, Boschetarul şi-a făcut doar, scurt, apariția rostind SÎNT COPLEŞIT şi s-a vîrît înapoi în boschet.

DRAGOMIR: M-am întors mai repede ca de obicei.

DORIA: E pentru ultima oară că te duci tu după ceva... Să mai facă şi Tudorache mişcare, nu i-ar strica.

TUDORACHE: Ai dreptate, ca-ntotdeauna, dragă...

BUCĂTĂREASA ŞEFĂ: Un semn de-adio mi-ai făcut
Dar eu, naiva, n-am crezut
Şi-acuma plîng privind la poartă
Aceasta este a mea soartăăăă

ACORDEONISTUL: Măi, măi... e bine, şefo. Bagă tare!

În timp ce Bucătăreasa şefă cîntă, îşi face apariția Handicapatul într-un scaun cu rotile. De speteaza scaunului atîrnă o sacoşă mare, umflată. Handicapatul se opreşte în mijlocul localului. Priveşte în jur. Mestecă gumă. Se apropie de masa Tînărului.

Bărbatul a terminat de bandajat cabina telefonică. Se aşează la loc, scoate din buzunar un telefon mobil, vrea să formeze un număr, se răzgîndeşte, îl bagă înapoi în buzunar, ia ziarul şi continuă să citească.

HANDICAPATUL: Pot sta cu tine la masă?

....

TÎNĂRUL: O, îmi face chiar plăcere, zău!

HANDICAPATUL: E plictisitor de unul singur.

Chelner 1 se apropie de masă cu o tavă în mînă pe care se află un pahar înalt cu un suc verzui şi o cupă cu frişcă. Lasă tava pe masă, în fața Handicapatului. Acesta, printr-un gest al capului, îi arată sacoşa. Chelner 1 o ia pe umăr.

CHELNER 1: Dacă mai doreşti ceva, faci un semn.

HANDICAPATUL: Gheață, cîteva cuburi, mai tîrziu. S-a făcut al naibii de cald şi va începe să-mi curgă transpirația pe şira spinării.

Chelner 1 se întoarce. Depune sacoşa pe podium, la picioarele Bucătăresei şefe.

PUPA (*cu voce scăzută*): Drăguț din partea chelnerului.

DORIA: Ce-i drăguț?

PUPA: L-a servit pe... Sărmanul. Ar fi fost umilitor pentru el s-o pornească printre mese cu roțile ălea...

TUDORACHE: Pentru noi e de-a dreptul înălțător! Ne-am putea lua nişte... patine cu rotile.

DORIA: Nu fii meschin, mă. ....

HANDICAPATU (*către Tînăr*): Doreşti o gumă?

TÎNĂRUL: Doresc.

HANDICAPATUL (*scoate din buzunar mai multe pachete şi le azvîrle pe masă*): Am o tonă acasă. Aş putea mesteca gumă timp de şapte vieți. (*către ceilalți*) Serviți şi dumneavoastră.

TUDORACHE: Cu noi vorbeşti?

HANDICAPATUL: Da... Întăreşte gingiile şi optimismul.

PUPA: Mulțumesc... eşti drăguț...

TUDORACHE (*printre dinți*): Abține-te.

PUPA (*printre dinți*): Nu vreau... l-am jigni... (*tare*) Eu iau două... şi pentru Doria

HANDICAPATUL (*a auzit*): Puteți refuza fără jenă. Mi-e indiferent. Am şi ciocolată (*scoate din buzunare tablete de ciocolată şi le azvîrle pe masă*)

DRAGOMIR: Eşti amabil. Ciocolată cu măslinuțe şi brînzică... O fi un amestec fericit?

PUPA: Cine poate zice exact ce-i aia fericire? (*oftează*) Trebuie încercat. Unele popoare, mai civilizate decît noi, mănîncă friptură cu compot de prune şi garnitură de gutui şi ciorbă cu stafide.

TÎNĂRUL: Iar altele toarnă dulceață peste papară. Ciocolată cu bere rece... trebuie să fie o chestie nobilă. (*desface o ciocolată, serveşte*)

HANDICAPATUL: Am o tonă de ciocolată acasă. Smochine, portocale, banane, sucuri, supe concentrate, paste făinoase, conserve... Să tot mănînc, de dimineața pînă seara, să mă îngraş pînă nu voi mai încăpea în scaunul ăsta. Ori să mănînc, să-mi vîr o pană pe gît, să vărs, iar să mănînc şi tot aşa, spre bucuria celor ce-mi trimit ajutoare...

PUPA: Frumos din partea lor...

DORIA: Oameni de suflet...

HANDICAPATUL: Scaunul ăsta, dacă vă uitați bine, e din inox. Au vrut să-mi sufle mînerul cu aur. O adevărată idioțenie. Aurul e ochiul dracului. Într-o bună zi, m-aş fi trezit în vreun şanț... Cu mînerele tăiate... Am şi haine de toate mărimile şi culorile, vreo mie de şepcuțe cu reclame. Am zeci de perechi de pantofi. Chiar şi clăpari şi schiuri.

TUDORACHE: Jucării n-ai primit?

HANDICAPATUL: O droaie. Maşinuțe, trenulețe, vaporaşe, mingi... şi rachete de tenis.

TÎNĂRUL: Ce naiba să faci cu ele...? Adică... ce faci cu atîta marfă?

HANDICAPATUL: O dau. Unii au nevoie. Comerțul trebuie să înflorească. Încurajez pe micii întreprinzători...

TUDORACHE: Poți cîştiga bani frumuşei...

HANDICAPATUL: Da? A... desigur... bani cinstiți, fără

miros. Şi ce să fac cu ei? Oare ce să fac cu banii cîştigați...? A, ştiu! Îmi voi cumpăra de ei... ciocolată, sucuri, haine... Grozav! Apropo. V-ați dat seama că sînt un handicapat. Dar, voi preciza, sînt un handicapat fizic... Mi-a apărut poza în cîteva ziare.

PUPA: Ai fost în Vietnam?

La auzul întrebării, în afară de Handicapat, toți rămîn încremeniți de uimire. Din boschet răsare, încet, capul Boschetarului care apucă să spună Sînt co... apoi rămîne cu gura căscată. Chiar şi Bărbatul, aparent absent de la tot ce se petrece în jurul său, lasă ziarul din mînă şi se holbează la Pupa.

.... TUDORACHE (*şoptit*) Asta s-a îmbătat, pe onoarea mea...

DORIA: Lăcrămioara...

PUPA: Ce dracu' vă holbați aşa la mine. Parcă v-a căzut un dulap în căpățîne, o bombă atomică. N-are voie omul să întrebe?

HANDICAPATUL: Din păcate, nu am fost.

PUPA: Am văzut un film la video

HANDICAPATUL: Uitasem. Am cinci aparate video şi sute de casete, de toate genurile...

PUPA (*transpusă*):... un film tare trist. El era tînăr şi frumos şi plin de viață şi umor şi ea era tînără precum el. Au dansat împreună la un bal. El era ud tot, că venise la dans pe o ploaie torențială şi nu avea umbrelă şi ea s-a îndrăgostit de el. Iar el s-a înrolat singur şi de bună voie pentru Vietnam, zicînd că merge să-şi servească patria. Iar cînd a ajuns acolo, după lupte crîncene, şi-a dat seama că nici vorbă de patrie şi a fost rănit de o bombă... S-a întors acasă aşa... pe un scaun ca al tău şi s-a întîlnit cu fata dar apoi n-a mai vrut să o vadă. A început să bea, cu toate că patria i-a dat multe medalii... degeaba, el nu mai putea dansa cu fata lui şi nici cu alta... ....

HANDICAPATUL: Am văzut filmul. Toate filmele despre Vietnam sînt la fel. Împuşcături, morți, şobolani, torturi şi... supraviețuitori handicapați. Fizic ori psihic. La ei se numesc, însă, eroi de război. Asta-i diferența. Sînt arătați la televizor, cu ocazia zilelor festive. Şi eu am apărut în cîteva ziare. Prima oară, cînd mi s-a donat acest scaun. Eram înconjurat de un munte de conserve şi pachete de gumă de mestecat. A doua oară, cînd am cîştigat concursul de tras cu praştia...

TÎNĂRUL: Cărți ai primit?

HANDICAPATUL: Bineînțeles... uitai să vă spun. De

poker, tarot, bridge... şi cu femei goale... cu poziții... porno...

DORIA: Există şi aşa ceva?

TÎNĂRUL: Mă referam la cărți de citit.

HANDICAPATUL: De citit... doar ceva reviste dar... dacă doreşti, spune-mi. Îți procur cîte vrei. Faci o listă. E pasiunea ta ori ai de gînd să deschizi un anticariat?

TÎNĂRUL: E pasiune dar... un anticariat ar fi o idee! E nevoie de timp liber iar eu nu prea am acum... Cînd prind puțin timp liber, zac într-o grădină de vară ori citesc, ascultînd muzică...

HANDICAPATUL: Am de toate genurile, casete, CD-uri... să zaci toată viața, moțăind pe muzică.

TÎNĂRUL: Mozart ai?

HANDICAPATUL: Mozart?

PUPA: E nebun după el.

HANDICAPATUL: Toți sîntem nebuni... într-un fel. La unii se vede, la alții nu... Unii mai mult, alții mai puțin.

PUPA (*fredonează tangoul cîntat de Acordeonist*): E minunat să dansezi... într-o grădină de vară... în plin soare... mai romantic decît pe-o noapte cu stele...

DORIA: E amiază, Lăcrămioara...

PUPA: Ei, şi? Babalîci conformişti, aşa-i tinere? Pot dansa la orice oră din zi ori din noapte... Te face să uiți... Fără idei preconcepute că se duce tinerețea...

DORIA: S-a dus...

PUPA: Sîntem aici pentru a ne distra...

TUDORACHE (*către Dragomir*): Dacă-l invită la dans (*arată spre Handicapat*)... şi este în stare... începe circul.

DORIA: Într-un asemenea local cu un specific mai aparte, există riscul, draga mea...

PUPA (*fetiță*): Îmi asum tot riscul.

DRAGOMIR (*se ridică brusc*): Am să-i întreb. În fond, Lăcrămioara are dreptate.

PUPA: Avem printre noi un bărbat.

TUDORACHE (*indignat şi nu prea*): Iarăşi le ceri voie? Poți înnebuni...

DRAGOMIR: Aşa e mai simplu. Dacă şi dansatul e interzis în local? Iscăm discuții şi altercații inutile. (*pleacă*)

TUDORACHE (*către Pupa*): Cam exagerezi. Te dai în bărci... te bălăcăreşti...

PUPA: Ce de cuvinte alese pe cap de intelectual!

DORIA: De mă ambalez puțin, poate dansez şi eu.

TUDORACHE: Sînteți nişte idioate. Dracu' m-a pus... Sper să fie interzis...

PUPA: De ce? În timpul dansului, vom fi mult mai aproape unul de celălalt... corpurile noastre se vor atinge... Îşi vor transmite semnale misterioase...

TUDORACHE: Năclăite şi transpirate...

Dragomir revine.

DRAGOMIR: E voie. E chiar un semn de prețuire din partea noastră față de arta acordeonistului.

TUDORACHE: Halal artă...

DRAGOMIR: Cînd intervine solista, trebuie stat jos. Nu se dansează, are fi o lipsă de respect, zic ei.

DORIA: Dar solista intervine mereu.

DRAGOMIR: Acum va face o pauză mai lungă. Prin urmare (*către Pupa*)... dansați, domnişoară?

PUPA (*ridicîndu-se*): Cu cea mai vie plăcere.

Cei doi se îndepărtează.

DORIA: Şi noi?

TUDORACHE: Noi, ce?

DORIA: Dansăm?

TUDORACHE: Ai căpiat?! Ți se văd coapsele şi dacă stai jos, ba chiar mai bine... Ori vrei să-ți vadă tinerelul bucile... Ia-l pe el...

DORIA: Bădăran, ca de obicei. Dacă mă ambiționez...

TUDORACHE: Din partea mea, ambiționează-te. Nu-mi pasă. Poți dansa şi-n pielea goală... dar nu te-aş sfătui. Ți-ai pierde clienții...

DORIA: Ce domn onorabil! Un individ fals, duplicitar. Fanfaron şi măscărici.

TUDORACHE: De ce n-ai plecat de la început, după ce

ți-ai dat seama de toate astea? Doar mi le spui de ani de zile. Dacă eşti atît de deşteaptă.

DORIA: Toate amenințările tale cu divorțul... apă de ploaie... mascarade... Ca să-ți faci de cap, să ți-o tragi cu boarfele.

TUDORACHE: Începi să vorbeşti mai pe limba ta. De ce nu ai plecat?

DORIA: Din comoditate. Iar tu ai rămas... din cauza bunurilor. Nu care cumva să le împărțim. Eşti ca o piftie, aşa tremuri cînd e vorba de dat... Proastă am fost. Merita efortul unui divorț... Mai ieşeam din monotonia vieții.

....

TUDORACHE: Ai tu grijă să ieşi, nu-mi fac eu probleme. Cu cît trec anii, cu atît îți încingi imaginația mai tare...

DORIA: Aici simt că mă încing...

TUDORACHE (*şoptit*): Din cauza vecinului? Au început să-ți placă şi tinereii...

DORIA: Eşti josnic. Un mic nimic...

Pupa şi Dragomir dansează.

PUPA: Ți-e milă de mine?

DRAGOMIR: Ce spui?

PUPA: Ştiu eu... Sînt neajutorată, cam prostuță, numai bună de amețit...

DRAGOMIR: Greşeşti. Nici nu mi-a trecut prin cap...

PUPA: Eşti amabil. La început, toți sînteți drăguți, atenți, plini de gesturi drăgăstoase... Mi-e indiferent... Am un trup frumos? Sînt uşor amețită, căldura şi băutura s-au împerecheat...

DRAGOMIR: Eu cred că eşti puțin... tristă.

....

PUPA (*izbucneşte în rîs*): Te înşeli, amice. Am fost tristă... neruşinat de tristă, cît pe ce să-mi tai venele... ori să-nghit un pumn de pilule... Hai să-ți spun o poveste adevărată. Fără perdele, fără minciuni.

DRAGOMIR: Te ascult cu plăcere.

PUPA: În urmă cu patru ani am cunoscut un bărbat. Mai cunoscusem eu destui pînă atunci... Povestea este despre bărbatul de acum patru ani. Vesel, drăguț, dezinvolt, deschis. L-am invitat, într-o după masă, la mine. Am apartament plătit integral, stau singură, prin urmare... o femeie ideală, o bucățică bună de tăvălit

fără teamă... Am băut şi am pus-o. Pînă spre seară. Apoi, a doua zi, bărbatul s-a reîntors şi a stat la mine cîteva nopți. Era, chipurile, plecat în delegație... Avusesem, pînă atunci, un principiu. Nu mă încurc cu bărbați însurați. Cu ăsta, s-a dus dracului principiul. M-a dat gata, de prima oară. Şi de cele următoare. M-a impresionat, m-a năucit... Pricepi? Am avut orgasme prelungi, ca niciodată. Făceam cu el sex peste tot, ca turbați, ca loviți de boală... În hol, în baie, în bucătărie, în sufragerie, pe balcon, chiar şi-n lift... Fără rețineri, fără a ne întreba care-i perversiune şi care nu. Îmi intrase în toți porii. Recunosc, această atracție animalică m-a făcut, la început, să nu-l dau afară din apartament, după ce-mi mărturisise că-i însurat. Apoi a început să-mi povestească despre căsnicia sa. Cum nevasta nu mai exista ca femeie pentru el. Cum devenise frigidă şi îi producea silă sexul. Cum el, de ani de zile, se masturba pur şi simplu, ca în fragedă adolescență, şi se uita la reviste porno... O adevărată nenorocire, l-am înțeles de la bun început şi l-am compătimit. Eram prima femeie căreia i se destăinuia. Aşa afirma. Şi atunci m-am hotărît, precum înțelepții în momentele lor de cretinitate, să fiu salvarea lui, insula lui de naufragiu... Deoarece, începusem să-l iubesc... Era mereu de-o veselie molipsitoare, plin de optimism, unul pe care mi-l băga şi mie în suflet. Vreo jumătate de an fu o nebunie. Venea zilnic cu acelaşi apetit sexual plus declarațiile de dragoste, aproape mă sufocam... de plăcere. Iubirea mea creştea şi ea şi m-am transformat, tiptil tiptil, într-o sclavă, fără a-mi da seama. Apoi începură accesele de gelozie. La fel de babane precum îi era şi potența. Eu vedeam gelozia ca o dovadă clară a iubirii sale şi, idioată, eram mîndră. Suna noaptea, pe neaşteptate. Îmi cerea să ies în parc, ca o dovadă a iubirii. Tremuram de frică pînă acolo, dar mergeam ca teleghidată. Ne-o trăgeam în parc, pe-o bancă, în tufiş, pe-o creangă de copac... Alteori, tot noapte, mă trezeam cu el în cameră... Avea un rînd de chei. Mă punea să-i fac o cafea, bea un coniac, vorbeam, pleca acasă. Ajunsesem să fiu nebună după el. Odată îmi făcuse o vînătaie pe coapsa stîngă. O mîngîiam, îi vorbeam, era de la el. Fusesem tare tristă cînd a dispărut. Vînătaia. Pe nesimțite, îmi îndepărtă toți prietenii. Nu sînt demni de mine, zicea. Eu, cînd te

voi lua de nevastă, mai zicea, trebuie să fii o nouă femeie. Totul iei de la capăt. Amintea de divorț adesea, chiar dacă eu niciodată nu-i pusesem această alternativă. Foarte rar, însă, ieşeam în oraş iar atunci nu singuri, ca să nu bată la ochi, ci doar cu prieteni de-ai săi față de care... îi plăcea să mă umilească.

DRAGOMIR: Să te umilească? Parcă era vorba de-o mare iubire...

PUPA: Asta făcea parte din arsenalul său de inducere în eroare a duşmanului, zicea. Mă punea, de exemplu, să mai aduc scaune la masă, dacă nu erau destule...

DRAGOMIR: O situație penibilă...

PUPA: Şi erau, de cele mai multe ori, doar bărbați cu el... De sărbători, însă, stătea cu familia, pleca pe la țară, nu-l vedeam. Eu, singură, plîngeam. El se întorcea apoi mahmur, prost dispus. Întotdeauna, după sărbători era prost dispus... N-o să crezi, dar niciodată, nici în primele luni, cu toată drăgălăşenia lui, nu mi-a făcut un cadou, nici măcar o floare. Nu mi-am dat seama, la început, atît de tare fusesem eu impresionată... Dar cînd accesele de gelozie s-au înmulțit, am început să mă sperii. Am schimbat yala la uşă. Bătea cu picioarele în ea, pînă-i deschideam, de teama vecinilor. De divorț, nici pomeneală. Trecuseră patru ani de cînd mi se urcase-n pat pentru prima oară... Mi-a făcut cunoştință cu nevastă-sa. Cînd începuse să-i cam treacă cheful de coapsele şi fesele mele. Culmea, m-am înțeles cu nevasta, ba ne-am şi împrietenit... Cînd ne găsea împreună, izbucnea în rîs. Îmi şoptea la ureche, vezi să nu ajungi ca mine. Simțeam că mă duc dracului... Acum mi-e indiferent. Ştii ce afirma, ticălosul? Că tocmai ăsta i-a fost scopul. Eram o gîscă proastă cînd m-a cunoscut, uşor de dus de nas. Drăguță, sexi, cu casă dar... gîscă. Orice bărbat putea profita... El a ținut cu adevărat la mine şi atunci s-a hotărît să mă schimbe, să mă aducă cu picioarele pe pămînt. O femeie ce nu se lasă uşor dusă de nas. Acum ar trebui să-i mulțumesc, să-i pup mîinile... (*se lipeşte de Dragomir, îşi mişcă trupul frecîndu-l de al acestuia...*) Poate are dreptate... Ție ți-ar place să mă umileşti?

DRAGOMIR: Lăcrămioara... întrebarea e deplasată...

PUPA: Ți-ar place, asta vă excită...

DRAGOMIR: N-am încercat...

PUPA: Poate eşti o excepție... dar trupul meu nu e o excepție? E fierbinte, şi bun, şi darnic, şi cu forme rotunde... Scuză-mă. Iartă-mă. Soarele şi alcoolul sînt de vină. Tu eşti un tip cinstit, demn... am să te cuceresc cu sinceritatea mea... O să mă vizitezi şi tu acasă... îți voi da cheile apartamentului... Pe tine te pot şi eu vizita,

doar dacă nu ai vreo logodnică... Dacă ai, îmi faci cunoştință cu ea...

DRAGOMIR: N-am...

PUPA: Poate minți?! Nici pe mine nu mă cheamă Lăcrămioară... un nume stupid.

DRAGOMIR: Cum adică?

PUPA: Mi se spune Pupa, de cînd mă ştiu. Sună prea vulgar şi atunci Tudorache a hotărît să mă prezint cu suavul nume de Lăcrămioara, să arăt sfioasă, ingenuă... şi aşa mai departe. Virginică, de s-o putea.

....

DRAGOMIR: Cine a hotărît?

PUPA: Tudorache, dragă. Crezi că întîmplător am apărut noi două în grădina asta? Te înşeli. El a regizat scena. Să apărem, ca din întîmplare, eu să te cunosc şi să încerc...

DRAGOMIR: Ce?

PUPA: Să te seduc, dragă. Să te fac amantul meu.

DRAGOMIR: Pentru ce, dracului, acest joc?

PUPA: Dracu' ştie... plus Tudorache. Îi coace lui mintea ceva. De altfel, şi Doria dorea să te vadă...

DRAGOMIR: E absurd. Sîntem prieteni din studenție, chiar dacă nu ne-am mai văzut de atîția ani, poate să-mi spună direct ce vrea, nu...?

PUPA: S-ar putea să nu-l cunoşti... O să-i spui?

DRAGOMIR: Fii serioasă. E secretul nostru...

PUPA: Super! Aşa te vreau. Ştiam eu, cu sinceritatea reuşeşti mai multe decît cu minciuna. Iar pentru a fii sinceră pînă la capăt, mai fac o mărturisire.

DRAGOMIR: Şocantă?

PUPA: Să vedem. Bărbatul despre care ți-am povestit e...

DRAGOMIR: Tudorache.

PUPA: N-a fost prea şocant.

DRAGOMIR. Era previzibil.

VOCEA DIN BOSCHET: Sînt copleşit.

PUPA: Atunci să continuăm.

....

DRAGOMIR. Există şi continuare?

PUPA: Există. S-ar putea ca bucătăreasa cea grasă să înceapă cîntatul... nu mai fac introduceri. Ai iubit-o şi tu pe Doria, în studenție?

DRAGOMIR: Da.

VOCEA DIN BOSCHET: Sînt copleşit!

PUPA: Ştii ce mi-a mărturisit într-o zi? Că băiatul nu e al lui Tudorache ci... al tău. (*Dragomir o priveşte uimit*) Era, într-adevăr, furioasă în ziua respectivă, furioasă pe soț, pe copil, pe toată lumea... (*pauză*) Spune, te-ai culcat cu ea...

DRAGOMIR: Într-o zi a venit în camera noastră... după cum îi era obiceiul. Tudorache plecase acasă, la părinți, fără să o anunțe...

PUPA: Aşa ți-a spus ea.

DRAGOMIR: Da. M-a găsit doar pe mine...

PUPA (*rîzînd*): Şi te-a fugărit în jurul mesei pînă te-a prins... din joacă... era curioasă să vadă de ce este în stare un timid... un îndrăgostit timid... Dumnezeule, deci s-ar putea...

DRAGOMIR: A fost... o întîmplare... o singură dată...

PUPA: Un copil se poate naşte şi dintr-o... singură dată. Calmează-te. Nimic nu e sigur. La nervi, multe prostii spune omul. Îți faci probleme inutile... chiar dacă ar fi adevărat

CHELNER 1: Gata cu dansul. E invitată solista la microfon.

DRAGOMIR (*şoptit*) Nu se poate...

Se întorc la masă.

BUCĂTĂREASA ŞEFĂ: Ți-am dat inima mea
Dar n-ai nevoie tu de ea
Iar eu sînt foarte tristă
Căci dragoste nu mai existăăăă

ACORDEONISTUL: Măi, măi... aşa, şefo. Bagă tare!

TUDORACHE (*către Dragomir*) Ai reuşit s-o cunoşti mai bine pe Lăcrămioara în timpul dansului?

DRAGOMIR: Cît de mult poate însemna un dans.

DORIA: Pe vremuri erai tare... reținut. Un om de suflet, ce mai. Refuzai să mergi cu noi la chefuri...

DRAGOMIR: Ba, mai mergeam...

DORIA:... şi stăteai toată noaptea într-un fotoliu... . meditînd...

DRAGOMIR: Între timp, m-am schimbat.

DORIA: Ai învățat să dansezi.

PUPA: Dansează foarte bine. A fost o ocazie de a ne apropia unul de altul...

TUDORACHE: S-a văzut cu ochiul liber.

PUPA: Sufleteşte. Ne-am deschis sufletul...

....

DORIA: Asta cu sufletul îmi place.

PUPA: Şi atunci, cu sinceritate, i-am spus...

TUDORACHE: Ce i-ai spus?

PUPA: Că-mi place de el. Am făcut vreo greşeală?

DORIA: Deloc, dragă. Te invidiez... e un bărbat deosebit...

DRAGOMIR: Dacă veți continua tot aşa, cu complimentări... voi crede că faceți băşcălie.

TUDORACHE: Exclus. Doria nu ar accepta, ar fi în stare să mă zgîrie.

DORIA: Aş fi. Cine mă însoțeşte pînă la lavabou?

PUPA: Eu. Mă încearcă şi pe mine. Ne scuzați cîteva clipe (*ies*)

De afară se aude zgomotul manifestanților. Fluierele polițiştilor. Lozinci neclare, huiduieli, vacarm etc. Bărbatul scoate telefonul mobil, formează un număr.

BĂRBATUL: Da... totul în ordine... desigur... linişte... suportabil... categoric... nu... da (închide şi ia ziarul, fără a se atinge de bere).

....

TUDORACHE (*cu stînjenealã*): Dragomir, nu mai pot...

DRAGOMIR: Ce nu mai poți, Tudorache, te doare ceva?

TUDORACHE: La dracu! M-am săturat. Trebuie să-ți mărturisesc, cu toată jena. În amintirea frumoşilor noştri ani de studență, cînd nu eram hidoşi...

DRAGOMIR: Eşti misterios.

TUDORACHE: Totul e o farsă, Dragomire.

DRAGOMIR: Măi, să fie. Am auzit eu ceva...

TUDORACHE: Vorbesc serios. Şi scurt, pînă nu se întorc pramatiile... Ele au planificat...

DRAGOMIR: Ce-au planificat?

TUDORACHE: Nu mă mai întrerupe, că trece timpul. Pe Lăcrămioara o cheamă, de fapt, Pupa, un nume idiot, de rapandulă. E... gagica lui nevastă-mea. Holbează-te, dar ăsta-i adevărul. Doria preferă acum femeile. Pupa e favorită... Cînd ți-a văzut poza în ziar şi a aflat cît de important eşti, i-a venit ideea. M-a pus să te sun, să te invit aici, iar ele să apară ca din întîmplare... Te vrea... pentru Pupa. Nu mă întreba de ce. Care-s scopurile... În mintea femeilor e greu să intri. Micuța lesbiană, adică Pupa, suportă şi bărbații... Au copt ele ceva... Pupa e lunecoasă ca un şarpe, e o actriță înnăscută... Şi... pentru puțin timp... ea...

DRAGOMIR: Ți-a fost amantă...

TUDORACHE (*rîde*): Ți-a spus, aşa-i? Arma ei. Plînge pe umărul celui pe care vrea să-l aibă... Perversă mică. Atunci ți-o fi spus şi cum Doria afirmă uneori, la furie, că băiatul nostru e... al tău. Bingo! Am intuiție. Cît de bine le cunosc!

DRAGOMIR: În pat cu amîndouă, ai fost?

TUDORACHE: Ce-a spus Pupa, în această direcție?

DRAGOMIR: Nimic.

TUDORACHE: Atunci... minte... (*Pupa şi Doria s-au apropiat*)

DORIA: Cine minte, iubițel?

DRAGOMIR: Nimeni nu minte, toată lumea spune adevărul.

PUPA: Să bem pentru adevăr!

DORIA: Să bem... a început să adie şi vîntul... ori mi se pare...?

HANDICAPATUL: Nu vă supărați, sărbătoriți ceva?

PUPA: Bem pentru adevăr!

DORIA: Şi pentru libertate! Acum sîntem liberi... simt cum adie o pală de vînt.

TUDORACHE: Libertatea sexelor.

PUPA: La ce te referi?

HANDICAPATUL: Eu beau lichide foarte puține, într-un

local public, iar alcool deloc. Lichidele, în general, mă umflă... Cu toate astea, am tone de sucuri acasă. Sucul nu conține alcool. Beau sucuri, mai mult acasă... aici ar fi neplăcut pentru mine să mă tot deplasez la budă printre mese...

TÎNĂRUL: Eu aş bea cu bucurie două-trei beri pe zi. Cum bea neamțul. Ori o sticlă cu vin roşu, cum bea francezul. Nu-mi permite buzunarul.

HANDICAPATUL: Vino pe la mine. E pe gratis.

TUDORACHE: Ce avem noi cu străinii, cu apucăturile lor?!

.... TÎNĂRUL: Fiecare nație, cu lichidul ei.

HANDICAPATUL: Eşti un învățat.

TÎNĂRUL: Încă nu. Mă străduiesc să ajung. Habar nu am dacă-mi va folosi la ceva.

HANDICAPATUL: Măcar scapi de plictiseală.

TÎNĂRUL: Ai vrea să încerci şi tu?

HANDICAPATUL: Cînd mă dărîmă plictiseala... voi începe şi eu să studiez...

TÎNĂRUL: Tu nu te plictiseşti încă?

HANDICAPATUL: Nu.

TÎNĂRUL: Cum de reuşeşti?

HANDICAPATUL: Secret. Fiecare om are un secret al său. Fiecare om are micul său mister. Este un adevărat mister, cum de nu mă plictisesc.

PUPA: Şi eu sufăr de acelaşi mister.

TÎNĂRUL (*şoptit*): Nici eu nu mă plictisesc. Îi las doar pe alții să creadă contrariul.

HANDICAPATUL: Eşti un şmecher. Ca toți tinerii. Mai luați ciocolată şi gumă. V-am spus... ....

TUDORACHE: Ai cîte o tonă acasă.

TÎNĂRUL: Cînd mai trec pe aici şi de ne-om vedea, adu-mi şi mie o cantitate, să-mi servesc colegii, să mă dau grande.

HANDICAPATUL: Nici o problemă.

TUDORACHE: Atunci... să bem...

PUPA: Să bem!

DRAGOMIR: Să bem!

DORIA: Aşa, copii!

TUDORACHE: Am un chef nebun... să-i trag un chef. Să redevenim tineri, tinere, dacă ne laşi!

TÎNĂRUL: Să bem! Aprob!

PUPA: Din păcate, s-a terminat cu muzica... aşa am impresia...

DRAGOMIR: Aşa se pare.

Într-adevăr, Bucătăreasa şefă a coborît de pe podium împreună cu Acordeonistul care şi-a lăsat instrumentul pe scaun. Chelnerii se ridică şi o pornesc spre mesele cu clienți.

Afară continuă să crească zgomotul mulțimii . Manifestanți şi polițişti în confruntare neclară.

CHELNER 1: E timpul să facem o notă de plată.

CHELNER 2: Să nu pierdem firul celor consumate.

CHELNER 3: Un strop de ordine.

Chelnerii pun notele de plată pe cele trei mese. Bărbatul o priveşte pe a sa. Se caută prin buzunare după bani.

TÎNĂRUL: Ce-i asta?!

CHELNER 2: Nota de plată.

TÎNĂRUL: Imposibil. Am consumat o singură bere şi cîteva alune...

CHELNER 2: Mai multe beri şi mai multe alune...

TÎNĂRUL: E o sumă exagerată...

CHELNER 2: La noi se plăteşte şi programul, tinere.

CHELNER 1: Bacşişul e inclus.

DORIA: O adevărată neruşinare...

CHELNER 1: Ce-ai spus? Acesta e un local select, nu-i pentru orice...

DRAGOMIR: Cum îți permiți să vorbeşti aşa? (*îl prinde de mînecă*) Cere-ți scuze.

CHELNER 1: Ia laba! (îl loveşte pe Dragomir)

TÎNĂRUL: Pungaşi şi bătăuşi.

CHELNER 2: Cum vorbeşti, amărîtule?! (*îl loveşte*)

Femeile încep să țipe. Bărbatul face un gest involuntar cu mîna şi sparge sticla cu bere.

CHELNER 3: Şi tu ne faci pagube, uscătură?! (îl pocneşte pe Bărbat)

Se aud replici, printre lovituri:

-Bandiților!

-Neisprăviților!

-E incredibil!

-O să plătiți!

-Vă dau în judecată!

-Dai pe mă-ta!

-Umflă-l!

-Dăi la moacă! Etc. (*se poate improviza*)

Handicapatul mestecă gumă, impasibil. Afară creşte zgomotul mulțimii. Se aud pocnituri. Scutieri. Huiduieli şi țipete.

Apare Polițistul. Chelnerii încetează, brusc, cu agresiunea. Aranjează scaunele, adună cioburi. Răsare şi Boschetarul din boschetul său.

POLIȚISTUL (*ştergîndu-şi, calm, sudoarea de pe frunte*): Ce căldură! Îmi făceam plimbarea pe stradă, în linişte, cînd aud aici zgomote, țipete, şi atunci am intrat să văd ce se întîmplă. Doar cunosc localul. Ce se întîmplă?

BOSCHETARUL: După cum ştiți, domnule polițist, aici este un local select.

POLIȚISTUL: Domnule patron, nu trebuie să-mi spune-ți chestia asta, o ştiu, nu intru prima oară aici...

BOSCHETARUL: Am încercat, pentru prima oară la noi în țară, să aplicăm metode de deservire care în alte țări, mult mai civilizate, au succes în rîndul clienților. Mai exact, personalul angajat, de la bucătărie pînă la chelneri, au aptitudini multiple, aşa i-am selectat, ei asigurînd şi programul artistic, fiind şi animatori.

POLIȚISTUL: Şi noi avem o formație de suflători. Vinerea suflăm la sediu iar sîmbăta şi duminica la iarbă verde.

BOSCHETARUL: În consecință, şi notele de plată sînt mai mari. Firesc, nu? Unii clienți, însă, nu vor să

înțeleagă şi fac scandal...

POLIȚISTUL: Întotdeauna noul pătrunde greu. Care a început?

Chelner 1 arată spre Tînăr.

HANDICAPATUL: Nu a început nimeni. Au fost doar mici incidente, neînțelegeri. Acum totul e clar, lumea s-a destins. E în ordine.

Chelnerii încep să desfacă umbrelele de soare, lîngă mesele clienților.

POLIȚISTUL: În cazul acesta... aş bea o bere.

BOSCHETARUL: Clientul nostru, stăpînul nostru. Altceva?

POLIȚISTUL: Atît. (*şoptit*) Sînt în timpul serviciului, ştii... (*se aşează la masa Bărbatului*)

BOSCHETARUL: Iar noi sîntem la dispoziția clienților. (*pleacă să-i aducă berea*)

La fiecare masă unde se află clienți, chelnerii aşteaptă comenzile, într-o poziție plină de respect, cu zîmbet larg pe buze.

Din cauza gazelor lacrimogene de afară, toți clienții, inclusiv Polițistul, încep să lăcrimeze. Se şterg la ochi cu dosul palmei ori cu batista. Doar chelnerii nu arată a fi afectați. Par imuni la gaze. Tînărul pune o casetă. Se aude Lacrimosa din Recviem-ul de Mozart. Zgomotul mulțimii creşte.

Chelnerii, pe jumătate aplecați, aşteaptă comenzile.

Spectatorii încep să lăcrimeze în sală, drept pentru care se ridică şi o părăsesc în grabă, supărați.

Coboară cortina.

CE DRACU' SE ÎNTÎMPLĂ CU TRENUL ĂSTA?

Piesă statică într-un act dinamic

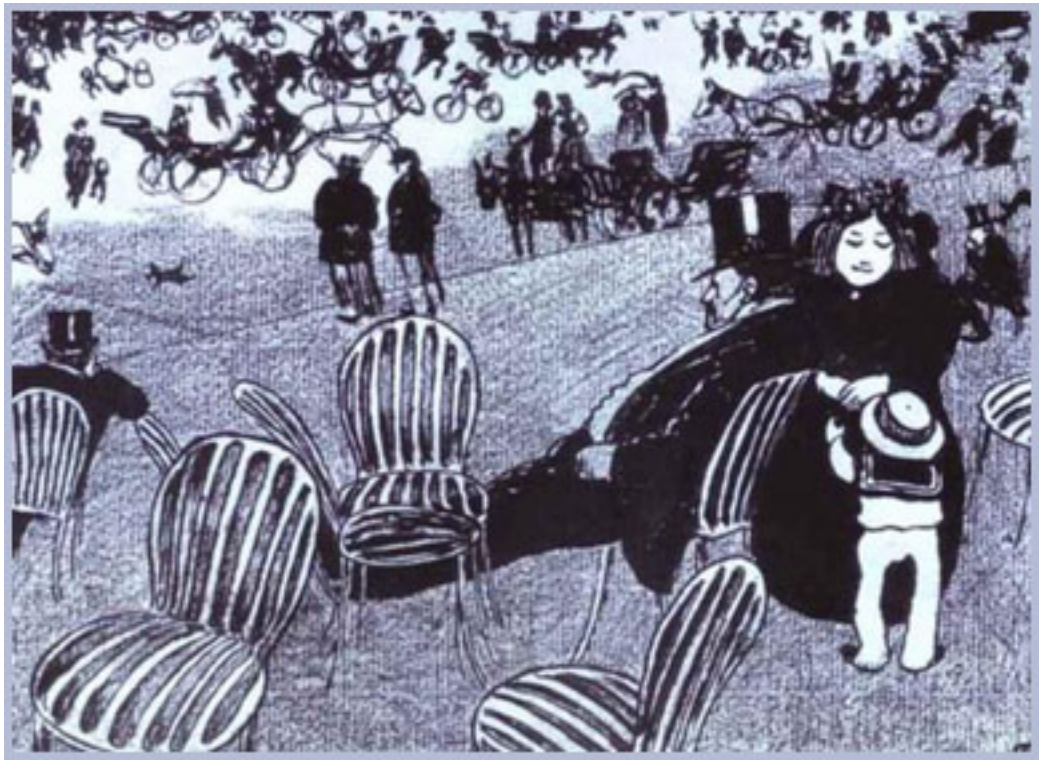

....

....

Personaje:

TÎNĂRUL
DOAMNA 1
DOAMNA 2
BĂTRÎNUL
FLORICA
CERŞETORUL
VÎNZĂTORUL DE ZIARE

....

....

Compartiment de clasa a doua într-un personal.

De la început, şi pînă la sfîrşit, se va auzi mersul sacadat al trenului. Un personal care-şi tîrăşte trupul metalic într-un ritm din ce în ce mai alert. Cîte un fluierat de locomotivă.

Nici o frînă, nici un scrîşnet de roți. Paşi pe culoar, voci neclare. Cîte o uşă de compartiment trîntită cu năduf. Înjurături indescifrabile...

TÎNĂRUL (*deschide uşa compartimentului, îşi drege vocea, vorbeşte zîmbind*): Bună ziua, mă scuzați... După cum văd, aveți două locuri libere... ori nu sînt libere, poate ocupanții au ieşit... Totuşi, aş dori să întreb...

DOAMNA 1: Tinere, întîi închide uşa! E curent!

DOAMNA 2: Şi trînteşte-o bine. Abia se-nchide, nenorocita!

DOAMNA 1: De ce să se închidă? În țara asta, nimic nu merge bine!

DOAMNA 2: Absolut nimic!

TÎNĂRUL: De asta am fugit şi eu...

DOAMNA 2: Cum adică?

TÎNĂRUL: Din vagoanele comune... Mie îmi place acolo, mai vezi tot felul de oameni feluriți, povesteşti cu ei, afli ce se-ntîmplă în lume dar peste tot era un curent de-ți umfla urechile. Unii nu vroiau sa-nchidă ferestrele cică e al dracului de cald. Degeaba le-am arătat eu ce palme am, cît două roți de caşcaval (*rîde blînd şi sincer*), aşa-mi zice tata... Nu s-au speriat, ia priviți la ele! Acesta-i singurul vagon cu compartimente separate...

DOAMNA 1: Curentul, dragă tinere, e boală curată.

DOAMNA 2: Da, poți să te umfli.

BĂTRÎNUL: (*plescăie, scutură sticla pe care o ține în mînă*): Pe mine nu mă umflă nimeni! Zîrt! Vinul şi rîsul (*rîde ascuțit*) mă apără de boli. Foaie verde şi-un buboi/ Haideți de-ncercați şi voi... Na, o țîră de vin...

DOAMNA 1: Mulțumim, nu dorim... Ce doreai să zici, tinere?

TÎNĂRUL: Doream să întreb dacă aveți, cumva, un loc liber...

DOAMNA 2: Avem. Chiar două.

BĂTRÎNUL: După cum se vede cu ochiul liber. Aici lîngă mine/ E loc şi pentru tine... Stai jos şi ia o duşcă.

TÎNĂRUL: O, mulțumesc. Sînteți drăguț dar...

BĂTRÎNUL: Sînt pe dracu! La şaptezeci de ani ai mei/ Am o mutră de doi lei...

TÎNĂRUL: Pe-o asemenea căldură, alcoolul poate dăuna.

BĂTRÎNUL: Asta-i bună! (*rîde ascuțit*) Dăunează dăunătorilor, hi-hi...

DOAMNA 1: Dacă boala vrea să te lovească, apoi te loveşte ea, oriunde te-ai afla.

DOAMNA 2: E bine să întîmpini bolile, să ai grijă de sănătate.

BĂTRÎNUL (*plescăie, scutură sticla cu vin*): În sănătatea voastră! (*bea, rîgîie discret*) A voastră şi a tinerei noastre care se numeşte Florica şi-i mai tăcută.

FLORICA (*oftează timid*): Dînsul are dreptate.

TÎNĂRUL: Un nume frumos, de floare.

FLORICA: Eu locuiesc la țară şi sînt timidă şi...

TÎNĂRUL (*entuziasmat*): Ca şi mine! (*rîde timid*) Un timid cu palme mari... În zilele noastre, un timid e, aşa se zice, un prostălău, un fătălău...

DOAMNA 1: Decît obraznic, mai bine timid.

DOAMNA 2: Chiar aşa!

BĂTRÎNUL: Decît mămăligă, mai bine unul care cîştigă. Pardon, scuzați, nu trebuie să ascultați.

FLORICA: Eu tocmai am dus copiii...

TÎNĂRUL (*vag dezamăgit*): Aşa tînără şi cu copii...

FLORICA: În sat la noi, fetele fac copii de tinere dar eu sînt nemăritată, soră-mea are doi, sînt mărunței şi drăguți, mănîncă tot timpul ce le dai, i-am dus la bunicii de la oraş, noi stăm la țară toți, şi cumnatul are tractor dar şi bunicii ăia îi iubesc, chiar dacă locuiesc la bloc, şi am mers tot cu personalul ăsta ieri după masă deoarece a doua zi circulă invers. Copiilor tare mult le place cu personalul, tot timpul vorbesc, le-am dat compot de prune şi s-au jucat cu sîmburii şi amîndoi sînt blonzi ca şi noi...

TÎNĂRUL: Am auzit că oamenii blonzi sînt mai deştepți.

DOAMNA 1: Precis la televizor ai auzit. Ăia spun tot

felul de tîmpenii.

DOAMNA 2 (*vag insinuant*): Ce guralivă a devenit tînăra noastră colegă de compartiment, de cînd a intrat dumnealui... (*arată spre tînăr*).

FLORICA: Vai de mine! La ce vă duce gîndul! Uite, na, de-acuma tac!

DOAMNA 2: Hai, dragă, c-am glumit. La ce vremuri trăim, măcar să glumim.

BĂTRÎNUL: Asta-i, doamnă! Glumim şi tragem cîte-o duşcă. (*mormăie*) Ceva nu-mi place la personalul ăsta...

TÎNĂRUL: Nu trebuie să te superi pe-o glumă. Rîsul e sănătos. Mişcă muşchii feţei şi alungă ridurile.

DOAMNA 2: Şi eu am o fată. Abia şi-a terminat şcoala cu chiu cu vai. Voi doi sînteţi maturi, mai serioşi, chiar dacă sînteţi tineri.

TÎNĂRUL: Mulţumim.

DOAMNA 2: Pe mine nara nu mă înşeală.

DOAMNA 1: Majoritatea înşeală ca barbarii.

DOAMNA 2: Ziceam de nară...

DOAMNA 1: Nici eu nu mă las păcălită de mutra nimănui.

BĂTRÎNUL: Dacă ai puţin lipici/ Poţi să faci un păcălici, hi-hi...

TÎNĂRUL: Asta-i bine. La mulţi li se vede caracterul pe faţă, degeaba se prefac.

DOAMNA 2: Caracterul e aşa ca un drum drept pe care merge fiecare. Am auzit şi eu. N-ai cum să le vezi pe toate.

TÎNĂRUL: Am citit într-o carte, am una din care tot citesc, că mulţi oameni nu se potrivesc la năravuri şi e mult mai bine să se lovească la caracter.

FLORICA (*timid*): Mai ales dacă au gînduri serioase, contează caracterul.

TÎNĂRUL: Chiar aşa. Ai dreptate.

BĂTRÎNUL: Dreptate, dreptate, tu dragă mioară/ La noi ai ajuns jumulită şi chioară... (*bea*)

DOAMNA 1: Dreptatea nu stă cu poporul la masă!!

(*pauză generală în care se aude doar mersul trenului*)

DOAMNA 2: De aici şi zicerea, ca nuca-n perete.

DOAMNA 1: Ce vreți să spuneți?

DOAMNA 2: Mă gîndeam la fiica mea.

TÎNĂRUL: Ce-i cu ea?

FLORICA: E bolnavă?

DOAMNA 2: Chiar aşa. A luat-o boala... mai face nimic prin casă, nu mai spală nici măcar o batistuță, nu mai curăță un cartofior. Doar oftează şi geme de tremură zugrăveala şi bibelourile...

DOAMNA 1: Asta-i boală, zău!

DOAMNA 2: Pe naiba! S-a îndrăgostit şi suferă din cauza depărtării.

FLORICA: Nu înțeleg.

DOAMNA 2: S-a îndrăgostit de un italian.

DOAMNA 1: Ei şi?! Să se scoale noaptea, să spele una alta, să vă facă o surpriză, doar ați crescut-o cu mîinile dumneavoastră.

DOAMNA 2: Sărăcuța, aşa-i dragostea şi tinerețea.

TÎNĂRUL: Dragostea trebuie să fie înțeleaptă.

DOAMNA 1: Şi ăla ce gînduri are?

DOAMNA 2: Cam nehotărît, zic eu. Mai vine, mai pleacă, o mai duce prin hoteluri la mare şi munte, a promis c-o duce şi la părinți... ştie dracu' cînd...

DOAMNA 1: Mai bine se-ndrăgostea de un neamț.

DOAMNA 2: Fugi de-aici! Cu neamțu cum să se-nțeleagă? Italianul îi latin de-al nostru, ştie tot omul.

BĂTRÎNUL (*brusc, țipă*): O sooole miiooo!!!

DOAMNA 1 (*speriată*): Dumnezeule, era să-mi crape inima!

DOAMNA 2: Mamăăă! Şi mie! Sînteți un om în vîrstă, nu vă supărați... mi-ați blocat respirația!

FLORICA: Şi mie.

BĂTRÎNUL: Vă rog să mă iertați. Mi-a ieşit fără să vreau. De cîte ori aud de latini, mi se înfierbîntă sîngele, îmi vine să țip, să dau din picioare, să muşc. Acum puteți trage o duşcă. Sticla-i pe jumătate plină...

Toți refuză, suprapunînd replici: Nu folosesc, mulțumesc/ Poate mai tîrziu/ E prea cald/ Alcoolul arde la stomac...

BĂTRÎNUL: Nu-i supărare/ Eu am răbdare. Fiecare cum îl duce capul.

DOAMNA 2: Mai bine să ai un băiat, nu o fată ca mine.

DOAMNA 1: La dracu... să-mi muşc limba! Eu am băiat, necaz mare...

FLORICA: La noi în sat, unui băiat din vecini i-a tăiat trenul un picior şi acum umblă cu un scaun cu rotile. Tare urît scîrțîie roțile ălea.

....

TÎNĂRUL (*către Doamna 1*): Băiatul dumneavoastră suferă de ceva?

DOAMNA 1: Suferă pe... na, c-am ajuns să înjur printre oameni, aici mă împinge odrasla...

BĂTRÎNUL (*plescăie, scutură sticla*): Înjurătură, înjurătură/ Mai bună decît o murătură...

DOAMNA 2: Şi care-i problema?

DOAMNA 1: E vorba de enervare, e scoatere din sărite. E că te face de rîs față de alții. Habar n-are ce vrea şi-i un leneş cît blocul. Într-o zi l-am găsit la garsonieră într-o dezordine groaznică. Zăcea în pat şi fuma şi se holba la televizor. De cîteva zile nu mergea la slujbă. Nu merită, pentru un salar de căcat, scuzați, aşa zicea el nu eu, nu merită...

DOAMNA 2: Tinerilor de azi nu le pasă de nimic.

TÎNĂRUL: Unora...

FLORICA: Eu am gospodărie mare pe care o gospodăresc aşa de bine că primarul a zis că de ne facem WC putem face agroturism...

TÎNĂRUL: Eu mă pricep.

....

FLORICA: La veceuri?

TÎNĂRUL: Da... adică... la agroturism, că am citit într-o carte...

DOAMNA 1: Al meu, de cînd lucrează, şi-a cumpărat doar două izmene şi-o geacă, în rest aruncă banii pe cafele şi țigări.

TÎNĂRUL: Fumatul dăunează sănătății, am citit într-o carte...

FLORICA (*admirativ*): Nu fumați?

TÎNĂRUL: Nu.

FLORICA: E o calitate rar întîlnită la bărbaţi. Toţi fumează şi beau în draci!

DOAMNA 1: Eu am pornit-o de la zero.

DOAMNA 2: Ca şi mine.

DOAMNA 1: Cînd m-am luat cu bărbatu meu, am vrut să-i dovedesc cumnatului c-o să am mai multe lucruri valoroase în casă decît el. Mi-am luat persane autentice. Şi în baie am unul. Asta-i important. Să faci mai mult decît celălalt şi atunci merge societatea înainte.

....

BĂTRÎNUL: Românească societate/ A înţepenit pe roate. Zîrt.

DOAMNA 2: Cu toate astea, copii de azi sînt tot mai deştepţi.

DOAMNA 1: Da, aşa-i. La ce le foloseşte, dacă nu sînt practici?

FLORICA: Mai ales un bărbat, asta-i treaba lui, să se descurce.

DOAMNA 2: În ultima vreme sînt tot mai mulţi oameni deştepţi. Cam prea mulţi. Aşa s-a întîmplat şi în urmă cu vreo optzeci de ani, am auzit la televizor, erau atît de mulţi că au trebuit să scoată şi cîţiva proşti, ca să se contrabalanseze.

Replica i-a pus pe gînduri. Tăcere. Doar mersul trenului...

BĂTRÎNUL (*plescăie, scutură*...): Ceva nu e în ordine cu personalul...

DOAMNA 1: Poftim?

BĂTRÎNUL: Nimic...

DOAMNA 2: Poate vă este rău. E al naibii de cald, recunosc. Am putea crăpa puţin geamul, dacă doriţi neapărat...

....

BĂTRÎNUL: Mie nu mi-e rău niciodată, cînd beau. Şi nu-i nici o piatră pe aici. (*chicoteşte*)

FLORICA: Pentru ce... piatră?

BĂTRÎNUL (*bea*): Pentru... crăpatul geamului, hi-hi. Scuzaţi, omul trebuie să mai glumească, altfel riscă să se prăpădească. Luaţi o duşcă de împăcare...

DOAMNA 2: Nu, mulţumesc. Eu nu-s supărăcioasă. La

cîte am văzut în viață! Tocmai am fost la băi, la tratament de dureri de oase.

DOAMNA 1: Şi eu vin de acolo, ce coincidență!

DOAMNA 2: N-am găsit bilet la accelerat şi a trebuit să iau personalul.

DOAMNA 1: Nici eu n-am găsit, ce coincidență!

TÎNĂRUL: Şi mie mi-au spus că s-au terminat.

BĂTRÎNUL: Şi mie la fel, dar m-am bucurat. Aşa am timp mai mult de băut... (*mormăie*) Care bucurie şi la voi să fie... De-o fi să fie...

TÎNĂRUL (*către Florica*): Nici tu n-ai găsit la accelerat?

FLORICA: Eu locuiesc la țară, am zis. Acolo nu opreşte decît personalul.

TÎNĂRUL: Exact. Scuză-mă de aşa întrebare.

FLORICA: Te scuz.

DOAMNA 1: Eu sufăr cu reuma, de aia merg anual la băi, zece zile!

DOAMNA 2: Şi eu. Cîte nu vedem noi la băi, oho.

DOAMNA 1: Asta-i drept. Acolo vine multă lume felurită de toate înfățişările.

DOAMNA 2: Mi-am făcut o groază de cunoştințe. Da să vă spun eu ce nu suport, un lucru nu suport în viață şi anume femeia care nu-i la locul ei!

DOAMNA 1 În stațiune vezi multe de ăstea.

FLORICA: Eu n-am fost, încă, la stațiune.

TÎNĂRUL: Nici eu.

DOAMNA 2: Şi acum era o lugojeancă care-mi zicea că are bărbat. A stat o zi, două, apoi n-a mai răbdat şi țac! Şi-a găsit unul.

BĂTRÎNUL: Omul îi om, nu-i pom. Se mai distrează. Zîrt!

DOAMNA 2: Asta nu-i distracție, asta-i... Mi-e ruşine să numesc...

TÎNĂRUL: Depinde de caracter. Am citit într-o carte. Oriunde eşti, tot de caracter depinde.

DOAMNA 1: La noi, în stațiunea în care am fost, era una de cincizeci de ani, cu toți bărbații umbla...

FLORICA (*copilăroasă*): Cu aşa mulți în zece zile?

DOAMNA 1: Era o moldoveancă şi avea o gură cît şapte. Într-o zi nu m-am mai putut răbda şi i-am zis direct, tu înjoseşti Moldova! Din clipa aia n-a mai scos nici pîs în fața mea. Uita să mă salute. Mă durea în cot de salutul ei. (*desface un pachet cu biscuiți*) Care doreşte nişte biscuiți simpli?

FLORICA: Eu servesc unul...

DOAMNA 1: Îi las aici, pe măsuță. (*proteză care rontăie*) Serviți cînd doriți.

TÎNĂRUL (*timid*): Bărbatul e bărbat, el mai încearcă, dacă nu reuşeşte se duce. Gata cu insistatul.

FLORICA (*rontăie*): Dacă-i însurat, ar fi bine să-şi vadă de familie, să lase încercările.

TÎNĂRUL: Corect. Şi mai scrie în carte aşa... servesc şi eu un biscuit... o femeie cinstită e podoaba casei ori cam aşa ceva...

DOAMNA 2 (*rontăie*): Bine zice cartea.

TÎNĂRUL (*rontăie*): Şi mai zice, adică scrie, nu-mi aduc aminte titlul...

DOAMNA 1 (*rontăie*): N-are importanță.

FLORICA (*rontăie*): Ce mai scrie...?

TÎNĂRUL (*rontăie*): Scrie că o femeie curvă e, aşa, cum să spun să-mi amintesc...

DOAMNA 2 (*rontăie*): Exact. Te face de rîsul lumii. Bine zice cartea. Cred că am citit-o şi eu.

DOAMNA I: Unii vin la băi numai pentru distracții.

TÎNĂRUL (*rontăie filozofic*): Dacă eu şi nevasta sîntem sănătoşi, atunci mergem împreună la distracții.

FLORICA (*surprinsă*): Sînteți însurat?

TÎNĂRUL (*înghite sonor*): Deloc! (*brusc*) Cîți ani ai?

FLORICA (*înghite*): Eu? Păi... sînt din mai...

TÎNĂRUL (*explozie*): Extraordinar! Atunci sîntem de-o vîrstă!

BĂTRÎNUL: Ia te uită ce-ntîmplare/ Ziua în amiaza mare (*bea, mormăie*) E din ce în ce mai ciudat...

DOAMNA 2: Aveți vreo problemă?

BĂTRÎNUL (*minte*): Nici una. Imediat se termină lichidul din sticlă. Desfac una nouă din care puteți bea toți. (*plescăie, bea*) Zîrt.

CERŞETORUL (*deschide uşa, îşi drege glasul*): Aveți milă de-un sărman copil de stradă, fără mamă, fără tată... mi-e foame şi mi-e sete...

DOAMNA 1 (*ironic*): Şi ți-e dor de codrul verdeee!

CERŞETORUL (*perplex*): Ce ziceți?

DOAMNA 1: Aşa-i textul.

CERŞETORUL: Nu-i aşa. (*reia tonul plîngăreț*) Dumnezeu vede şi-aude, să vă ajute toată familia cu sănătate şi viață lungăăă...

DOAMNA 2: Închide uşa!

DOAMNA 1: E curent!

CERŞETORUL: Fie-vă milă...

DOAMNA 2: Tu nu auzi să închizi uşa?!

FLORICA: Să-i dăm ceva, sărmanul...

DOAMNA 1: I-om da... intră şi închide uşa aia odată!!

CERŞETORUL (*cu speranțe*) Aha... (*închide uşa*) Dumnezeu să vă răsplătească...

DOAMNA 2: Lasă-l pe Dumnezeu în pace (*ironic*) Zici că ți-e foame?

CERŞETORUL: Da...

DOAMNA 1 (*ironic*): Uite nişte biscuiți...

DOAMNA 2 (*la fel*): Iar eu am o punguță cu prune...

CERŞETORUL (*bîlbîit*): Eu... nu... adică... mulțumesc...

DOAMNA 1: Cum nu, mă?!

FLORICA: Eu am nişte chifteluțe şi meruțe...

TÎNĂRUL (*fericit*): Eu am un sandvici mare cu salam gros.

DOAMNA 1: Ai şi sandvici gros.

DOAMNA 2: Să mănînci pe săturate.

DOAMNA 1: Dintr-un singur compartiment, te-ai burduşit cu papa bun.

DOAMNA 2: Un sac de papa bun, va aduna din tot

trenul.

CERŞETORUL (*îi vine o idee*): Nu am unde să pun atîtea bunătăţuri.

DOAMNA 1: Atunci de ce te-ai pornit cu cerşitul?

BĂTRÎNUL: Ia dă tu gata lichidul din sticla asta.

CERŞETORUL (*bea*): Mulţumesc.

DOAMNA 1: Setea ţi-ai potolit-o dar mîncarea... o refuză.

DOAMNA 2: În schimb, plînge de foame.

....

CERŞETORUL (*plînge*): Cîţiva bănuţi, dacă aţi putea...

DOAMNA 2: Ori mai bine hîrtiuţe, aşa-i?

DOAMNA 1: Încap în buzunăraşe, metalul le poate găuri...

DOAMNA 2: Şi atunci îi pică bănuţii pe stradă.

DOAMNA 1: Apropo! Era să uit. Ziceai c-ai fost găsit pe stradă?

CERŞETORUL (*noi speranţe*): Da, pe stradă.

DOAMNA 1: Pe care?

CERŞETORUL: Cum adică?

DOAMNA 2: De cine?

CERŞETORUL: Cum adică... de cine?

DOAMNA 2: Te-a găsit un bărbat, o femeie, un cîine, o găină, un poliţist?

CERŞETORUL: Păi... m-a găsit oamenii...

DOAMNA 1: Tu minţi de-ngheaţă trenul!

CERŞETORUL: Să moară mam... ăăă... să mor eu dacă mint, pe ochii mei, să-mi crape gura...

....

DOAMNA 1: Las-o pe aia. Îţi trebuie la halit.

DOAMNA 2: Într-alt personal, precis faci pe orbetele.

FLORICA: De ce vorbiţi aşa? Uitaţi-vă la piciorul lui drept cît e de strîmb şi cum îi tremură mîna stîngă... şi e sucită rău...

CERŞETORUL (*noi speranţe*): Cînd m-am născut, mama şi tata mi-au rupt piciorul şi mîna ca să pot cerşi pentru ei, să le fie milă oame...

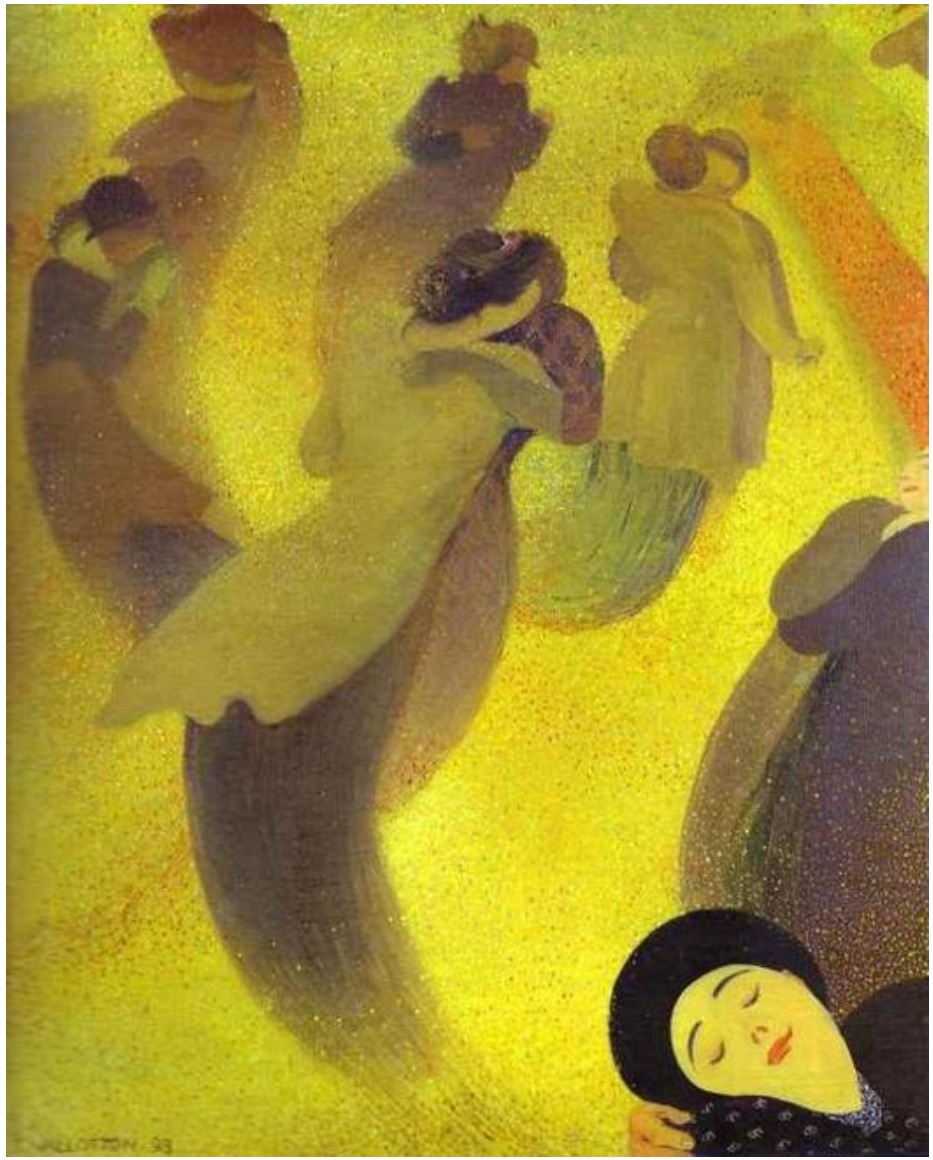

TÎNĂRUL: Ce brute!

DOAMNA 1: Care părinți, mă? Ziceai că ai fost găsit pe stradă, că eşti orfan...

CERŞETORUL (*derută*): Mi-au rupt oasele şi m-au aruncat în stradă...

DOAMNA 2: Tu-ți... bați joc de noi?

CERŞETORUL (*n-are încotro*): Am mințit. Cer iertare. Recunosc. Pe ochii mei de orb... pardon... Am mamă şi tată care beau toată ziua şi îşi trimit copiii la cerşit. Ne-au rupt pe toți, ca să le fie milă oamenilor... Aveți milă, Dumnezeu să vă ajute...

DOAMNA 2: Ți-am spus să-l laşi pe Dumnezeu în pace!

DOAMNA 1 (*scoate o hîrtie de 500.000*): Vezi hîrtia asta?

CERŞETORUL: Da... cîte n-aş putea cumpăra cu ea...

DOAMNA 1: Dacă-ți îndrepți piciorul şi mîna, e a ta.

CERŞETORUL: Cum să le îndrept, Doamne iartă-mă, aşa-s din naştere...

DOAMNA 2: Mă-ta ți le-a rupt la naştere, asta vrei să spui, puişor...

CERŞETORUL (*bîlbîit*): Da... asta am vrut... cum să le îndrept?

DOAMNA 1. Gîndeşte-te puțin şi-apoi... străduieşte-te puțin...

CERŞETORUL: Dar nu pot...

DOAMNA 1: Ba poți... dacă priveşti hîrtia asta... N-aduni în tot trenul atît...

CERŞETORUL: Şi... mi-o dați mie... pe bune?

DOAMNA 1: Dacă te îndrepți.

....

CERŞETORUL: Atunci... pentru ultima oară... să mă iertați dar... (*îşi îndreaptă piciorul şi mîna*)

FLORICA (*explozie*): Extraordinar! Nu mai are nimic!

CERŞETORUL: Dar despre părinți am spus adevărul!

FLORICA: E chiar... voinic.

BĂTRÎNUL: Un voinic atît de mic/ N-are la picior nimic... Să mai scoatem din geantă o sticlă...

TÎNĂRUL: Adică, ți-ai bătut joc de noi?

CERŞETORUL: Nu mi-am... Eu sînt un amărît, n-am decît hainele de pe mine, să moară mama dacă mint, dorm prin gări, canale, şanțuri şi altele...

DOAMNA 2: De ce nu munceşti, mă băiatule?

CERŞETORUL: Unde? Să găseşti de lucru în ziua de azi... hehe... pe ochii mei, numai peste şomeri dau peste tot...

DOAMNA 1: Auziți ce-ndrugă ăsta? Du-te la drumuri şi poduri...

DOAMNA 2: Mătură străzile, curăță parcurile...

....

DOAMNA 1: Cară lăzi pe la magazine...

DOAMNA 2: Spală geamuri...

DOAMNA 1: Spală veceuri...

DOAMNA 1: Munceşte, băiete, noi muncim de-o viață, nu umblăm cu palma-ntinsă.

CERŞETORUL: Dar... hîrtia?

DOAMNA 1: Ai vrea să-ți dau toate economiile mele? Am vrut doar să le demonstrez oamenilor de aici cine eşti, de cine să se ferească...

CERŞETORUL: Dar ați promis ...

DOAMNA 2: Ieşi afară, pînă nu chem poliția feroviară!

CERŞETORUL: Ies... ies... (*deschide uşa*)... pe Dumnezeul meu... şi... dumnezeii ei de viață... (*trînteşte uşa, dispare*)

BĂTRÎNUL: Nu avem decît o viață / Mai subțire ca o ață... Zîrt. Am desfăcut o nouă sticlă, e virgină... Un vin făcut de mine. Gustați.

TÎNĂRUL: Cred că s-ar putea.

BĂTRÎNUL: Întîi doamnele.

DOAMNA 1: Servesc un strop (*bea*) Mulțumesc, e bun.

DOAMNA 2: Atunci pot şi eu puțin?

BĂTRÎNUL: Desigur. E bine să fim pregătiți.

TÎNĂRUL: Pentru ce să fim pregătiți?

BĂTRÎNUL: Pentru înfruntarea cu necunoscutul.

TÎNĂRUL (*nu pricepe*): Aha! Un pahar, două de vin, am citit într-o carte, sînt bune pentru digestie (*bea*).

FLORICA: Vinul e sîngele Domnului, aşa-i?

BĂTRÎNUL. Aşa-i, drăguță. Poți gusta şi tu din el...

FLORICA (*bea, se-neacă, tuşeşte*): A... alunecat... unde nu... trebuie...

TÎNĂRUL: Vai de mine! (*Florica tuşeşte*)

DOAMNA 2: Din asta se poate muri.

BĂTRÎNUL: Din asta, nu.

DOAMNA 1: Să-i dăm cîțiva pumni în spate.

TÎNĂRUL: Dacă se-neacă şi mai rău?

DOAMNA 2: Nici vorbă, tinere. (*dă pumnii respectivi*) Iacă, na, aşa uşor, să nu-i rup coastele (*Florica nu mai tuşeşte*).

DOAMNA 1: Gata?

FLORICA: Gata.

DOAMNA 1: Ce zici, tinere?

TINERE: Înaintează ştiința...

DOAMNA 2: Se vede că nu aveți copii.

TÎNĂRUL: Noi? Păi, abia ne-am cunoscut...

DOAMNA 2: Ziceam în sensul că fiecare separat.

FLORICA: Şi dacă am fi avut?

DOAMNA 1: Atunci ați fi ştiut. Copiii mici se bat pe spate, cînd se înecă.

FLORICA: Acuma ştim. Copiii lu' soră-mea n-au tuşit veci.

TÎNĂRUL: Dar domnişoara Florica... nu-i chiar un copilaş.

DOAMNA 1: Metoda asta se aplică foarte bine şi la oamenii mai dezvoltați.

FLORICA: Vă mulțumesc pentru ajutor. Am simțit că mor.

DOAMNA 2: Din mărunțişuri se moare, din te miri ce.

DOAMNA 1: Am avut o vecină, fîțîngoasă rău.

TÎNĂRUL: Cum adică?

DOAMNA 1: I se holbau ochii după bărbați ca la şarpe după pradă.

TÎNĂRUL: Aha!

DOAMNA 1. Şi pînă la urmă şi i-a lipit de-un inginer cu bani care învîrtea tot felul de dubioşenii, mă înțelegi. Şi o ținea ăsta acasă ca pe o doamnă, i-a adus şi servitoare. Nimic nu făcea, nici mîncare, nici cozonaci, nici curățenie, nici nu spăla. Şi la 35 de ani a murit dintr-odată, fără să aibă nimic.

FLORICA: Chiar aşa?

DOAMNA 2: Eu cred. Nu mă îndoiesc de ce se poate întîmpla în viață. Şi eu am cunoscut una. Era bogată cît încape, ba mai mult. Avea vilă şi maşină şi avea un nigel mic de tot la mîna stîngă, lîngă ceas...

TÎNĂRUL: Ce avea?

DOAMNA 2: Un nigel, tinere.

TÎNĂRUL: Un nigel?

DOAMNA 2: Da, dragă! O chestie din aia rotundă şi maronie de apare pe la degete, la unii chiar pe nas ori după urechi şi-i păroasă a naibii...

TÎNĂRUL: Aha!

DOAMNA 2: Şi avea nigelul ăsta pe mîna stîngă, lîngă ceas, de nici nu se observa dar ea credea că-i strică frumusețea şi ce-a făcut?

FLORICA: Ce?

DOAMNA 2: L-a tăiat, proasta! Şi pe urmă degeaba a mers prin Germania şi Franța. Era cancer şi-a început să se întindă prin mînă în sus pînă la umăr, apoi prin piept, apoi i-a prins gîtul şi-o pornea spre creier. Ce puteau să-i facă?

BĂTRÎNUL: Să-i taie gîtul, să n-ajungă la cap...

....

DOAMNA 1: Exact! Adică...

DOAMNA 2: Un cap nu ştiu dacă se poate înlocui. Am auzit de ficat, rinichi, inimă... Dar cu tehnica asta care avansează aşa repede, se vor face minuni. Noi nu la mai prindem, poate nepoții.

TÎNĂRUL: Şi ce s-a mai întîmplat?

DOAMNA 2: Cu ce?

TÎNĂRUL: Cu... nigelul...

DOAMNA 2: A, da. S-a întîmplat c-a murit. Degeaba vilă, degeaba bani. Şi doctorul i-a spus că şi copilul va păți la fel, e din sîngele ei care e stricat.

FLORICA: Cui i-a spus?

DOAMNA 2: Soțului. Ea murise între timp.

TÎNĂRUL: Şi copilul are un... nigel pe mîna stîngă, lîngă ceas?

FLORICA: Să nu-l taie cumva! Sărăcuțul. Să-i spuneți.

DFOAMNA 2: N-are nici un nigel şi nici ceas încă. S-ar putea să trăiască mai mult decît mă-sa.

....

DOAMNA 1: Ați văzut? La ce le-o fi trebuit atîta bogăție? Acuma nu mai are nimic.

BĂTRÎNUL: Ba da! O groapă, nişte scînduri, un pumn de cuie şi-un rînd de haine negre. Zîrt. Asta o s-avem şi noi / Cît ai zice unu, doi... (*bea*)

Cîteva momente, nimeni nu rosteşte un cuvînt. Se aude doar trenul...

FLORICA: V-am povestit despre băiatul tîmplarului din satul nostru...

DOAMNA 2: Parcă îmi amintesc.

FLORICA: Un băiat tare bun. Am fost colegi de clasă pînă la sfîrşit...

DOAMNA 1: A murit?

FLORICA: Să moară?

DOAMNA 1: Ziceai de sfîrşit.

FLORICA: Sfîrşitul şcolii... Anul ăsta a plecat în armată şi acum o lună a venit în permisie. A trebuit să schimbe trenul. Şi a fugit după al doilea. S-a urcat pe scară şi atunci s-a deschis uşa şi l-a pocnit în cap...

DOAMNA 2: Singură s-a deschis uşa aia? Tinerii de azi se-ntrec cu băutura şi cu glumele proaste...

FLORICA: El era singur, venea acasă. Dar s-ar putea ca cineva... Un nemernic, adică. Oricum, trenul a plecat iar băiatul a rămas cu piciorul în brațe.

TÎNĂRUL: Cu el în brațe?

FLORICA: Făcuse sport de performanță, era atlet, învăța să se bată ca japonezii. Trenul i-a tăiat piciorul de la şold, el a apucat piciorul şi a leşinat. De-l duceau la Cluj, scăpa...

TÎNĂRUL: Cum, Doamne iartă-mă?

FLORICA (*sinceră*): E adevărat. Doamnele vorbeau de tehnică mai înaintată, cu înlocuitul inimii şi altele. Ei bine, i-au spus că-i puteau pune piciorul la loc, ce ştiu eu cum, îl coseau şi altele, şi-ar fi revenit, de venea la timp, au spus...

TÎNĂRUL: Cine au spus?

FLORICA: Doctorii de la Cluj unde l-au dus părinții după o săptămînă, însă era prea tîrziu. Tot satul l-am ajutat. E o familie sărmană şi tare cumsecade şi are o mamă mică şi grasă. Dar proteza e scumpă.

DOAMNA 1: I-ar putea meşteri taică-su una, dacă-i tîmplar.

DOAMNA 2: Una din lemn bocăne urît şi se usucă repede.

FLORICA: Acum sînt proteze foarte moderne care se îndoaie la genunchi şi la glezne. Cu pantaloni, nici nu se observă... Ar putea merge fără cîrje, chiar şi la discotecă. E foarte scumpă, tot satul n-ar putea-o cumpăra.

TÎNĂRUL (*cuprins de idei*): Să scrie la televiziune.

DOAMNA 1: Scrie degeaba. Nişte mincinoşi.

TÎNĂRUL (*nu se lasă*): Atunci la ziar.

DOAMNA 2 (*explodează*): La ziar? Ăia-s nişte mincinoşi şi nişte porci! Jur să nu mai citesc nimic... Mai mare ruşinea...

FLORICA: Dacă spuneți...

DOAMNA 2: Fiți atenți (*scoate, foşnind, un ziar*) L-am găsit pe ăsta în sala de aşteptare şi fiind cam plictisită, am zis să-mi arunc ochii peste el... Sfinte Sisoe, chiar pe prima pagină, ascultați ce scrie! (*silabiseşte*) Li-te-ra-tu-ra... pînă aici sună destul de normal... Dar ascultați mai departe... Deci... literatura... fu-ti-lă!! Futilă!!!

DOAMNA 1: De necrezut!

DOAMNA 2: Futilă! Cum ați auzit. Fu-ti-lă!

TÎNĂRUL (*revoltat*): Ştim şi noi ce-i aia literatură. Am învățat la şcoală.

DOAMNA 2: Şi noi ştim. Eminescu, Creangă, Coşbuc... Ei sînt literatură, au scris poezii frumoase... Ce te legeni, codrule...

DOAMNA 1: Înseamnă că-şi bat joc de ei!

DOAMNA 2: Exact. Nici n-am citit mai departe. Iar acum, deoarece tremur de indignare, îl rup în bucățele... (*rupe ziarul*) uite aşa... şi-l voi arunca pe geam!

BĂTRÎNUL: Exclus. E înțepenit. Pe geam mai bine aruncați o privire atentă...

DOAMNA 2: Atunci... sub banchetă. Poftim. Na! Nici la şters curul nu merită să fie folosit, scuzați expresia.

FLORICA: Ar trebui să ne mai uităm pe fereastră, cum zice domnul. Sînt peisaje frumoase.

TÎNĂRUL: Avem o țară bogată şi frumoasă.

DOAMNA 1: De asta-mi place mie să călătoresc. Multe poți învăța şi vedea într-o călătorie. E mai de folos decît cititul ziarelor.

DOAMNA 2: Viața e o călătorie. Dacă n-o faci singur, e şi mai plăcută.

BĂTRÎNUL: E mai bine să călătoreşti decît să ajungi, zicea cineva. Iar noi, se pare că...

FLORICA: Nu vă supărați, n-am înțeles această zicere.

BĂTRÎNUL: Nici eu. Zîrt. (*bea*) Iar la capătul călătoriei, oare ce ne aşteaptă? Dacă nu mai am rime, e de rău. Priviți afară cu atenție.

TÎNĂRUL: Privim.

DOAMNA 1: E soare, e frumos...

DOAMNA 2: Ce dealuri golaşe şi drăgălaşe...

FLORICA: Va fi recoltă bogată anul acesta.

BĂTRÎNUL: Chiar nimic nu vi se pare ciudat?

DOAMNA 2: Ce să ni se pară ciudat?

BĂTRÎNUL: Am băut eu cam mult dar... personalul ăsta goneşte ca un accelerat...

DOAMNA 1: Bravo lui!

DOAMNA 2: Ăsta-i un motiv de spăimînteală? (*rîde*)

BĂTRÎNUL (*plescăie*): A trecut prin toate stațiile şi n-a oprit în nici una!

FLORICA (*speriată*): Chiar aşa?

DOAMNA 1: Vă văd om serios, cu părul alb... De ce ne speriați?

BĂTRÎNUL: În urmă cu o oră, am urcat toți în aceeaşi stație...

TÎNĂRUL: Eu am urcat în vagonul comun, la început...

BĂTRÎNUL: De fapt, în stația aia s-a format personalul. Şi-acum gîndiți-vă puțin... A oprit vreodată de cînd a plecat?

DOAMNA 1: Păi...

BĂTRÎNUL: Ne-am luat cu discuțiile, cu băutul... Eu am observat ceva dar...

DOAMNA 1 (*luminată brusc*): Chiar aşa! Cînd opreşte, te trîntește cu spatele de spetează... Te poți lovi şi la creierul mic...

FLORICA: Ia priviți acum afară! Era o stație...

TÎNĂRUL: Una mică... o haltă...

DOAMNA 1: Mică sau mare, trebuia să oprească!

DOAMNA 2: E personal, are obligația... Te pomeneşti că a înnebunit mecanicul.

FLORICA: Şi eu ce mă fac?

DOAMNA 1: Cu ce?

FLORICA: Cam într-un sfert de oră... trebuie să cobor... după ceas. Ce-or zice ai mei, dacă nu cobor? Se vor speria, vor intra la bănuieli...

TÎNĂRUL: În ziua de azi, multe se întîmplă... Şi crime...

DOAMNA 1: Şi violuri cu strîngeri de gît.

DOAMNA 2: Şi furturi cu dat în cap. Pe-o tînără au găsit-o aruncată într-un lan de porumb.

....

FLORICA: Din tren?

DOAMNA 2: Lăsată acolo... Şi peste tot avea tăieturi de cuțit.

DOAMNA 1: Ăştia nu țin cont de sex ori de vîrstă.

TÎNĂRUL: De nimic. I-aş băga pe toți în cuşcă!

DOAMNA 1 (*brusc iluminată*): Şi pe toți politicienii! Sînt la fel de breji!

DOAMNA 2: Nici nu trebuie amintiți. Mă apucă, uite aşa, de la coşul pieptului, cînd aud de ei şi-mi vine să vărs... Nişte limbrici corupți.

BĂTRÎNUL (*mormăie*): Poate am trecut...

FLORICA: Ați spus ceva?

BĂTRÎNUL: Da. (*bea*) Am spus... poate am trecut.

FLORICA: Am trecut?

BĂTRÎNUL: De satul unde trebuia să cobori.

FLORICA: Dumnezeule! La asta nu m-am gîndit. Dar ceasul îmi arată că...

BĂTRÎNUL (*plescăie*): După cum circulă trenul ăsta, tot orarul s-a dat peste cap. N-a oprit în stații iar viteza îi este de rapid... Nu avem ce face decît... să bem cîte-o duşcă... Şi să ne gîndim la cuşcă! ....

DOAMNA 1: E revoltător!

DOAMNA 2: Asta-i bătaie de joc la adresa cetățenilor!

TÎNĂRUL: Să-l întrebăm pe controlor. Trebuie să ştie.

DOAMNA 1: Îi voi spune cîteva direct în obraz. Scumpesc biletele de la o oră la alta!

DOAMNA 2: Iar în gări e o mizerie de-ți vine să verşi direct pe peron.

BĂTRÎNUL. Stimate doamne, tare mi-e teamă că nu-i.

DOAMNA 1: Ce nu-i?

BĂTRÎNUL: Controlorul. De mult trebuia să ne calce.

FLORICA: Să ne calce?

TÎNĂRUL: Aveți dreptate. Extraordinar! N-a venit să ne găurească biletele.

DOAMNA 1: Poate are omul vreun necaz...

BĂTRÎNUL: Eu cred că nu-i.

DOAMNA 1: Adică... nici nu a urcat?

DOAMNA 2: Ne-a lăsat doar pe noi, ca pe nişte fraieri.

DOAMNA 1: Aşa văd ei poporul. O turmă de fraieri.

FLORICA (*şoptit*): Şi-atunci ce facem?

DOAMNA 1: Ar trebui puşi la zid şi împuşcați.

BĂTRÎNUL: Pac-pac-pac / N-am ce să mai fac.

TÎNĂRUL: Deci controlorul ştia de la început ce-o să se-ntîmple!

DOAMNA 1: Bietul popor. E lăsat să umble ca năucul. E dus de nas şi... încă pe şine!

TÎNĂRUL: Cu viteză mare!

DOAMNA 2: Poate, totuşi, o fi adormit şi el pe undeva pe-o banchetă. Nu-i uşor să stai toată ziua în picioare.

DOAMNA 1: Se umflă. Faci varice care dor.

BĂTRÎNUL (*plescăie*): Dor, dor, călător... Mai luați o gură... Poate ne vine vreo idee...

DOAMNA 1: Eu iau o gură... M-a apucat o sete ca-n deşert! (*bea*)

DOAMNA 2: E al naibii de cald. Se usucă gîtlejul (*bea*).

FLORICA: Eu nu pot... N-am tragere de asta...

TÎNĂRUL: Nici eu...

Apare Vînzătorul de ziare, deschide uşa brusc, țipă.

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Avem ziare proaspete, informații de ultimă oră.! Cumpărați ca să aflați. Cine pe

cine acuză, cine pe cine violează, cine pe cine fură...

DOAMNA 1: Ăsta ne mai lipsea.

DOAMNA 2: Cu minciunile lui tipărite.

DOAMNA 1: Tinere, ce-i cu vocea asta a ta nazală? Ai cumva polipi?

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Chiar aşa sună?

DOAMNA 1: Chiar aşa!

VÎNZĂTORUL DE ZIARE (*amărît*): De aia n-am prea vîndut...

....

DOAMNA 1: Tipăriți doar porcării, de aia!

VÎNZĂTORUL DE ZIARE (*timid*): Eu nu... Mai e cîte o ştire... mai e despre vreme... horoscop... despre ce hoții fac unii...

DOAMNA 2: Pe spinările noastre!

FLORICA: Sînteți ziarist?

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Eu... păi... aşa...

FLORICA: Din moment ce vindeți ziare...

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Da... desigur... Asta-i! Dacă vînd ziare, sînt ziarist!

FLORICA: În acest caz, ar trebui să ştiți ce dracu' se întîmplă cu personalul ăsta!

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Ce se întîmplă?

TÎNĂRUL: Tu nu ai observat? N-a oprit în nici o stație şi are o viteză de rapid.

BĂTRÎNUL: De rachetă pe şine! (*chicoteşte, bea*)

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Mamăăă... nici nu mi-am dat seama! Aveți dreptate. Acuma pricep! De aia n-am avut vînzare. N-au mai urcat călători!

....

FLORICA: Tu unde ai urcat?

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: La prima stație, unde s-a format trenul.

TÎNĂRUL: Ca şi noi.

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Şi cobor la ultima. Iau ziare proaspete şi mă întorc cu următorul...

DOAMNA 1: Bineînțeles, tu cobori la ultima, ți se rupe dacă drăcia asta nu opreşte pe parcurs! Aşa-s tinerii de

azi, îi doare-n cot de semenii lor...

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Nu mă doare...

DOAMNA 1: Atunci du-te şi află de ce goneşte ca nebunul personalul ăsta.

DOAMNA 2: Află adevărul! E menirea unui ziarist cinstit să-l afle!

DOAMNA 1: Şi să-l spună oamenilor!

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Aveți dreptate. Voi afla şi poate va fi o ştire bombă!

....

DOAMNA 2: Muşcă-ți limba!

DOAMNA 1: Bombă ne mai lipseşte! În rest avem de toate.

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Am plecat. Las ziarele, să am libertate de mişcare.

TÎNĂRUL: Pune-le colea.

DOAMNA 1: Te asigur că nu ne vom atinge de ele nici măcar c-un degețel!

Vînzătorul de ziare iese. Voci neclare, precipitate, pe hol.

DOAMNA 2: Să vedem cam de ce-i în stare ziaristul nostru. Cam tinerel...

DOAMNA 1: Şi cam palid.

BĂTRÎNUL: Subțirel şi tinerel / Poate are şi-un nigel... Zîrt! Să bem. Atît ne-a mai rămas...

FLORICA (*țipă*): Aoleu! Ați văzut?!

TÎNĂRUL: Ce să vedem?

FLORICA: Pe lîngă ce am trecut?

....

TÎNĂRUL: Parcă fu o haltă...

FLORICA: Da... (*smiorcăie*) Acolo era satul meu... acolo era casa mea... acolo trebuia să cobor...

TÎNĂRUL: Nu plînge, găsim noi o soluție, ceva...

DOAMNA 1: Adică fata plăteşte cinstit biletul pînă aici unde o aşteaptă cei dragi de-acasă, o aşteaptă dealurile şi văile şi animalele domestice pe care le îngrijeşte, iar ei nu au de gînd să oprească!

DOAMNA 2: E strigător la cer! E umilitor.

DOAMNA 1 (*luminată*): Semnalul! Să tragem semnalul de alarmă!

TÎNĂRUL: Eu aş putea... sînt puternic...

DOAMNA 2: Nu-ți fie teamă, tinere. E dreptul nostru! Ce, am ajuns batjocura tuturor?!

TÎNĂRUL: Chiar aşa, bine ziceți. Păi palmele ăstea ale mele... Ăsta-i semnalul?

DOAMNA 1: Ăla!

DOAMNA 2: Apucă-l bine! Aşa! Şi acum trage!

....

DOAMNA 1: Trage zdravăn, hotărît!

DOAMNA 2: Aşa! Să blocăm roțile. Avem dreptul nostru, doar am plătit!

TÎNĂRUL (*trage, rupe*): Gata... s-a rupt... Am tras pînă la capăt...

DOAMNA 1.Bravo, aşa le trebuie!

Tăcere, cîteve clipe. Trenul îşi continuă, nestingherit, goana.

BĂTRÎNUL: E defect.

TÎNĂRUL: Am tras degeaba.

DOAMNA 1: Nimic nu merge în țara asta!

BĂTRÎNUL (*plescăie*): Doar personalul nostru... Ca un bezmetic... Zîrt. (*bea*) Luați. Calmează şi limpezeşte gîndirea.

DOAMNA 2: Mulțumesc (*bea*).

FLORICA: M-a apucat o sete de cămilă (*bea*).

TÎNĂRUL: Intră boala-n noi, dacă ne tot întrebăm ce-o fi ce-o păți... (*bea*).

DOAMNA 1: Cîte se mai întîmplă în ziua de azi! Mereu te aştepți la rău (*bea*).

Revine Vînzătorul de ziare.

VÎNZĂTORUL DE ZIARE (*triumfător*). Am aflat!

DOAMNA 2: Iată un ziarist adevărat. Rapid şi eficient. Ce-ai aflat?

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: O ştire bombă! Mecanicul!

DOAMNA 1: Ce-i cu el?

....

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: S-a sinucis. S-a aruncat din tren, după ce-a prins viteză. Din gelozie, aşa se spune...

FLORICA: L-a înşelat nevasta?

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Nu. L-a părăsit logodnica pentru un peronist...

DOAMNA 1: Normal. Ăla stă mai mult pe-acasă. Şi chiar acuma l-a apucat sinucisul? Lasă pe drumuri atîția oameni!

TÎNĂRUL: Nu are un ajutor?

....

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: A plecat singur la drum, aşa se spune...

FLORICA: Doamne, ce ne facem?

DOAMNA 1: Nu are rost să bocim. Mai stăm de vorbă, mai zicem una alta. Ziaristul cu ziarele poate sta cu noi, mai e un loc...

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Mulțumesc.

DOASMNA 1: Şi pînă la urmă s-o opri trenul, doar n-om mai face o revoluție... S-o opri odată, ne-om da jos şi facem reclamație. Apoi luăm alt tren şi ne întoarcem, dar fără bilet, nu ne mai fură ei pe noi!

DOAMNA 2: Exact. E vina lor.

TÎNĂRUL: Aveți dreptate. Bravo. Aşa vom face!

DOAMNA 1: Ar trebuie să ne plătească şi daune!

BĂTRÎNUL: O idee bună dar... s-ar putea s-o nu apucăm ...

DOAMNA 2: Adică?

BĂTRÎNUL: Din moment ce personalul ăsta nu respectă orarul, s-ar putea ciocni cu altul care vine din sens opus... Ori poate sări de pe şine... nu vreau să vă înspăimînt dar... asta e.

....

DOAMNA 1: Ați văzut? V-am spus eu de la bun început. Nimic nu merge bine în țara asta. Absolut nimic!

FLORICA (*şoptit*): Şi atunci ce ne facem?

Se stinge, încet, lumina. Coboară, încet, cortina, în timp ce personalul goneşte ca un bezmetic.

SFÎRŞIT

Ce dracu’ se întîmplă cu lumea asta?

Una din direcţiile de forţă ale dramaturgiei române din ultimii ani este, indiscutabil, cea absurdă şi post-absurdă. Dacă, însă, reprezentanţii noii generaţii practică o scriitură brutală formal şi foarte umanist-empatică subtextual, dramaturgii generaţiilor dinainte îşi conservă subtextul absurd-postmodern al pieselor, chiar schimbînd pretextele dramaturgice.

Un exemplu de autor care cultivă absurdul – fireşte, într-o manieră extrem-personalizată – este şi Radu Ţuculescu. Caracteristica esenţială a pieselor acestui volum este „văzul monstruos” al autorului. Radu Ţuculescu are un spirit vizual hipertrofiat, gazetăresc, observînd toate excrescenţele patologice ale unei societăţi încă primitive, sau abrutizate de lipsa unui sistem etic. Pe de altă parte, el se mişcă în dramaturgie cu naturaleţea profesionistului scenei. Piesele sale sînt construite cu o anume economie/eficienţă, cu didascalii utilitare, de maximă concizie, şi cu replici colocviale, dialogice, lipsite de digresiuni. Ştiinţă a scrisului greu de deprins, pentru că dramaturgia românească a consacrat un model *literar* al stilisticii textului dramatic, fără a se ţine seama neapărat de normele scenei.

Grotescul, sordidul, trivialul, absurdul domină atmosfera pieselor lui Radu Ţuculescu. Dimensiunea parabolică este subsecventă pretextului dramatic, iar universul înfăţişat este aglomerat de distorsiuni, de „accidente” sociale, de dezvoltări monstruoase ale existenţei colective. O lume pe dos ni se arată în toate aceste trei texte dramatice.

Indiscutabil, cea mai dură construcţie dramatică propusă de Radu Ţuculescu e cea din prima piesă, *Uscătoria de partid sau Striviţi gîndacii de bucătărie*. Blocul în care se petrece acţiunea reprezintă, în litotă, o lume în derivă, promiscuă, dezabuzată. Acţiunea

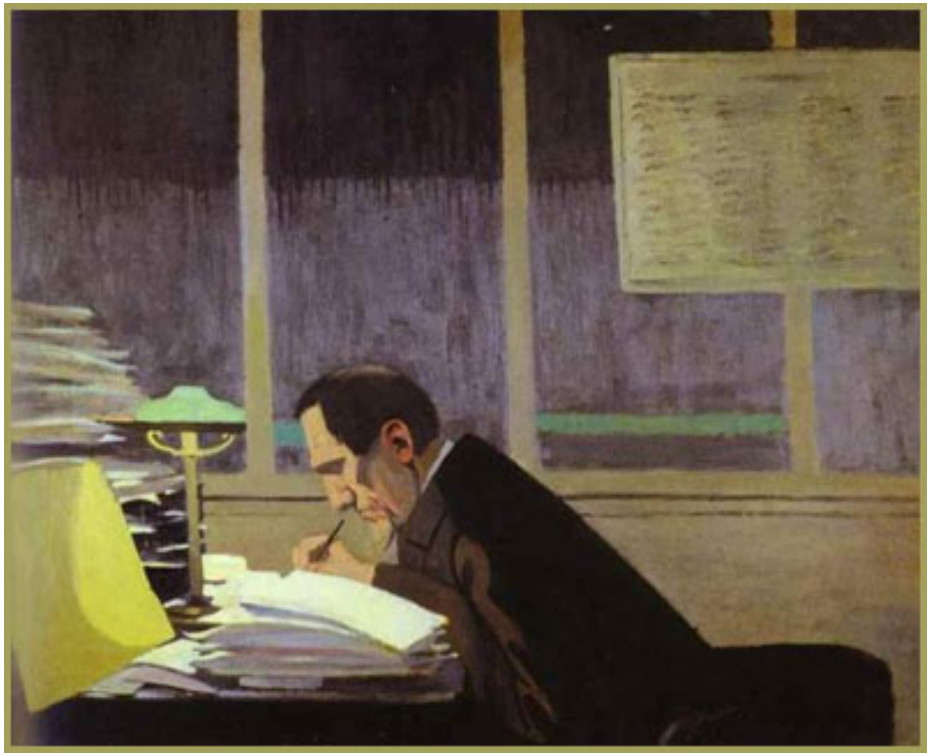

dramatică evoluează aluvionar, terifiant. Administratorul-politician Nini Gagu este un soi de Miş Dron cu alte priorități. Nu e lipsit de semnificație că ajutoarele sale pentru întemeierea „partidului blochiştilor” – similitudinea cu „blatiştii” nu mi se pare întîmplătoare – sînt Bărbatul cu fluierul, un vagabond oarecare, substitut derizoriu al toboşarului-purtător de cuvînt al spațiului interbelic dar şi, implicit, simbol al autorității, şi Femeia cu batic, hibrid ciudat între executantul docil şi delatorul omniprezent. Derizoriul transpare şi la nivelul localizării acțiunii dramatice: un bloc în care preocuparea domestică a locatarilor este vînarea gîndacilor de bucătărie, ocupație ce întrerupe orice dialog, moment de dragoste ori chiar dispută, iar uscătoria-birou de partid e mereu ticsită de chiloți, izmene, furouri şi şosete. Personajele ar fi un fel de „oameni de bine”, proletari abrutizați. Două elemente compun – subtil, de altfel – miza dramatică: postura de tată incestuos a lui Nini Gagu (care nu-i va afecta însă cariera politică) şi eternizatul prizonierat al celui din liftul blocat. *Uscătoria de partid* se subintitulează „comedie”; e însă departe de aşa ceva. Ea seamănă mai mult cu filmele amărui ale lui Woody Allen, dar cu tuşe mult îngroşate, hipertrofiate.

Mai degajată este atmosfera din *Grădina de vară sau Hai să-i batem*, însă paradoxurile semnificative se acumulează şi aici. „Lumea pe dos” îşi găseşte apogeul în grădina de vară unde chelnerii joacă mai degrabă rolul unor supraveghetori, Bărbatul cu bască, aferat în jurul telefonului – al unui informator, iar Boschetarul – patron interpretează parcă un *raisonneur* al acestei devălmăşii existențiale. Oarecum deconcertantă este aici doza de absurd pur, deşi un balans simbolic există: polițaiul va veni „să facă ordine” în oaza privilegiată a grădinii de vară, ignorînd cu totul bănuitele convulsii ale maselor din fundalul nevăzut.

Dar o plină de duritate *ars poetica* a prezentului volum reiese din aparent banalul mobil al celei de-a treia piese, *Ce dracu' se întîmplă cu trenul ăsta?*, în care absurdul şi grotescul, deriva ontologică şi dezabuzarea umană se întrețes. Piesa evoluează pe două planuri semantice: unul anecdotic, de *întîmplare – ieşită – din - comun*, acceptabilă însă în ordinea logică a lucrurilor, şi altul parabolic, al rătăcirii existențiale, al unei apocalipse ce se apropie (sau de care ne apropiem, în linia propusă de acțiunea dramatică). Trecînd de propunerea – intenționat facilă – a celui dintîi plan, descoperim în cel de-al doilea toate ingredientele rețetei dramatice a lui Radu Țuculescu. Trei elemente mi se par aici semnificative: *comunicarea absurdă*, cartea (sau CARTEA, mai bine scris) şi *mobilul* tensiunii dramatice. Dialogul personajelor e izbitor în *Ce dracu' se întîmplă cu trenul ăsta?*: ridicol, întrucît excesiv banal, compus din sintagme convenționale ce frizează imbecilitatea, în genul celor din piesele lui Mazilu. Dar la Țuculescu, naturalețea idioată a eroilor nu reflectă un

vid interior al acestora, ci un vid al vieţuirii, un dat exterior. Iar că personajele piesei seamănă unor *mankurți*, peste a căror memorie anulată se gravează *o sută de cuvinte zilnic necesare* o dovedeşte prezența *cărții*. „Am citit eu într-o carte”, repetă obseda (n)t unul din protagonişti, însă cartea cu pricina pare o antologie a locurilor comune. De aceea, o formulă precum „Literatura futilă” scandalizează, nefăcînd parte din dicționarul esențial. Cartea este aici, evident, un substitut derizoriu al unei pierdute *Cărți Sfinte*, punct de reper al ierarhiei valorilor. Astfel încît cel de-al treilea element tinde să aibă o proiecție blasfemică – cel puțin în grila de lectură pe care o propun: trenul va deraia (probabil) pentru că mecanicul s-a sinucis din gelozie. Interpretînd parabola avansată de al doilea plan semantic, sensul ar fi: sîntem în derivă pentru că Dumnezeu ne-a părăsit (eufemizînd o sinucidere complementară nietzscheenei morți a lui Dumnezeu).

Iar dispariția lui Dumnezeu înseamnă viciu, ipocrizie, vidare interioară, vieţuire absurdă prin boscheți sau printre gîndaci, sub un cer umbrit de chiloți, furouri şi izmene. Ce dracu’ se întîmplă cu lumea asta?

Claudiu Groza - postfață la „*Ce dracu' se întîmplă cu trenul ăsta?*” (Editura Eikon, Cluj şi LiterNet.ro, 2004), volum ce conținea ultimele trei piese ale prezentei cărți.

Citiți şi alte cărți din colecția de teatru a Editurii LiterNet:

1. George Banu - Livada de vişini, teatrul nostru: jurnal de spectator
2. Petre Barbu - Tatăl nostru care eşti în supermarket
3. Igor Bauersima - norway.today (traducere de Victor Scoradeț)
4. Georg Büchner - Woyzeck (traducere de Mihaela Sîrbu)
5. Lia Bugnar - Femeia din manuscris / Omul de zăpadă
6. Ştefan Caraman - Morți şi vii / Santiago el campeon
7. Gianina Cărbunariu - poimâine alaltăieri
8. Gianina Cărbunariu - Stop the Tempo!
9. Anton Pavlovici Cehov - Livada de vişini (traducere de Alexa Visarion) / Pescăruşul (traducere de Maria Dinescu şi Andrei Şerban)
10. Teodor Corban - Tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte
11. Brian Dykstra - Strangerhorse (traducere de Gabriela Monica Rusu şi Mircea Sorin Rusu)
12. Árpád Göncz - Gratiile (traducere de Anamaria Pop)
13. Thomas Jonigk - Făptaşii (traducere de Victor Scoradeț)
14. Cristian Juncu - Ciupercutze
15. Franz Xaver Kroetz - 3 piese cu femei (traducere de Victor Scoradeț)
16. Dea Loher - Legăturile Klarei (traducere de Victor Scoradeț)
17. Rodica Mandache - Povestea Elisabetei Rizea
18. Péter Nádas - Înmormântarea (traducere de Anamaria Pop)
19. Alina Nelega - Amalia respiră adânc / Decalogul după Hess
20. Tatiana Niculescu Bran - Brâncuşi contra S.U.A.
21. Maria Manolescu - Ca pe tine însuți
22. Ioan Peter, Mihai Ignat, Alina Nelega, Peca Ştefan - 4atru piese
23. Tudor Popescu - 4 comedii
24. Roland Schimmelpfennig - Noapte arabă (traducere de Victor Scoradeț)
25. Géza Szőcs - Busurmanii din Crîngul de Jos (traducere de Anamaria Pop)
26. Lucian Dan Teodorovici - Audiență 0
27. Katalin Thuróczy - Cina zeilor (traducere de Anamaria Pop)
28. Andreea Vălean - Eu când vreau să fluier, fluier
29. András Visky - Julieta (traducere de Paul Drumaru)
30. Matei Vişniec - Despre sexul femeii - câmp de luptă în războiul din Bosnia / Istoria comunismului povestită pentru bolnavii mintal / Paparazzi sau Cronica unui răsărit de soare avortat
31. Antoaneta Zaharia - Jocul

Lista completă a volumelor din colecția de teatru se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/10/Teatru.html. Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.

Toate volumele pot fi descărcate gratuit de pe siteul LiterNet pentru uz personal. Reproducerea lor pe alte siteuri sau pe alte suporturi este interzisă.